

***ПРЕЛЕСТИТЕ
НА
ИСЛЯМА***

ПРЕВОД ОТ АРАБСКИ:
Хусейн Мехмед Ходжа

У В О Д

В името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния!

Хвала на Аллах, благодарим Му и от Него искаме помощ, опрощение и напътствие, прикриваме се към Аллах от лошото на нашите души и от грешките на нашите дела. Който Аллах го напъти, то никой не може да го заблуди, и който заблуди, няма кой да го напъти. Свидетелствам, че няма друг бог, освен Аллах – Единствения, Който няма съдружник, и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и пратеник (С.А.С.).

Всевишния Аллах сътвори човека за една благородна цел, и тя е да Му се служи - единствено на Него, без да Му се съдружава, Всевишния казва:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ

مَنْ رَزَقْنِي وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعِمُونِ ﴿٥٧﴾﴾ (الذاريات 56-57)

“ Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да ми служат. Не искам от тях препитание и не искам да ме хранят.” (аз-Зарият 56-57)

Човека е сътворен на земята за да изпълни специална цел и точно определено дело, а не е сътворен напразно. Всевишния Аллах казва:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾﴾

(المؤمنون 115)

“ Нима смятахте, че ви сътворихме напразно, и че при Нас не ще бъдете върнати?” (ал-Му`минун 115)

﴿أَمْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾﴾ (القيامة 36)

“ Нима човек смята, че ще бъде оставен без надзор?”

(ал-Кийаме 36)

- тоест, без да му се повелява и без да му се възбранява.

За осъществяването на тази цел, Всевишния Аллах е изпратил пратениците и е низпослал Книгите. Всевишния казва:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ﴾ (النحل 036)

“И при всяка общност изпратихме пратеник:” Служете на Аллах и странете от сатаните!” (ан-Нахль 36)

За последен пратеник Аллах отреди нашия Пророк (С.А.С.), както отреди Исляма да е последното послание, низпослано на човечеството. Всички послания на Аллах се отличават с това, че призовават към извършване на добрини и изоставяне на лошото. Всевишния Аллах казва:

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ
وَكَانُوا لَنَا عَبِيدِينَ﴾ (الأنبياء 073)

“ И им разкрихме да вършат добрини и да отслужват молитвата, и да дават милостинята зекят. Те служеха (единствено) на Нас.” (ал-Енбия 73)

Тази религия понеже е последната, и понеже е религия за цялото човечество от изпращането на Пророка (С.А.С.) до настъпването на Часа, Всевишния Аллах я е изградил на свещени дела, свършени нрави и възприемащи се постановления, съвпадащи със здравата човешка природа – за всяко време и място. Призовава към нея с всяко добро, позволи всяко хубаво и възбрани лошото, нечистото и всичко, което наранява и вреди на човека в религията или в живота му. Всичко това е за да бъде щастлив вярващия мюсюлманин в земния живот и да живее добре, а после да се премести към свършеното щастие, към пълноценната награда и великото почитане, а то е: задоволството на Всевишния и Всеславен Аллах и спечелване на Неговия Дженнет в отвъдния свят (ахирета).

Всеки, който задълбочи мисленето си в същността на тази религия, низпослана от Премъдрия, Всеизвестния, ще разбере, че е изградена на свършени основи и добронамерени цели, и че

Всевишния Аллах е отредил тази религия за да ошастливи човека чрез нея - на земята и ахирета. Как не, като Всевишния Аллах казва на Своя Пратеник (С.А.С.):

﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

(الأعراف 157) ﴿

“ Онези, които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях. Които повярват в него и го почитат, и го подкрепят, и следват Светлината низпослана с него, тези са сполучилите.” (ал-Е`араф 157)

﴿فَمَنْ أَتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى﴾ (طه 123)

“ Който следва моето напътствие, той нито ще се заблуди, нито ще пострада.” (Та ха 123)

﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ (البقرة 185)

“Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни.” (ал-Бакара 185)

﴿وَمَا جَعَلْ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ (الحج 078)

“ И не ви наложи притеснение в религията.” (ал-Хадж 78)

Пратеника (С.А.С.) е казал:

«إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ»

أَخْرَجَهُ الْبَيْهَقِيُّ فِي سُنَنِهِ وَابْنُ عَبْدِ الْبَرِّ فِي التَّمْهِيدِ، وَصَحَّحَهُ الْأَلْبَانِيُّ فِي السَّلْسَلَةِ الصَّحِيحَةِ.

”Бях изпратен да усъвършенствам морала.”¹

«إِنَّهُ لَمْ يَكُنْ نَبِيَّ قَبْلِي إِلَّا كَانَ حَقًّا عَلَيْهِ أَنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلَى خَيْرٍ مَا

يَعْلَمُهُ لَهُمْ وَيُنْذِرُهُمْ مِنْ شَرِّ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ» أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

“На всеки пророк преди мен му беше задължение да напъти общността си към доброто, което той знае за тях, и да ги предупреди от лошото, което той знае за тях.”²

Как не: като той (С.А.С.) достигна най-високата степен на свършен морал, нежност, чистота и опрощаване, заедно с неприкосновено служене, страхопочитание и уважение на Всевишния Аллах. Това го потвърждава и неговия Господар – Всевишния и Всеславен Аллах – със словата Си:

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ (القلم 004)

“Ти наистина имаш велик нрав.” (ал-Калем 4)

След това Аллах ни повели да го следваме (С.А.С.) и да ни бъде за пример, като казва:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ

وَالْيَوْمَ الْآخِرَ﴾ (الأحزاب 021)

“Пратеника на Аллах е прекрасен образец за вас – за всеки, който се надява на Аллах и на Сетния ден.” (ал-Ахзаб 21)

И така при мюсюлманите се изгради свършена религия, и се изпълни благодатта към тях от всички страни. Повелите с подчинение и добрини, и забраните на греховете и грешките от една страна, и следването на водача на човечеството Мухаммед (С.А.С.) с неговите качества и черти, нашата религия стана свършена от всички страни – хвала на Аллах. Исляма обхваща

¹ - Бейхаки - 10/191, Ибн Абдуль-Берр в Теухид-16/254

² - Муслим – 3/1472 №1844

всички красоти във всяка своя повеля и във всяка своя възбрана, и във всяко свое отреждане на постановления.

Опознаването на прелестите на Исляма засилва придържането на вярващия към неговата религия, обичта му към нея, и стриктността му в нейното изпълнение. Също така приканва заблудения към Ислям, отваря му огромна врата от вратите на убеждението за да се напъти и стане мюсюлманин, и така ще се спаси и спечели на този и отвъден свят.

Ибн Секен пренася, че Ексем ибн Сайфи бил известен за появата на Пратеника на Аллах (С.А.С.) и тогава решил да отиде до него, но племето му не му позволили, като му рекли: “ Ти си нашия водач, той ще разбере за теб.” А той рекъл: “ Нека да отиде някой да го извести за мен, и да ме извести за него.”

После казва : Тогава аз потърсих двама мъже, които отидоха при Пратеника (С.А.С.) и казали: “Ние сме пратеници на Ексем ибн Сайфи. Той те пита кой си? Що за човек си? С какво си дошъл? А Пратеника (С.А.С.) казал:

«إن الله يأمر بالعدل والإحسان وإيتاء ذي القربى وينهى عن الفحشاء والمنكر» فأتيا أكثم فقالا: أبا أن يرفع نسبه، فسألنا عن نسبه فوجدناه زاكي النسب واسطاً في مضر، وقد رمى إلينا بكلمات قد حفظناهن فلما سمعهن أكثم قال: أي قوم أراه يأمر بمكارم الأخلاق وينهى عن ملامتها فكونوا في هذا الأمر رؤساً ولا تكونوا فيه أذناً، كونوا فيه أولاً ولا تكونوا فيه آخراً، فلم يلبث أن حضرته الوفاة فقال: أوصيكم بتقوى الله وصلة الرحم فإنه لا يبلى عليهما أصل.

انظر: الاستيعاب (146/1) الإصابة (211/1)

“Аллах повелява справедливост и добрина, и да се раздава милостиня на близките, и възбранява лошото и порицаваното.”

Те се върнали при Ексем и казали: “ Не пожела да се възгордее с рода си, попитахме го за потеклото му, но видяхме че е от велик род, среден в Мудар. Изрече няколко слова, които запаметихме.”

Когато Ексем ги чул, казал: “ Не виждам племе, което да повелява усъвършенстване на морала, и да забранява нещата,

които го покварят. Бъдете в тази повеля глави, а не бъдете опашки. Бъдете първи, а не последни.”

След време, когато смъртта го навестила казал: “ Съветвам ви да се страхувате от Аллах, да пазите роднински си връзки, защото за тях не се гледа потеклото.”¹

Аллах прехвърли Ексем ибн Сайфи от неверническото унижение към висините на вярата (имана), когато му се разясни една част от Ислямските прелести. А какво щеше да стане, ако завареше другите съвършеност на Исляма, които са низпослани по-късно.

В което няма съмнение - както казват някои учени:

“Мюсюлманите днес, дори целия свят имат голяма нужда от разясняване религията на Аллах, да се покажат нейните прелести и да се изясни нейната същност. Кълна се в Аллах, ако днес хората я опознаеха, и ако човечеството опознае нейната истинска същност – ще я приемат на групи.

Трябва да обърнем внимание, че прелестите на Исляма, никой от хората не може да ги изброи и никой не може да ги обобщи. Това е така, защото добрините, красотите и съвършенството, са осъществени във всяка негова повеля и всяка забрана. Ако някой иска да говори за прелестите на единобожието, или прелестите на молитвата, ще напише многобройни книги.

Тук не искаме всеобхватност, а само да обърнем внимание на думичката, която крие зад себе си многобройни думички – красивото се разбира от малко реч. Напътен е, който го е напътил Аллах, а заблуден е, който гърдите му са тесни за Истината, дори да се спуснат към него меляйкетата (ангели), дори да разговарят с него мъртвите, той няма да се напъти, освен ако Аллах не пожелае.

Хвала на Аллах, който ни напъти към Неговата религия, никога нямаше да се напътим, ако Аллах не ни напътеше. Всички пратеници на нашия Господар дойдоха с Истината – Аллах да се смили над всички от тях , и с мир да ги дари.

¹ - Ал-Истиаб – 1/146, Ал-Исабе – 1/211

Предговор

в отличителните черти на ислямския шериат

Шериат – име на низпосланото от Всевишния Аллах на Неговия пророк и пратеник Мухаммед (С.А.С.), което съдържа постановления, свързани с убеждението (иатикад) и служенето.

Тези постановления се наричат шериат, заради тяхната правдивост, оприличавайки ги с извора на бистрата вода. В тези шериатски постановления има живот и мир за душите, и спасение за разума, както водата е живот за телата.

Отличителните черти на Ислямския шериат са многобройни и различни, и доказват неговата свещеност и извисеност. Тези отличителни белези не могат да се изброят заради тяхната многобройност, но можем да споменем най-важните от тях, а те са:

1 – БОЖЕСТВЕННОСТ.

Първото, с което се отличава този Ислямски шериат, че е божествен. Божествеността тука означава две неща:

- че този шериат е от Всевишния и Всеславен Господар, той е откровението (вахй) на Аллах към последния пратеник Мухаммед (С.А.С.), и не е измислен от някой от хората. Всевишния Аллах казва:

﴿الرَّكَتَبُ أَحْكَمَتْ أَيْتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾

(هود 001)

“Елиф. Лям. Ра. Книга, знаменията на която бяха утвърдени, после разяснени от премъдър, сведущ.” (Худ 1)

﴿يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي

الْصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ﴾ (يونس 057)

“О, хора, при вас дойде поучение от вашия Господар и изцеление на онова, което е в гърдите, и напътствие, и милосърдие за вярващите.” (Юнус 57)

Пратеника (С.А.С.) е задължен да приеме и запамети този шериат, а после да го оповести и разясни, както казва Всевишния:

﴿يَأْتِيهَا الرُّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ (المائدة 067)

“О, Пратенико оповести какво ти бе низпослано от твоя Господар! А не го ли сториш, ти не ще си оповестил Неговото послание. Аллах не напътва неверниците.” (ал-Маиде 67)

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ

يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾ (النحل 044)

“И низпослахме на теб (о, Мухаммед) Напомнянето, за да обясниш на хората какво им е низпослано и за да размислят.” (ан-Нахль 44)

Ислямският шериат е религията и единственото задължение в света, което произлиза от Откровението (вахй) на Единствения и Всевишен Аллах. Словата на Аллах са свършени, пълноценни и предпазени от изопачаване и промяна. Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾ (الحجر 009)

“Наистина Ние низпослахме Напомнянето и Ние непременно ще го пазим.” (ал-Хиджр 9)

Затова Ислямският шериат се отличава със свършеност, всеобхватност, милосърдие и справедливост, защото Който го е низпослал е Създателя на хората, Притежателя на всичко. Той притежава най-свършените и величествени качества, и е далече от всякакъв недостатък и невежество. Той е Всезнаещият, знае кое е най-добро за хората, осъществява им мир, спокойствие и щастие. Сътвори ги с цел, задължи ги с Послание, издигна ги чрез него и ги предпочете над много от творенията Си. Той е състрадателен в повелята Си, премъдър в присъдата Си, всемогъщ над творенията Си, всезнаещ над света, милосърден с рабите Си. Хората са задължени да приемат този шериат, да се придържат към него и да го изпълняват, и така ще им се

осъществи доброто в този свят, щастие в отвъдния, и спокойствие в Деня на най-великия страх.

Този шериат е свещен за вярващите, властващ над душите им, богобоязливост в сърцата им, нито една програма, нито един режим могат да се сравнят с него, нищо от трудовете на хората не прилича на него.

Второто: че този шериат има висша цел – постигане задоволството на Всевишния Аллах, и божествена целенасоченост. Всевишния казва:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

(الأنعام 162)

“ Кажы: ”Моята молитва и моето служене, и моят живот, и моята смърт са за Аллах, Господаря на световите. Няма Той съдружник. Това ми бе повелено и съм първият отдаден на Аллах.” (ал-Ен`ам 162-163)

Няма спор, че Ислямския шериат има и други цели, чрез които се осъществява добър живот за хората на земята, но ако наблюдаваме добре ще забележим, че тези цели – всъщност – са подвластни на най – голямата цел, и тя е задоволството на Аллах, и добрата връзка с Него. Това е целта над всички цели.

Придържането на човека към този свещен шериат е корена на душевното щастие, като се придържа към реда на Аллах - Господаря на небесата и земята, бори се за задоволството на Аллах, и вярва че всяко нещо в тази религия е от Аллах, и се връща към Аллах – Всевишния и Всеславния.

2- СЪВЪРШЕННОСТ И ВСЕОБХВАТНОСТ.

Ислямският шериат е премъдро и съвършено постановяване, има шериатски основи, които издигат човека към най-високата степен на човешката съвършеност в земния живот, спасение и награда в ахирета.

Ислямския шериат обхваща джиновете и хората, не се отнася само за един народ или племе, нито за една генерация, а е отправен към всички хора. Също така обхваща всички страни на живота, всички клонове на обществото. Тази религия има за всяко нещо постановление – знамение или хадис, или шериатски пропис, или го обобщава в канон или правило. Обхваща всички

дела на хората, не се отдалечава дори от най-високата степен на живот, достигнала някоя общност, осъществява доброто за хората за всяко време и място, изпълнява техните нужди по всяко време и състояние.

Многобройни са доказателствата от Корана и Суннета, които потвърждават обхватността на шериата. Всевишния Аллах казва:

﴿قُلْ يَتَايُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾ (الأعراف 158)

“ Кажы:” О, хора, аз съм Пратеник на Аллах към всички вас.” (ал-Е`араф 158)

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ

لَا يَعْلَمُونَ﴾ (سبأ 028)

“ И те изпратихме Ние (о, Мухаммед) за всички хора само като благовестител и предупредител, ала повечето хора не знаят.” (Себе` 28)

﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى

لِّلْمُسْلِمِينَ﴾ (النحل 089)

“ И ти низпослахме Ние Книгата за разяснение на всяко нещо и с напътствие и милост, и с радостна вест за мюсюлманите.” (ан-Нехль 89)

А в хадис Пратеника (С.А.С.) казва:

«أعطيت خمساً لم يعطهن أحد قبلي..»

“ Дадени ми са пет неща, на никой преди мен не са давани...”
от тях е:

«وكان النبي يبعث إلى قومه خاصة، وبعثت إلى الناس عامة»

رواه البخاري في صحيحه.

“ Пророка се изпращаеше само към неговия народ, а аз съм изпратен към всички хора.”¹

А в друго предание казва:

¹ - Бухари – 1/435-436 №335

«كَانَ كُلُّ نَبِيٍّ يَبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَبَعَثْتُ إِلَى كُلِّ أَحْمَرَ وَأَسْوَدَ»

رواه مسلم.

“Всеки пророк се изпращаше само към неговия народ, а аз съм изпратен към всеки червен и черен (човек).”¹

Тези доказателства доказват всеобхватността на светското послание на Мухаммед (С.А.С.), а не както твърдят някои историци немюсюлмани, че призоваването към Исляма в началото е било за определена област, и след разширяването на Ислямската държава чрез битки е станало за света. Но тази теза е невярна. Напротив, тази религия е за целия свят, отправена е към всички хора, въпреки разликата на техните говорими езици, цветове на кожата, и техния пол – във всяко време и всяко място.

Свещения Коран говори за посланията на предишните пророци и пратеници (А.С.) и споменава, че те са за техните народи, както Всевишния казва:

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ

إِلَهِ غَيْرُهُ ۖ﴾ (الأعراف 59)

“Изпратихме Нух при неговия народ и той каза:”О, народе мой, служете на Аллах! Няма друг бог освен Него!”

(ал-Е`араф 59)

﴿وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۖ﴾ (هود 050)

“И при адитите – брат им Худ.” (Худ 50)

﴿وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا ۖ﴾ (الأعراف 073)

“И при самудяните пратихме брат им Салих.” (ал-Е`араф 73)

И в хадиса за посланието на нашия пратеник Мухаммед (С.А.С.) се известява, че е за всички на света, както Всевишния казва:

¹ - Муслим – 1/370-371 №521

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾

(الفرقان 001) ﴿١﴾

“Благословен е онзи, Който низпосла на Своя раб Разграничаването, за да бъде предупредител за световите.”
(ал-Фуркан 1)

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ (الأنبياء 107) ﴿١٧﴾

“И те изпратихме (о, Мухаммед) наистина като милост за световите.” (ал-Енбия 107)

В потвърждаване на това, някои учени казват: “ В Ислямската религия се знае, че посланието на Мухаммед (С.А.С.) е за всички хора – араби и неараби, за богати и бедни, за набожните, за учените и обикновените хора. Това послание е вечно до Съдния ден, дори се отнася за джиновете и хората. Всички създания са задължени да го следват и подчиняват, да се придържат към това, което е предписал на неговата общност в религията, и всичко в неговия Суннет - с извършване на повелите и изоставяне на порицаваното.

Ако някой от предишните пророци завареше посланието на Мухаммед (С.А.С.) щеше да е задължен да го следва и подчинява истински. Това послание е последното, не е за определен народ, нито за определен пол, нито за определено място, както бяха предишните послания.”

Човечеството вървеше постепенно по напътствието на тези послания, за да се подготви за последното послание. Всяко послание съдържащо шериат отговарящ на народа към който е низпослан, и за мястото, където е низпослан, и когато дойде последното послание, да дойде с най-съвършените основи и пълноценни канони, благоприятни за всички светове, въпреки промяната на времето и смяната на вековете.

Да. Ислямският шериат с неговите основи и постановления обхваща всички неща на живота, обхваща всички нужди на човека, съобразява се с неговите желания и му разяснява целта от неговото сътворяване. Подреди неговата връзка с Аллах - Господаря на световите, свърза го с неговите братя и с обществото, в което живее. Ограничи му задълженията, постави

му правила за да разрешава проблемите си, да връща изгубената вещ на нейния притежател, утвърди законите на справедливостта между хората във всички страни на живота, в техните дейности и дела.

Това е шериата, който се смята за съвършен ред на живота, синхронизира земния живот с религията, между явното и скритото, и така гарантира доброто на човека на земята и ахирета.

С този всеобхватен и съвършен шериат нека се приветства раба мюсюлманин, шериат осветляващ правилния път, показва границите на пътя към всяко дребно и голямо, към всяко явно и скрито, към всяко ценно и нищожно, както Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал, описвайки този шериат:

«قد تركتكم على البيضاء ليلها كنهارها، لا يزيغ عنها بعدي إلا

هالك» رواه ابن ماجه والإمام أحمد في مسنده، وصححه الألباني في ظلال الجنة.

“Оставих ви на белота, нейната нощ е като деня ѝ, няма да се отдалечи от нея освен опропастител.”¹

3- ВЛАСТНОСТ НАД ПРЕДИШНИТЕ РЕЛИГИИ.

Съществува една истина, в която няма никакво съмнение, а тя е: че религията на Аллах е една, с която идваха всички пратеници, и така се следваха чак от Адем (А.С.) до последния пратеник Мухаммед (С.А.С.). Всевишния Аллах казва:

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا

وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

﴿الشورى 013﴾

“Той предписа за вас в религията онова, което завеща на Нух и онова, което разкрихме на теб (о, Мухаммед), и онова което завещахме на Ибрахим и на Муса, и на Иса:”Привържете се към религията и не се разединявайте в нея!” (аш-Шура 13)

¹ - Ибн Мадже – 1/16, Ахмед – 4/126

Въпреки че религията на пророците и пратениците беше една – в основата си – всеки от тях си имаше собствен шериат и път. Всевишния Аллах казва:

﴿لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا﴾ (المائدة 048)

“За всеки от вас сторихме закон и път.” (ал-Маиде 48)

Религията в нейните основи е една, но се различава в нейните постановления, заради различията на общностите и тяхното състояние, и заради неща, които ги знае само Всевишния и Благословен Аллах. Ислямския шериат дойде като завършек на предишните шериати, събиращ техните прелести и е властващ над тях. Всевишния казва:

﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنْ

الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ﴾ (المائدة 048)

“И ти низпослахме Корана с истината, да потвърди Писанията преди него, и да бъде техен свидетел.”

(ал-Маиде 48)

Писанието на Мухаммед (С.А.С.) обхваща всички небесни писания преди него, и ги превъзхожда със съвършеността си. Някои учени казват: “Аллах е низпослал 104 книги, 4 от тях превъзхождаха съдържанието и науките на другите. Четирите са : Тората, Евангелието, Зебура и Фуркана (Корана). А Фуркана превъзхожда съдържанието и науките на другите три.

А други учени казват: че Корана потвърждава известията в миналите Книги за Аллах и за Съдния ден, но ги разяснява и разтълкува повече, и ги потвърждава с ясни доводи и доказателства. Корана потвърждава пророчеството на всички пророци и посланието на всички пратеници. Потвърди шериатите им с различни доводи и доказателства, разясни наказването на непокорните на Аллах, и помощта Му на тези, които последваха Писанията. Разясни тяхното изопачаване и промяна, разясни какво са извършили хората на Писанието в предишните книги, и как те скриха това, което Аллах им повели да разяснят, и всичко което съдържаха пророчествата. Така Корана е свидетел на предишните книги за различни становища, свидетел за тяхната вярност, свидетел за тяхната лъжа, вкарана

чрез изопачаване, и съдник с потвърждаване на което Аллах е потвърдил, и премахване на което Аллах е премахнал. Той е свидетел за известията и съдник в повелите.

Който наблюдава казаното от предците и сетните за основите на религията и божествените науки, пророчествата, нравите, взаимоотношенията, ибадетите и всичко останало, в което има съвършеност и мир за душите, тяхното щастие и спасение, няма да открие при предците и сетните за пророческите награди, и за другите, освен това което е споменато в Корана.

Накратко: Исляма е последният от божествените шериати към човечеството, а Мухаммед (С.А.С.) е последният от пророците, а шериата Ислям, и неговото призоваване (деава) остават вечни до настъпването на Часа. Не е временно ограничен за самостоятелно време, и след това да не бъде прилаган за подобряване на човешкия живот, а напротив, Исляма е всеобщо послание за цялото човечество – последно послание, низпослано на последният от пророците и пратениците. Послание, което се обръща към природата на човека и неговия разум, приканва го към най-висшите неща, поставя му правила и закони, ограничава му пътя по който да върви, показва му светлината в живота, така че няма друг избор освен да върви по нея, и така ще намери за всяка тежкотия – улеснение, за всяка новост – постановление, за всяко дребно и голямо – напътствие и повеля.

4- УМЕРЕНОСТ.

Видяхме, че Ислямския шериат произлиза от божественост, че неговата съвършеност, обхватност и властност е над другите религии, че той ще остане непроменен и вечен до настъпването на Часа. Неговите постановления са умерени и справедливи във всички отношения и страни. Всевишния Аллах казва:

﴿وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنٰكُمْ اُمَّةً وَّسَطًا﴾ (البقرة 143)

“И така ви сторихме общност по средата.” (ал-Бакара 143)

Някои учени казват: ”Всевишния Аллах ги описва, че те са по средата, заради тяхната умереност в религията, нито прекаляват, нито изоставят, а са умерени и справедливи в религията си. Затова Аллах ги описва с това, а Аллах най-много обича умерените, средните неща.”

Ал-уесат (среднина) в арабския език означава избиране. Когато арабите кажат: Някой е в средата на рода си, това

означава, че искат да извисят рода му и да го издигнат. Затова “ал-уесат” се тълкува със справедливост, защото избраните хора са справедливи.

Ислямският шериат е единственият, който има възможност да създаде умерен ред, защото е низпослан от Всемогъщия, свързан е с всяка твар във вселената, дава й това, което й принадлежи и заслужава, съобразявайки се със строгата равностойност, и Везната, която мери с най-голяма точност. Славата е за Онзи, Който обхваща всяко нещо и не е сътворил нищо напразно. Затова Ислямският шериат е умерен, което означава че е справедлив, както го пожела Всевишния Аллах, а не както си го представят ограничените създания.

Ал-уесат – означава справедливост, умереност без прекаляване.

Някои учени казват: “Алестат – произлиза от име, на което процента на страните са равни към него, както е центъра на кръга, и след това се използва от хората за доброжелани качества, защото тези качества са средни между прекаленото извисяване на нещо, и между неговото унижаване и отхвърляне.”

Ислямският шериат е умерен във всички свои постановления, а не се отнася само за една държава. Да доказваме тази умереност и да дадем пример изцяло е невъзможно, но ще дадем пример за умереността на шериата между душата и тялото, между благото на индивидуалният човек и обществото. Ислямският шериат обръща огромно внимание на своите постановления, като синхронизира между благото на душата и тялото. Той не се задълбочава в благото на душата и да занемарява тялото, както е при някои общности. Също така не дава предимство на тялото и материята, и да отхвърля и отрича пречиштането на душата и нейните права, както е при заблудените общности и измислени секти. А напротив, той е справедливост, която споменава Пратеника на Аллах (С.А.С.) в хадиса си:

«والله إني لأخشاكم لله، وأتقاكم له لكني أصوم وأفطر، وأصلي وأرقد،

وأترجو النساء، فمن رغب عن سنتي فليس مني». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Кълна се в Аллах, аз най-много се страхувам от Аллах, аз съм най-богобоязливия от вас, обаче говея и се храня,

отслужвам молитвата си и спя, и се женя, и който се отвърне от моя Суннет, той не е от мен.¹

Умереността между благото на индивидуалният човек и обществото, не е да се накланя към страната на индивида и да отхвърли обществото и неговите права, както се случва в законите на които наричат себе си демократични, като се подиграват с хората и техните права за благото на един човек или определена група от хората. Също така не пренебрегва самостоятелния човек и неговите права, и неговата собственост за благото на обществото, както е при комунизма.

Ислямският шериат е умерен между двете блага. Отделния човек има право на пълна собственост, и когато премине границата на собствеността си, правото на обществото го спира на тази граница, без унижение и без лихва. От друга страна, ако всички хора се сговорят да убият един човек, те също се убиват заради него, защото и той заслужава да живее както тях.

Накратко: Исляма със своя съвършен шериат утвърждава правата на отделния човек, както утвърждава правата на обществото, и прави добри взаимоотношения, сплотеност и умереност между всеки от тях, ограничава ги в благоприятни граници за тях, прави яка и силна връзка между тях. Когато се появи неспоразумение и несъгласие, Исляма предпочита благото на обществото пред благото на отделната личност. Така е във всички свои постановления – средни на и справедливост, с които се осъществява умереността между изискванията на този живот и отвъдния. Земният живот си има изисквания, без които не може, и ахирета си има изисквания, без които не може, за всеки от тях си има достатъчност, без да се прекалява за земния живот и да се пренебрегва отвъдния, и обратното е същото. Но в тази малка книга не можем да обхванем всичко, но ще дадем примери с прелестите, които са свързани с шериата в следващите теми.

5- ПРЕДПОЧИТАНЕ НА БЛАГАТА И ИЗБЯГВАНЕ НА ВРЕДИТЕ.

Разбрахме, че Ислямския шериат е с божествена основа, че е всеобхватен и вечен до последните дни на света, изпълнява всички нужди на личността и обществото, които подобряват техния живот и ахирета им, затова този шериат идва с цялостни основи и с велики цели, които важат за всяко време и място,

¹ - Бухари с Фетх – 9/104 №5063, Муслим – 2/1020 №1401

затова е отворена вратата на **иджтихад** в кръга на тези основи и цели, до като човешкият разум приеме неговите постановления, и спечелване на награди от тях чрез подчинение и служене, признавайки властността на Който ги е отредил.

За това нещо, някои учени казват: "Наистина, шериата е изграден и основан на мъдрости, блага за рабите в техния живот и ахирет - всички те са справедливи, всички те са милост. Всяко нещо, което излезе от справедливостта към лъжата, от милосърдието към омразата, от благото към покварата, от мъдростта към напразното, това не е от шериата. И ако бъде вкарано такова нещо в него чрез неяснота, то шериата е справедливостта на Аллах между Неговите раби, Неговата милост между създанията, Неговата сянка на земята, Неговата мъдрост доказваща верността на Неговия Пратеник (С.А.С.) с много ясни и достоверни доводи. Шериата е Неговата светлина, с която прогледнаха хората, Неговото напътствие, което ги напъти, и Неговия цял, в който има лек за всяка болест. Правият път, който се изправи на него е стъпил на най-правия път. Шериата радва очите, съживява сърцата, и е сладост за душите, в него има живот, храна, лек, светлина и здраве. Всяко съществуващо добро е извлечено от него и всеки съществуващ недостатък е поради пренебрегване на шериата. Ако не са неговите закони, земята ще се развали и света ще се погуби. Шериата предпазва хората и поддържа света, заради него Аллах държи небесата и земята да не се сринат. Когато Аллах пожелае да погуби земята и да прегъне света, ще въздигне към Себе си каквото е останало от шериата. Шериата, който Аллах изпрати с Неговия Пратеник е стълба на света, върха на спасението и щастieto на земята и ахирета.

Също така се казва: " Който има познание в шериата и наблюдение върху неговите ценности и че той има за цел – добро за рабите в земния живот и ахирета, дошъл е със справедливост да присъжда между хората, няма по-голяма справедливост от неговата, няма по-добри благини от неговите, справедливите взаимоотношения са част от него. Който се запознае с неговите цели, неговата същност, неговите постановления и добре ги разбира, няма да има нужда от нищо друго."

Ислямските учени потвърждават тази истина след цялостно опознаване на шериатските постановления. Един от тях казва:

“Наистина, шериата донесе благини и ги усъвършенства и премахна покварата.”

А друг казва: “Целият шериат е благини – или премахва покварата, или допринася благини. Когато чуеш Аллах да казва: **”О, вярващи!”** - обърни внимание на заветанието след този повик, няма да намериш освен добро и призоваване към него, или лошо, което да забранява.”

Учените разделят благините според нейните ползи от повелята към общността на:

- задължителни
- нужни
- желателни

А) - Задължителни благини.

Те са, които се считат задължителни за живота на хората, и когато изчезнат се появява лош ред, разбърканост и хаос. Някои учени дават следното определение: ”Задължителните са, които не може без тях за осъществяване на религиозните и земни блага, и когато се изгубят земните блага, не вървят на правота, а напротив на развала и погубване на живота, а в ахирета – изгубване на спасението, щастието и възвръщане с явна загуба и опропастване.

Задълженията, които шериата цели да се запазят са пет: религията, душата, разума, имуществото и потеклото. Шериата ги запазва с две неща:

Първо: С постановленията, които се изискват от рабите. Те заздравяват техните основи и подсилват техните стълбове. Това е утвърдено в корените на вярата и в основите на Исляма.

Също така да се предпазват от нещата, които ги унищожават, и това са постановленията свързани с вероотстъпничеството и неверието.

Второ: С нещата, които премахват тяхното разбъркване сега, или се очаква в бъдеще, както се предпазва човека с ядене и пиене, обличане и дом за живеене.

Също така предупреждава от всяко нещо, което допринася за тяхното унищожаване, избиване и всички други вреди.

Запазването на разума става чрез възбрана на всяко нещо, което го блокира, като алкохола и наркотиците. И така ще видим, че Ислямския шериат обръща огромно внимание на запазването на тези задължителни нужди от две страни – от страна на

тяхното съществуване, и от страна на възбраната на нещата, които ги развалят.

Б) – Нужни блага.

Те са, когато няма равномерност при тях, това довежда до лоши състояния, трудност, и не развалят живота на хората изцяло. Един от учените казва:

“ А нужните блага означават, че човека има нужда от тях според нормалния живот и увеличаване на трудността, която в повечето случаи довежда до възпрепятствие и трудност, последвана от загуба на желаното.

Например в изпълненията на ибадетите, като улесненията в сравнение с изпитващата трудност при болест. А в обичаите и ежедневието: като позволяването на лова, използването на всичко, което е позволено за ядене, пиене, обличане, живеене и други.

В) – Желани блага.

Един учен казва: ” Те са придържане към което е достойно за красотите на ежедневието и отдалечаване от унижаващите състояния, които здравия разум отрича. Това всичко го обхваща реда: ” Предимствата на добрия нрав”.

Те се използват в ибадетите, като отстраняване на мръсотията, покриване на срамотиите, използване на нещата, които помагат за добрата външност на човека, и приближаване към Аллах с допълнителни добрини, милостиня и други.

А в ежедневието и обичаите, като възпитанието при хранене и пиене, отдалечаване от нечисти и възбранени храни, прекаляване, или въздържане от позволени храни.

А във взаимоотношенията, като възбраната за продажба на нечистотии и свободната вода, а в престъпленията като убиване на свободен човек заради роб, или убиване на жени, деца и религиозни лица – във война. Тези споменати примери доказват другите неспоменати със същото значение. Тези неща се връщат към благата, които са в повече, над основните, задължителните и нужни блага. Те са за подобряване и разкрсяване.

6- УЛЕСНЯВАНЕ И ОТСТРАНЯВАНЕ НА ТРУДНОСТИТЕ.

От отличителните черти и различаващи качества между Ислямския шериат и другите, че той съдържа улеснение и отстраняване на трудностите, като неговите постановления се съобразяват със състоянието на човека, неговите действия и

промяна, сила и слабост, престой и пътуване. И особено се отличава, че е всеобхватен, вечен и последен от шериатите, като изпратения пратеник с него е нашия водител Мухаммед (С.А.С.) – последният от пророците и пратениците. Също така, че времето на неговото послание е в началото на Часа, заради словата на Пратеника (С.А.С.) :

«بعثت والساعة كهاتين». رواد البخاري في صحيحه ومسلم.

“Изпратен съм, и аз и Часа сме като тези два (пръста).”¹

И това, че е изпратен към последния човешки род, и каквото е свързано с това, като раздори и трудности при наближаването на Часа, и намаляването на живота на хората, задължени с този шериат, всичко това довежда до обръщане внимание на милосърдието, улеснението и незатрудняването в шериатските задължения, защото великата цел от отреждането на шериатите и повелята с ибадетите е известяване, подчинение и служене на Всевишния Аллах, и придържане към него. Ибадетите са гнездото на единобожието (теухида) и те потвърждават неговата повеля. Единобожието е великата основа върху която се крепят небесата и земята, то е истината, заради която Аллах сътвори хората. Шериата е милост от Аллах, Той е Всемилоствия и Милосърдния. Всевишния казва:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾ (الأنبياء 107)

“И те изпратихме (о, Мухаммед) като милост за световите.”

(ал-Енбия 107)

Всевишния казва обръщайки се към Неговия най-почетен Пратеник:

﴿وَنُيْسِرُكَ لِلْيُسْرَى﴾ (الأعلى 008)

“И ще те улесним за лесното.” (ал-Е`аля 8)

Тоест, ще те напътим към най-лекия от шериатите, и това е този улесняващ шериат.

Той е последният от шериатите, а общността на Пратеника (С.А.С.) е последната от общностите, затова постановленията на този шериат са свързани с улесняване и незадължаване с каквото е непоносимо.

¹ - Бухари с Фетх – 11/347 №6503-6505, Муслим – 4/2268-2269 №2950-2951

Улеснението е спротивно на затруднението, и помага за премахване на трудностите. Трудностите се делят на две:

- обикновени, те са всички задължения в които се влага труд, все едно дали са религиозни или други.
- необикновени, те са – както споменава един от учените – онези дела, които довеждат до тяхното изоставяне, или част от тях, или причиняват болестна техният извършител, или му пречат в каквото и да е състояние. Тези трудности излизат от обикновеното.

Вторите трудности са онези, които заради тях отпада извършването на нещо в шериата, и след това се потвърждава със следните слова: “И знай, че трудността и непоносимото отпада от пълнолетния заради две неща:

1- опасността от прекъсването на Пътя, поява на омраза към ибадетите и отвращаване от задълженията.

2- опасността от изоставяне на някои задължения, когато са много - свързани с човека –, които са от различно естество. Например задълженията на човек към семейството и децата си, а той се занимава с друго задължение, което може да го отдалечи от семейството му, да го ангажира и да се отдалечи изцяло от тях. Или пък иска да изпълни изцяло и двете задължения, но накрая изоставя и двете.”

Доказателствата, че шериата е улеснение и че отстранява трудността са многобройни от Корана и Суннета.

От свещените коранични знамения са:

﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ (البقرة 185)

“Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни.” (ал-Бакара 185)

﴿مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ﴾ (المائدة 006)

“Аллах не иска да ви притесни.” (ал-Маиде 6)

﴿وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ (الحج 078)

“И не ви наложи притеснение в религията.” (ал-Хадж 78)

От тези знамения и други забелязваме улеснението и отстраняването на трудности в шериата на Аллах – милост от Него към слабостта на човека, и съжаление от Него към тази

общност. Неговото знание обхваща всичко, Той е наблюдаващия разликата между хората – силни и слаби, здрави и болни, бедни и богати. Всевишния казва:

﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾ (الملك 014)

“Нима Онзи, Който е сътворил, не знае? Той е Всепроникващия, Сведущия.” (ал-Мульк 14)

Пречистия Аллах низпосла присъдите, обхвана повелите и възбраните с прецизна наблюдателност, всепроникване, милосърдие и улеснение.

А от Суннета на Пророка (С.А.С.) са следните хадиси:

«إِنَّ الدِّينَ يَسْرُ، وَلَنْ يَشَادَ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ، فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا

وَأَبْشُرُوا». رواه البخاري في صحيحه.

1- **“Религията е улеснение, и всеки който затруднява в религията, ще бъде победен. Затова старайте се, приближавайте и радвайте.”**¹

«يَسِّرُوا وَلَا تَعَسِّرُوا وَبَشِّرُوا وَلَا تَنْفَرُوا». رواه البخاري في صحيحه.

2- **“Улеснявайте, а не затруднявайте и не разбягвайте (хората).”**²

«رَفَعَ عَنْ أُمَّتِي الْخَطَأَ وَالنَّسْيَانَ وَمَا اسْتَكْرَهُوا عَلَيْهِ».

رواه ابن ماجة وصححه الألباني في إرواء الغليل.

3- **“Опростено е на моята общност грешката, забравата, и каквото извършат под натиск.”**³

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَحِبُّ أَنْ تَوْتِيَ رَخْصَهُ كَمَا يَحِبُّ أَنْ تَوْتِيَ عَزَائِمَهُ».

رواه الإمام أحمد في مسنده وصححه الألباني في إرواء الغليل.

4- **“Всевишния Аллах обича да се извършват Неговите позволени улеснения, както обича да се извършват Неговите строги повели.”**⁴

¹ - Бухари с Фетх – 1/93 №39

² - Бухари с Фетх – 1/524 №6125

³ - Ибн Мадже – 1/659 №2043

⁴ - Ахмед – 2/108

От тези хадиси и други се вижда, че в задължаването (теклиф) няма трудност и неизбежност, и че Ислямският шериат е изграден от основите си на улеснение и премахване на трудностите, и всеки който се задълбочава в трудните и тежки дела от ибадетите и служенето, понякога няма да има сили да ги изпълни. Служенето се осъществява с това, което задоволява Аллах и е препоръчано от Пратеника на Аллах (С.А.С.), който беше образец за неговата общност в милосърдието и загрижеността за тях, и улесняване във всички състояния, съответстващи на Истината, както я описва Всевишния със словата Си:

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ

حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ﴾ (التوبة 128)

“Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден.” (ат-Теубе 128)

Един от учените, разяснявайки хадиса **“Религията е улеснение...”** казва: “Колко велик е този хадис, как обхваща изцяло доброто, полезните съвети и всеобхватните основи!? Пратеника (С.А.С.) още в началото е основал това голямо правило и е казал: **”Религията е улеснение.”**, тоест – улеснена и лека в правилата си и убежденията си, в морала и делата си, усъвършенства морала и подобрява делата. С тях се подобрява религията, земният живот и ахирета. Без тях изчезва добротата. Всички те – хвала на Аллах – са улеснени и леки, всеки пълнолетен и зрял човек вижда себе си силен да ги извърши, без да го затрудняват и потискат. Убежденията на Исляма са правилни и несложни, и здравия разум и чистата вградена природа ги приемат. Неговите фарзове са най-лесни, и всички други постановления са лесни за изпълнение. Който желае да следва най-съвършения от хората и техният водител Мухаммед (С.А.С.) ще види, че не е трудно за него, и няма кой да му възбрани благата на живота. Със това може да изпълни всички права: правата на Аллах и правата на всеки, който има правата на човека – с милосърдие, нежност и улеснение.”

Върху тази основа, иззета от Ислямския шериат, учените достигнаха до поставяне на обобщителни правила в раздела: “Улеснение и премахване на трудностите”. От тях са:

- 1- *Трудността предизвиква улеснение.*
- 2- *Повелята, когато се стесни се разширява, и когато се разшири се стеснява.*
- 3- *Вредата се отстранява.*
- 4- *Вредата не се отстранява със себеподобна.*
- 5- *По-голямата вреда се отстранява с по-лека.*
- 6- *Нуждата се приравнява на степента на вредата, все едно дали е обща или индивидуална.*
- 7- *Неизбежните нужди позволяват забраненото.*
- 8- *Неизбежната нужда се преценява според нейната големина.*
- 9- *Улесненото не отпада с трудното.*

А доколкото улеснението и неговото приложение в шериата не може да се обхване изцяло в тази книга.

Дял първи: Прелестите на Исляма иззети от основите на вярата

Пратеника на Аллах (С.А.С.) ограничи основите на вярата с шест неща, те са:

الإيمان بالله، وملائكته، وكتبه، ورسله، واليوم الآخر، والإيمان بالقدر

خيرهُ وشرُّهُ. جاء ذلك في حديث جبريل الطويل، رواه مسلم.

Вярата в Аллах, в Неговите меляйкета, в Неговите книги, в Неговите пратеници, в Съдния ден, и вярата в съдбата – хубавото и лошото ѝ.¹

Тези шест основи са корените на Ислямското убеждение, върху които се изграждат речите и делата, върху тях се базира морала и добрите нрави.

Прелестите на основите на вярата са най-важните прелести на Исляма, от тях проблясва важността на Ислямското убеждение, и неговата нужда в живота на човека.

ПЪРВАТА ОСНОВА : ВЯРА В АЛЛАХ

Тази основа е основният стълб на религията и най-изискваното задължение. Тя обхваща вярата в господарството на Всевишния Аллах, вярата в Неговите имена и качества, и вярата в Неговата божественост.

Първо: Вярa в господарството на Всевишния Аллах.

Нейното значение е: пълното убеждение, че Всевишния Аллах е единствен в сътворяването, владението, и цялостното разпореждане във вселената. Той е един – единствен, и няма съдружник. Всевишния Аллах казва:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (الفاتحة 002)

“Хвала на Аллах, Господаря на световете.” (ал-Фатиха 2)

¹ - Това е споменато в дългия хадис на Джебраилъ, предаден от Муслим – 1/36-38 №8

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (الأعراف 54)

“Вашият Господар е Аллах, Който сътвори небесата и земята в шест дена, после се въздигна (безподобен) Той на Трона. Покрива Той с нощта деня, който я следва безспир. И слънцето, и луната, и звездите са покорни на Неговата повеля. Негови са творението и повелята. Благословен е Аллах, Господаря на световите!” (ал-Е`араф 54)

Прелестите на вярата в господарството на Всевишния Аллах са много, но най-важните от тях са:

1- Узнаване че Исляма е религия на чистата природа и не ѝ противоречи в нищо. А “природа” (фитра) е вграденото и сътвореното в човека, формата на която е сътворен човека. Всевишния Аллах казва:

﴿فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾ (الروم 30)

“И обърни своето лице към религията – правоверен, - към природата, според, която Аллах е създал хората. Религията на Аллах е неизменна. Тя е правата вяра. Ала повечето хора не разбират.” (ар-Рум 30)

Аллах – Всевишния и Пречистия – е сътворил рабите Си да Го познават, и да потвърждават Неговото господарство над световите. Исляма дойде да заздравя тази природа, да засили убеждението в съществуването на Всевишния Аллах и Неговото господарство, и да потвърди Неговото единство в служенето и подчинението, и в прекрасните Му имена и висши качества.

Вярата на раба в това, че Всевишния Аллах го е създал, и подготвил всички пътища за преживяване и живот на тези земя, Той е сторил тази вселена съответстваща на създаването на човека, подпомагаща за живота му, да има всичко от което се нуждае, както Всевишния Аллах казва:

﴿الَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ

عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَهْرَهُ وَبَاطِنَهُ﴾ (لقمان 020)

“Не виждате ли, че Аллах подчинява за вас всичко на небесата, и всичко на земята, и щедро ви дава Своята благодат – и явна, и скрита?” (Люкман 20)

Това е , от което човека ще узнае великата благодат на Всевишния Аллах върху него, което го прави да признава и потвърждава, че всичко това е от Всевишния. Това подтиква раба да благодари на Който дава тези благодати, с подчинение и отдалечаване от греховете.

Вярата в господството на Всевишния Аллах довежда човека до размишляване върху способностите на Всевишния Аллах, и да се приближи към опознаването на Аллах, Неговата съвършеност и величие. Няма истински обожаван освен Него, както няма друг бог освен Него. Тези творения, въпреки тяхната многобройност и разновидност са ясни знамения, призоваващи с езика на тяхното състояние към величието на Всевишния Аллах и Неговото единство. Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ

لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطِلًا

سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾﴾ (آل عمران 190-191)

“В сътворението на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има знамения за разумните, които споменават Аллах и прави, и седнали, и легнали на хълбок, и

**размишляват за сътворяването на небесата и на земята:
"Господарю наш, Ти не си сътворил това напразно. Пречист
си Ти! Опази ни от мъчението на Огъня!"**

(Али Имран 190-191)

Вярата на човека в господарството на Всевишния Аллах го прави да узнае, че Аллах е Господаря на всяко нещо, и че Аллах е Всемогъщия, Всебогатия, няма нужда от творенията Си, и че всяко нещо освен Него е сътворено и подчинено, и се нуждае от своя Създател и Господар. Това прави раба да разбере същността си, бедността и слабостта си, и това ще го отдалечи от възгордяването, лицемерието и угнетяването по земята.

Любовта към Аллах е истинската и искрена обич, защото Той е Създателя на човека, Той се занимава с неговото отглеждане и възпитание, Той е отговорен за прехраната му, и за всяко нещо, което подобрява религията и живота му.

Наистина, потвърждаването на господарството на Аллах, узнаването на това, и размишляването върху него довежда човека до величието на Господаря, уважение и обич, и страхопочитание от Него. Всичко това води до подчинение на Неговата повеля и приемане на Неговите права и чиста религия. Човека узнава, че с неговата вяра в господарството на Всевишния Аллах, че Той заслужава подчинение и служене, а не прегрешение. Да се подчинява пред Неговото Величие, а не да се възгордява, а напротив, вижда че няма спасение, нито щастие освен чрез служене на Аллах и придържане към Неговата религия. Съществуването на човека, живота му и всяко дребно и голямо е свързано с повелата на Всевишния Аллах, всичко е в Неговите ръце, благословен и всевишен е Той. Човека трябва да се отдалечава от съдружаване на Аллах, и да не се свързва с друг освен с Аллах при искане на помощ, или премахване на вреда, защото Аллах е единствения и всемогъщия, Той помага и отстранява лошото. Никой не може да възбрани това, което Той е дал, и никой не може да даде това, което Той е възбраниял. Всевишния Аллах казва:

﴿ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ
 مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ (آل عمران 026)

“Кажи: ”О, Аллах, Владетелю на владението, Ти даряваш владението на когото пожелаеш и отнемаш владението от когото пожелаеш, и въздигаш когото пожелаеш, и унизяваш когото пожелаеш. Доброто е в Твоята ръка. Ти за всяко нещо имаш сила.” (Али Имран 26)

2- Удовлетворителният отговор на много от въпросите, които си задава човека, свързани с тайните на вселената. Наистина, човека често пъти не може да разтълкува много от явленията и случките във вселената. Много пъти остава учуден пред някои явления и случки. Но когато се осигури и убеди в господарството на Всевишния Аллах, за всяко нещо ще намери приемащ отговор, ще се засили вярата му в силата и великата мощ на Всевишния Аллах, която обхваща всяко нещо, и е невъзможно за човека да ги обхване. Всевишния казва:

﴿ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِّنَ
 الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴾ (الإسراء 085)

“И те питат за духа. Кажи: ”Духът е от делото на моя Господар и ви е дадено само малко от знанието.” (ал-Исра 85)

Второ: **Вяра в имената на Аллах и Неговите качества.**

Тя е потвърждаване на прекрасните имена и висши качества, които Всевишния Аллах е утвърдил за Себе си, или са потвърдени от Неговия Пратеник (С.А.С.), и твърдо убеждение че само Всевишния ги притежава – единствено Той. Няма приличаш на Него, нито в качества Му, нито в делата Му. Благословен и Всевишен е Той.

Вярата в имената на Аллах и в Неговите качества е от най-важните неща на вярата във Всевишния Аллах, и трябва да се

придържа към доказателствата от Корана и Суннета, да не се надвишават, или да се тълкуват така, че да ги изопачават от истинският им смисъл, съвършеност и величие, защото Всевишния Аллах е познат на рабите чрез тях, и ги задължи да Му служат чрез вярата в тях, да Му бъдат признателни и да се молят с тях. Всевишния казва:

﴿وَلِلّٰهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي

أَسْمَائِهِ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾﴾ (الأعراف 180)

“Аллах има най-прекрасните имена. Зовете Го с тях и оставете онези, които богохулстват с Неговите имена! Ще им се въздаде за онова, което вършат.” (ал-Е`араф 180)

Имената на Аллах и Неговите качества са безброй, затова и прелестите на вярата в тях също са безброй, но тук ще посочим някои от тях, а те са:

1- Правилното опознаване на Всевишния Аллах, защото Всевишния е невидим, и е невъзможно да се опознаят Неговите качества с подробности - само с разума, затова Аллах ни извести за Себе си със споменатите качества в Корана и Суннета, за да Го опознаят Неговите раби истински и безпогрешно, както е достойно за Неговата съвършеност, величие и прелест.

Това познание е за онзи, който у вярва в имената на Аллах и Неговите качества, съответствайки на начина използван от Пратеника (С.А.С.) и неговите сподвижници (Р.А.) и учените имами в Суннета (Аллах да ги помилва).

Този начин е: да се признават, без да се оприличават, да се приемат без да се отхвърлят, или тълкуват погрешно. Всеки, който опознава имената на Аллах и Неговите качества повече и повече на този правилен начин, ще опознае най-добре Всевишния Аллах.

2- Събиране на величие и обич, страхопочитание и богобоязливост към Аллах в сърцето на вярващия. Това е от най-отличителните черти на вярата във Всевишния Аллах и Неговите прелести. Тези значения не се събират в едно сърце за никой, освен за Аллах, защото Той притежава качества величие и милосърдие, всемогъщие, сила и мощ, добрина, добронамереност и нежност към рабите Си. Който у вярва във Всевишния Аллах,

както Той е описал Себе си с тези имена и качества ще се изправи с вярващо сърце, признаващо величието на Аллах, обича Го, страхува се от Него, надява се на Него, и се страхува от Неговото наказание. Знае, че Аллах е единствен във всички тези неща.

3 - Предпазване от отнемане на някои качества на Аллах, или да Му се приписват други, които не са достойни за Него. Прекрасните имена на Аллах и Неговите висши качества са доказателство за цялостната свършеност на Аллах, Който не приема никакви недостатъци.

Забелязваме, че при евреите и християните има убеждения, които трябва да се отстранят от Всевишния Аллах, като Му приписват син, че плаче и се натъжава, че е беден и други, които няма нужда да се споменават. Също така забелязваме, че при заблудените секти и течения от мюсюлманите имат убеждения, недостойни за Всемогъщия Аллах, като Го оприличават, отричат, изопачават и съдružават, и други неща, които не съвпадат с Корана, нито със Суннета на Мухаммед (С.А.С.).

4 - Следване на Всевишния Аллах по всяко време – явно и скрито -, искреност в речите и делата, добронамереност към Неговите повели и възбрани, или към каквото е предопределил или отредил да се случи. Вярно уповаване на Него в искането на помощ и премахване на вреди, правилно обожаване и служене на Аллах, както го изискват Неговите имена и качества – при всички видове ибадети: със сърцето, с речта и с делата.

5 - Придържане към благородните качества, които са достойни за раба, и ги обича Аллах, и с тях е описал Себе си, като милост, вяроност, справедливост, нежност, търпеливост, мъдрост, добрина и други, но да се знае разликата между тяхната същност, когато с тях се описва Аллах, и когато с тях се описва раба на Аллах. Аллах няма подобен Нему, нито в същността Му, нито в имената и качествата Му, нито в делата Му.

В хадис на Патеника (С.А.С.) се казва:

«إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ»، رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

“Аллах е красив, обича красотата.”¹

И обратно на това: отдалечаване от качествата, които не са достойни за раба, които се противопоставят на служенето, като

¹ - Муслим – 1/93 №91

възгордяване, величие, вземане на душата за свещена и други, които раба не заслужава – качества, които са единствено за Господаря на световите – Единствения, Който заслужава да Му се служи. Той е единствен, съвършен, велик и всемогъщ.

б - Служене на Всевишния Аллах с всяко име от прекрасните Му имена, и с всяко качество от висшите Му качества, като се знае, че всяко име и качество притежава специално значение, и човека е свързан с него, като например:

А) – Всечуващ, Всевиждащ. Раба вярва в тези две имена и в тези две качества. Знае че Всевишния Аллах вижда и чува, и това го подтиква да знае, че Аллах го наблюдава по всяко време и място, в речите и делата му.

Б) – Всемилоств, Милосърден. Раба вярва в тези две имена и в това качество. Знае че Всевишния Аллах притежава най-огромната милост, и с нея помилва рабите Си. Това унаследява в човека силната надежда и желание на онова, което е при Аллах. Не трябва да се губи надежда и да се отчайва от милостта на Аллах.

В) – Всезнаещ. Раба вярва в това име и качество, и знае че Всевишния Аллах е обхванал всичко със знанието Си. Знанието е велико качество от качества на Неговата същност, невъзможно е Той да не знае нещо, невежието е нещо немислимо за Пречистия Аллах. Вярващият трябва да се труди и старее в искреността си към Аллах във всички свои дела, да се страхува от Него във всички състояния, защото Аллах знае явното и скритото, нищо не остава скрито за Него от делата на Човека.

Трето: **Вяра в божествеността на Всевишния Аллах.**

Тя е твърдо убеждение, че Всевишния Аллах е Истинския Бог, заслужаващ да Му се служи, Той е единствен и няма съдружник. Всички видове ибадети са единствено за Него, никой друг не ги заслужава, който и да е. Всевишния казва:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ

هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٥٠﴾ (لقمان 030)

“Така е защото Аллах е Истината и защото всичко, което зоват вместо Него е лъжа, и защото Аллах е Всевишния, Превеликия.” (Люкман 30)

Това е значението на “Ля иляхе иллеллах” – “Няма друг бог освен Аллах” с което Аллах изпрати всички пратеници и низпосла Книгите, и заради него създаде джиновете и хората. Всевишния казва:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

فَاعْبُدُونِ﴾ (الأنبياء 025)

“И на всеки пратеник, когото Ние пратихме преди теб, дадохме откровението: ”Няма друг бог освен Мен! Служете (единствено) на Мен!” (ал-Енбия 25)

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (الذاريات 056)

“Сътворих Аз джиновете и хората за да Ми служат.”

(аз-Зарият 56)

Вярата в божествеността на Всевишния Аллах обхваща вярата в господарството на Аллах, и вярата в Неговите имена и качества, защото Всевишния заслужава да Му се служи, защото е единствен с господарството Си над световите, Той няма съдружник и е притежателя на свършените качества, в които никой не Го съдружава, и никой не Го оприличава в тях. От това се разбира, че прелестите на вярата в божествеността на Аллах обхващат прелестите на вярата във Всевишния Аллах.

Най-важните от тези прелести са:

1- Потвърждаване божествеността на Аллах, която е истинско и чисто право и достойнство на Него, защото е единствен с тези божествени качества. Аллах е всевишния, единствения, и няма съдружник Нему. Тези качества трябва да се отричат от който не ги заслужава, защото не притежава божествени качества, и е от сътворените създания на Всевишния Аллах.

Заслужаващият бог да му се служи може да бъде само един, многобожието е невъзможно, както е невъзможно вселената да има двама създатели, или двама богове. Всевишния казва:

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا ءَاهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَنَ اللَّهُ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا

يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ (الأنبياء 022)

“Небесата и земята щяха да се разрушат, ако имаше на тях други богове, освен Аллах. Пречист е Аллах, Господарят на Трона, от онова, което Му приписват!” (ал-Енбия 22)

Най-великата основа на Исляма е потвърждаването на божествеността на Единствения и Всевишен Аллах, Той е Пречистия, единствен в съвършенството Си, величието и красотата Си. Всевишния казва:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾ وَلَمْ

يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٤﴾﴾ (الإخلاص 001-004)

“Кажи (о, Мухаммед):”Той е Аллах – Единствения, Аллах, Целта (на всички възжеления)! Нито е раждал, нито е роден, и няма равен Нему.” (ал-Ихляс 1 - 4)

﴿وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلَكِ

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِّنَ الدُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا ﴿٣١﴾﴾ (الإسراء 111)

“И кажи: ”Слава на Аллах, Който не се е сдобивал със син и не е имал съдружник във владението, и не имал помощник срещу безсилието. И Го прославяй с възвеличаване!”

(ал-Исра 111)

А най-голямата важност в Исляма е призоваването към единството на Всевишния Аллах, служенето само на Него, и отхвърлянето на всеки обожаван след Него. Всевишния казва:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا

الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ﴿٥﴾﴾ (البينة 005)

“И бе им повелено да се прекланят единствено пред Аллах, предани Нему в религията, правоверни, и да отслужват

молитвата, и да дават милостинята зекят. Това е правдивата религия.” (ал-Бейина 5)

В хадиса на Пратеника (С.А.С.) се казва:

«أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله، ويقيموا الصلوة، ويؤتوا الزكاة. فإذا فعلوا ذلك عصموا مني دماءهم وأموالهم إلا بحق الإسلام وحسابهم على الله». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Бе ми повелено да воювам с хората докато засвидетелстват, че няма друг бог освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах, и да отслужават молитвата, и да дават зекята. Ако това го извършат, запазват си тяхната кръв и богатство, освен с правото на Исляма, и тяхната равностойност е при Аллах.”¹

2- Различаване между правата на Всевишния Аллах и правата на създанията, и даване правото на всеки който го заслужава. Това е истинската справедливост чрез, която се подобрява живота, и човека няма да се спаси освен с нея.

Правата на Всевишния Аллах е да бъде обожаван и да Му се служи – единствено само на Него. А правото на раба е да е бъде подчинен и смирен раб на своя Господар и Създател, невярващ във обожаваните след Аллах. Всевишния Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ

تَتَّقُونَ ﴿١١﴾ (البقرة 021)

“О, хора, служете на своя Господар, Който е сътворил вас и онези преди вас, за да се предпазите.” (ал-Бакара 21)

Муаз ибн Джебелъ (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

¹ - Бухари с Фетх – 1/75 №22, Муслим – 1/53 №22

«يا معاذ، أتدري ما حقّ الله على عباده وما حقّ العباد على الله؟ قلت: الله ورسوله أعلم. قال: فإنّ حقّ الله على العباد أن يعبدوه ولا يشركوا به شيئاً، وحقّ العباد على الله أن لا يعذب من لا يشرك به شيئاً»

رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“О, Муаз, знаеш ли какви са правата на Аллах над неговите раби, и какви са правата на рабите на Аллах? Аз рекох: Аллах и Неговия Пратеник най-добре знаят. Рече: ”Правата на Аллах над рабите е да Му служат и да не Му съдружават, а правата на рабите на Аллах е да не наказва, който не Му е съдружил.”¹

З- Единство в целта на раба, неговото възнамерение и искане, защото целта на раба е желание, и защото е беден, нуждаещ се от привличане на ползи и отстраняване на нещата, които му вредят.

Всевишния Аллах трябва да бъде единствената цел и желание на раба, защото Той е единствен във владението Си, със силата Си над всяко нещо, Той е помагащия и отстраняващия вредите, нищо не може да се случи освен с Неговото желание. Всяка друга цел и желание освен Всевишния Аллах са неприети, защото тя е към робуващо създание, не притежава нищо за себе си, та едва ли за другите създания.

Затова обръщането на раба към друг, а не към Аллах – с възнамерение и искане вреди на раба и не осъществява неговите надежди, както Всевишния Аллах казва:

﴿ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۚ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِ مَا

يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ ۚ﴾ (١٣) **إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ**

سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ ۖ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ يَكْفُرُونَ بَشْرِكِكُمْ ۚ وَلَا

يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ۚ﴾ (فاطر 013-014)

¹ - Бухари с Фетх – 6/58 №2856, Муслим – 1/58 №30

“ Това е Аллах, вашия Господар. Негово е владението. А онези, които зове освен Него, не владеят дори ципица от фурма. Призовете ли ги , те не чуват вашия зов, а дори да са чули, не ви откликват. И в Деня на възкресението те ще отречат съдружаването им от вас. И няма никой сведущ (като Него), който да ви извести.” (Фатир 13-14)

﴿ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا لَا نَنْفَعُهُ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ

الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٣﴾ يَدْعُوا لِمَنْ ضُرُّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ ۚ لَيْسَ

الْمَوْلَىٰ وَلَيْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٤﴾ (الحج 012-013)

“Зове той не Аллах, а онова, което нито Му вреди, нито му е от полза. Това е дълбоката заблуда. Зове той онзи, чиято вреда е по-близо от неговата полза. Колко е лош за покровител и колко е лош за приятел!” (ал-Хадж 12-13)

Исляма потвърждава и задължава обръщането на раба с възнамерение и искане да бъде към истинския Бог, Който владее небесата и земята.

4- Освобождаване на раба от служенето на сътворен като него към служене само на Всевишния Аллах.

Човека или ще бъде свободен раб на Всевишния Аллах – явно и скрито, или ще бъде роб на друг освен Него. Тогава неговия бог ще бъде: душата му, или богатството му, или владетеля му, или лидера, или началника му, или рода му, или съпругата му, или детето му, или идола му, или сътворен като него. И тогава неговата цел ще бъде разпокъсана между тези различни божества, но към никой от тях няма да почувства спокойствие, няма да има цел, до която да достигне, нито основа, върху която да се изгражда, а напротив той ще е както казва Всевишния Аллах:

﴿ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنْ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ

تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ (الحج 031)

“А който съдружава с Аллах, е като паднал от небето и птиците го грабват, или вятърът го отвява на далечно място.” (ал-Хадж 31)

Всевишния Аллах дава пример за вярващия, несъдружаващия с Всевишния Аллах, и невярващия, съдружаващия с Аллах. Всевишния казва:

﴿ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَكِّسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ

هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾﴾

(الزمر 029)

“Аллах дава пример за човека с (много) господари, каращи се помежду си, и човек, подчинен само на един мъж. Нима двамата са равни? Хвала на Аллах! Ала повечето от тях не знаят.” (аз-Зумер 29)

Съдружаващият с Всевишния Аллах има съдружници, каращи се, всеки си има желание. Ще забележим, че той няма мир, сърцето му е неспокойно. А несъдружаващия с Всевишния Аллах е опознал своя Господар и Създател, Истинския обожаван, искрен е към Аллах в религията си и служи само на Него. Той се намира в пълноценен мир и съвършено спокойствие.

5- Подобряване на душата и нейното задоволяване я свързва с нейните съвършени блага, сладострастия и радости, което означава, че същността на човека е сърцето и душата му, и тя не може да се подобри освен с нейния бог - Аллах, Който няма друг бог освен него. Няма спокойствие на земята освен чрез Неговото споменаване, и няма земна сладост, освен със служене на Него. И ако човек почувства радост и сладострастия с друг освен Аллах, те няма да са завинаги, те ще свършат, дори това от което се радва и изпитва сладострастия може се установи като вреда за него.

Докато вярата във Всевишния Аллах и служенето на Него е храната за човешката душа, неговата сила и подобряване, те са основата на Неговото щастие и постигане на вечното щастие в отвъдния свят. Всевишния Аллах:

﴿ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أَنْتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾

(النحل 97)

“На всеки вярващ, мъж или жена, който извършва праведно дело, Ние ще отредим прелестен живот. И ще им въздадем награда по – хубава от онова, което са вършили.” (ан-Нехль 97)

﴿ إِنِّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُم خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴾
جَزَاؤُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّتٌ عَدْنٌ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَٰلِكَ لِمَنِ خَشِيَ رَبَّهُ

(البينة 007-008)

“Онези, които вярват и вършат праведни дела, те са най-добрите от творенията. Въздаянето им при техния Господар ще са вечните градини Адн, през които реки текат, там ще пребивават вечно и завинаги. Аллах ще е доволен от тях и те ще бъдат доволни от Него. Това е за всеки, който се страхува от своя Господар.” (ал-Бейина 7-8)

6- Служенето на Аллах – Единствения, Който няма съдружник – е чистата вградена природа, на която Аллах сътвори хората. Всевишния казва:

﴿ فَأَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَٰكِن أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾

(الروم 030)

“И обърни своето лице към религията – правоверен, - към природата, според която Аллах е създал хората! Тя е правата вяра. Ала повечето хора не разбират.” (ар-Рум 30)

От това се вижда, че служенето на Аллах дава спокойствие и мир на душата, която съответства на нейната природа, и не търси друго нещо да я замени. Това е от причините, които направиха вярващите мюсюлмани да не оставят тяхната религия, нито да търсят нещо да я замени, защото тя съвпада с тяхната чиста природа. А доколкото невярващите и съдружаващите, те са в страх и беспокойствие, защото служат на неща, които не съответстват на природата им. Тогава, или ще се напътят към служенето на Аллах и ще се смирят, или ще останат в тяхната заблуда, докато срещнат техния Господар, и ще ги накаже за тяхното неверие и заблуда. Молим Аллах за спасение.

ВТОРАТА ОСНОВА: ВЯРА В МЕЛЯЙКЕТАТА

Исляма дойде със задължителна вяра в меляйкетата (ангелите), и че те са създания от невидимите създания на Аллах, за които ни е известил Всемогъщия, описал ги е с качества и ни е споменал имената на някои от тях. Аллах ни е повелил да вярваме в тях както е известил Той, и е отредил вярата в тях да е втората основа от основите на вярата, и тя не може да е пълноценна освен чрез нея.

Понеже тук говорим за прелестите на Исляма иззети от вярата в меляйкетата, ще се опитам да съкратя и да обобща прелестите на вярата от тази велика основа, затова с помощта на Аллах ще кажа:

1- Вярата в меляйкетатата, съответствайки на известното от Всемогъщия Аллах и от Неговия Пратеник (С.А.С.) се вижда величието на Всевишния Създател, като някои от меляйкетата имат страхотни и огромни форми, както Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«أُذِنَ لِي أَنْ أَحَدِّثَ عَنْ مَلِكٍ مِنْ مَلَائِكَةِ اللَّهِ مِنْ حَمَلَةِ الْعَرْشِ، إِنَّ مَا بَيْنَ

شَحْمَةِ أُذُنِهِ إِلَى عَاتِقِهِ مَسِيرَةٌ سَبْعُمِائَةِ عَامٍ». رواه أبو داود في سننه، وإسناده صحيح.

“Позволено ми е да говоря за меляйке от меляйкетата на Аллах, от носачите на Трона, разстоянието от края на ухото до рамото му е пропътуване на 700 години.”¹

¹ - Ебу Дауд – 5/96 №4727 (сахих)

А в друг се казва:

«أن رسول الله رأى جبريل -عليه السلام- في صورته التي خلق عليها
له ستمائة جناح قد سدّ الأفق»
رواه البخاري في صحيحه.

“Пратеника на Аллах (С.А.С.) е видял Джебраилъ (А.С.) в истинската му форма на която е сътворен, имащ 600 крила, изпълващ хоризонта.”¹

Има и други хадиси, които доказват величието на Създателя на меляйкетата - техния Господар и Владетел, Той е Превеликия и Пречистия Аллах.

2- Вярата в меляйкетата, съответствайки на известното от Всевишния Аллах в Своето откровение (вахй), предизвиква тяхната обич, защото те са посредниците за пренасянето на повелите между Всевишния Аллах и Неговите създания. Те са оповестителите на откровението на Всемогъщия Аллах към Неговите пратеници (А.С.). те са задължени да изпълняват повелята на Аллах към рабите, като спускането на дъжд, движението на ветровете, обръщането на заченатото в истинско създание в утробата на майката, записването на делата на рабите, вземането на душите им при смъртта, и много други дела, в които има полза за създанията и техния живот.

3- Вярата в меляйкетата, съответствайки на Корана и Суннета, запознава раба с истинността на меляйкетата, че те са сътворени и подчинени раби на Аллах, и не заслужават никакъв ибадет. Така вярващия мюсюлманин се спасява от съдружаване, както правят много от потомците на Адем (А.С.).

4- Вярата в меляйкетата съдържа пример за вярващия, защото усеща участието на тези свети създания в най-важните дела и цели, и това е служенето на Всевишния Аллах и искане на Неговото задоволство. Това е спротивно на студенината и чуждината, която се чувства при вярващия от сатаните, заради тяхното неверие в Аллах, и тяхното съдружаване.

Тези две групи от създанията – меляйкета и сатани – са от невидимите създания за нас, въпреки че те ни заобикалят и виждат откъдето ние не ги виждаме.

¹ - Бухари с Фетх – 6/313 №3232 и 3234

ТРЕТАТА ОСНОВА: ВЯРА В КНИГИТЕ

А тя е : вярата че Всевишния Аллах е низпослал свещени Книги на някои от пратениците Си, които са напътствие за хората. От тях са: Теурата (Тора), Евангелието (Инджилъ) и последната от тях Свещения Коран.

Прелестите на вярата в Книгите са много, от тях ще споменем:

1- Във вярата във всички Книги има връзка за мюсюлманина с всички небесни Писания, и че те са истина от Всемогъщия Аллах, и че предците и сетните от вярващите са напътени с едно напътване от Господаря на световите.

2- Вярата в небесните Книги разяснява, че посланието на Всевишния Аллах към Неговите създания е едно, Неговото искане от рабите е едно. Няма разлика между първите и последните, всички те са, както Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ﴾

(الأنبياء 92)

“Това е вашата общност – една общност, и Аз съм вашия Господар, затова Ми служете!” (ал-Енбия 92)

3- Низпославането на Книгите от Всевишния Аллах е ясно доказателство за великата милост на Всемогъщия Аллах към Неговите раби, и за Неговата загриженост, като им е низпослал от небето Книга, да я четат и да се напътстват с нея, и да се възползват от нея в религията и в живота им.

4- Вярата в Свещения Коран, в словото на Всемогъщия Аллах доказва неговото величие и извисеност, защото той е качество от качествата на Аллах, и слова от Неговия говор. Това довежда до неговото величие и свещеност, приемане на повелите му и отдалечаване от възбраните му, и напътствие за хората със светлината му.

5- Свещения Коран е предпазена Книга, във нея няма ненужни неща. Това дава на вярващите души пълно убеждение и сигурност в обещаното от Аллах в нея. Така, душите нямат никакъв страх, съмнение и несигурност.

6- Свещения Коран е последната книга от небесните Книги. Той е най-великото чудо на Пратеника Мухаммед (С.А.С.), той е ясен

довод за световите – завинаги, докато Аллах е отредил живот на земята.

7- Свещения Коран с благородния Суннет са извор за вярващите за всяко дребно и голямо от техните дела. С тях никога няма да се заблудят, техните желания няма да останат неосъществени, няма да се изкривят идеите и мислите им от правия път, докато се придържат към Корана и Суннета.

ЧЕТВЪРТАТА ОСНОВА: ВЯРА В ПРАТЕНИЦИТЕ

От основите на вярата е вярата в пратениците и пророците. Всевишния Аллах е изпратил пратеници от хората да напътстват човечеството с повелята на Аллах по Пътя на Аллах и Неговата религия. Те са най-добрите от хората, най-достоините, най-напътените и най-достоверните в речите си и делата си. Те са водителите към всяко добро, и напътстващите към спасението.

Вярата в пратениците, съответствайки на повелите на Всемогъщия Аллах съдържа велики прелести и големи отличителни белези, от тях са:

- 1- Вярата, че Аллах е изпратил пратеници да призовават хората към Пътя на Аллах е доказателство за огромната загриженост на Аллах към рабите, за Неговото милосърдие към тях, и че Той не ги е сътворил напразно, не ги е оставил без посока, а напротив показал им е средствата и начините осъществяващи щастлив и мирен живот на земята, изпрати им пратеници за да им осъществят вечното щастие в ахирета.
- 2- Вярата в пратениците, и че Аллах ги е избрал от най-достоините хора, от най-честитите, и най-обичаните, е доказателство за огромната милост на Аллах към Създанията Си, за Неговото постоянно наблюдение над тях. Това е от чудесата на Аллах за потомството на Адем, като изпрати към тях най-достоините хора, най-добрите, за да им бъдат водители към светлината на Аллах, и да ги предпазват от лошото. Въпреки че тези пратеници и пророци (А.С.) са най-достоините хора, понесоха тежестите на Посланието - тежести, които обикновените хора не могат да понесат. Понесоха всичко това с повелята на Аллах. Това е най-големия довод за съвършената загриженост на Аллах са Своите създания.

3- Вярата във всички пратеници доказва, че напътствието на рабите е с позволението на Аллах, и че Неговата повеля към тях е една от Адем (А.С.) до последния Пратеник от тях - Мухаммед (С.А.С.), че предния и сетния са на един път. Път, който няма завои и поквара.

4- Вярата във всички пратеници разширява кръга на следването и напътствието чрез техните случки и преживявания, с които бяха изпитани. Това дава на вярващия мюсюлманин огромни примери за мъдри взаимоотношения и съвършени състояния от които вярващия може да вземе пример и най-добър образец.

5- Пратениците (А.С.) призоваваха към една религия, и тя е Исляма. Няма различия между първия и последния, изграждаха една сграда в шериата, следваха една цел, една основа. Това дава на вярващия твърдо убеждение и сигурност в Истината. Съответствието на Пророците, въпреки различните епохи в които са живели, и промяната на състоянията, са на една основа – призоваване и осъществяване на една общност, обратно на заблудените и изкривени хора като мушриците и атеистите, които имат разногласия и са изправени пред много божества с различни начини и методи за заблуждаване. Това доказва, че те не се базират на напътствие, нито познават правилен път, а напротив тръгват подтикнати от различни сладострастия и желания, подхвърлени им от сатаната.

6- Вярата в пратениците е свидетелство за последния – нашия Пратеник – Мухаммед (С.А.С.), като всички предишни пратеници са свидетелствали за него, въпреки че юдеите и християните са премахнали името му от техните книги, но са останали различни ясни слова в много знамения от тях. Също така съдържанието на посланията на пророците преди него свидетелстват за неговото послание. В него има ясно доказателство, че всичко е от Аллах, че всички са дошли с една цел и истина.

7- Последното пророчество на нашия Пророк Мухаммед (С.А.С.) съдържа съкровени прелести и велики мъдрости, от тях са: че то отрязва пътя на самозванковците, твърдящи че са пророци, играещи с разума на хората, с техните убеждения и вземане на техните богатства. Всеки, който се прогласи за пратеник след нашия Пратеник Мухаммед (С.А.С.) няма

нужда да се гледа неговото състояние и какво казва, а напротив – присъжда му се че е неверник и ясен лъжец. Това слага край на всички тези лъжливи твърдения, които заблуждават много хора и ги отстраняват от правилния път.

ПЕТАТА ОСНОВА: ВЯРА В СЪДНИЯ ДЕН

Съдният ден е Деня на възкресението, в който хората ще бъдат съживени за равностойност и награждаване. Нарича се “последен ден”, защото няма друг ден след него. Обитателите на Дженната остават в техните дворци, а обитателите на Огъня остават в огъня им. Всевишния Аллах казва:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَ بَيْنَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ﴾

(النساء 087)

“Аллах – няма друг бог освен Него! Ще ви събере Той в Деня на възкресението, няма съмнение в това.” (ан-Ниса 87)

В Деня на възкресението хората ще излязат от гробовете с второто надуване на Сура, и ще застанат пред Господаря на световите – голи, боси и необрязани. Всевишния казва:

﴿يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ

خَلْقٍ نَعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ﴾ (الأنبياء 104)

“Денят, в който ще свием небето като свитък за писане. Както наченахме първото сътворяване, така Ние ще го повторим – обещание от Нас. Ние непременно ще го направим.” (ал-Енбия 104)

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ﴾ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ تُبْعَثُونَ

(المؤمنون 015-016)

“После подир това ще умрете. После в Съдния ден ще бъдете възкресени.” (ал-Му`минун 15-16)

Пратеника (С.А.С.) е казал:

«يَحْشُرُ النَّاسَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَفَاةَ عَرَاةٍ غُرُلًا»
رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“В Деня на възкресението хората ще бъдат съживени боси, голи и необрязани.”¹

В този ден раба ще бъде съден за делата си и ще бъде награден за това, както е доказано в Свещения Коран и Суннета, и единодушното мнение на учените. Всевишния казва:

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾﴾ (الغاشية 025-026)

“При Нас е тяхното завръщане. После Наша грижа е тяхната равностетка.” (ал-Гашийе 25-26)

﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ مَثَالٍهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا تُجْزَىٰ

إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾﴾ (الأنعام 160)

“Който дойде с добрина, ще има десет като нея. А който дойде със злина, ще му се въздаде само колкото нея и не ще бъдат угнетени.” (ал-Ен`ам 160)

﴿وَنَضْعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ

كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾﴾

﴿(الأنبياء 047)﴾

“Ще поставим Ние везните на справедливостта в Деня на възкресението, и никой не ще бъде угнетен с нищо. И (всяко дело) Ние ще прибавим, дори да е с тежест на синапено зърно. Достатъчни сме Ние за съдник.” (ал-Енбия 47)

В този ден, който е равен на 50 000 години, хората ще стоят прави. Слънцето ще се приближи много близо до хората, и потта им ще бъде според делата им. Някои от тях ще се давят в нея, на други ще достига до хълбоците им, а трети до коленете им, а други до ходилата на краката им. А други ще се радват под

¹ - Бухари с Фетх – 11/377-388 №5627, Муслим – 4/2194 №2859

сянката на Трона на Всемилоствия, ще пият от извора (Хауд) на нашия Пратеник Мухаммед (С.А.С.) студена и кристално бистра вода. Молим Всевишния Аллах да ни удостои с Неговата благодат.

В този ден всеки човек ще получи книгата си със своите дела. Всевишния казва:

﴿وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَبْعَهُ فِي عُنُقِهِ ۖ وَخُجِّرْ لَهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا ﴿١٣﴾ أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ

حَسِيبًا ﴿١٤﴾﴾ (الإسراء 013-014)

“И привързахме делата на всеки човек към неговата шия. И в Деня на възкресението ще извадим книга, която той ще намери отворена: ”Чети своята книга! Достатъчен си днес да направиш равнoсметка за себе си.” (ал-Исра 13-14)

В този ден никой не може да му помогне на друг, освен делата му. Няма да има полза от майка си, нито от баща си, брат си, нито от който и да е. А напротив ще бяга от всеки който познава, страхувайки се да не му поиска нещо, което той няма. Всевишния Аллах казва:

﴿يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٢١﴾ وَأُمِّهِ ۖ وَأَبِيهِ ﴿٢٥﴾ وَصَحْبَتِهِ ۖ وَبَنِيهِ ﴿٢٦﴾

لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٢٧﴾﴾ (عبس 034-037)

“В Деня, когато мъжът бяга от брат си , и от майка си, о от баща си, и от жена си, и от децата си – всеки от тях в този Ден ще е зает с дело, което ще го поглъща.” (Абесе 34-37)

﴿يُبْصَرُوهُمْ ۖ يُودُّ الْمَجْرِمُ ۖ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بَبْنِيهِ ﴿١١﴾﴾

(المعارج 011)

“Въпреки че ще се виждат. Престъпникът ще желае, да би се откупил от мъчението в този Ден с децата си.”

(ал-Меаридж 11)

Тогава ще бъде поставен моста Сират над Джехеннема по който вярващите ще преминат към Дженнета, а от него

невярващите ще падат в Огъня. Първите, които ще преминат са общността на Мухаммед (С.А.С.).

Края на този ден е или към Дженнета, или към Огъня – това са вечните домове за хората. Дженнета е Домът на благините, който е приготвил Аллах за богобоязливите вярващи, които уярваха в каквото Аллах ги е задължил да вярват, покориха се на Аллах и Неговия Пратеник – искрени на Аллах, следващи Неговия Пратеник.

В Дженнета има разновидни благодати “каквито очите не са виждали, нито ушите са чули, нито човешкото сърце е усетило”. Всевишния Аллах казва:

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ۖ﴾

جَزَاؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّتٌ عَدْنٌ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا

أَبَدًا ۚ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ۖ﴾

(البينة 007-008)

“Онези, които вярват и вършат праведни дела, те са най-добрите от творенията. Въздаването им при техния Господар ще са вечните градини Адн, сред които реки текат, там ще пребивават вечно и завинаги. Аллах ще е доволен от тях и те ще бъдат доволни от Него. Това е за всеки, който се страхува от своя Господар.” (ал-Бейина 7-8)

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

(السجدة 017) ﴿١٧﴾

“Никой не знае каква радост за окото е скрита за тях – въздаение за онова, което са извършили.” (ас-Седжде 17)

А Огънят е Домът на наказанията, който Всевишния Аллах е приготвил за неверниците - угнетители, които не уярваха в Него и не следваха Неговия Пратеник. В Огъня има различни наказания, които човешкия ум не може да проумее. Всевишния Аллах казва:

﴿وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ (آل عمران 131)

“И бойте се от Огъня, подготвен за неверниците!”

(Али Имран 131)

﴿إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا

بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا﴾

﴿(الكهف 029)﴾

“Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията на който ги обкръжават. И ако викнат за помощ, ще им се помогне с вода от като разтопен метал, която изпича лицата. Колко лошо е такова питие и колко лошо място е там за отсядане!” (ал-Кехф 29)

От това кратко разяснение за вярата в Съдния ден можем да споменем някои от прелестите на Исляма, иззети от вярата в Съдния ден. Затова с помощта на Аллах ще кажем:

1- Вярата в този Ден, Деня на въздаянието и равностетката е голямо доказателство за свършената справедливост на Аллах и Неговата милост. Ще накаже всеки угнетител за неговото угнетяване, и ще награди всеки добродетел за неговата доброта.

2- Вярата в Съдния ден е най-огромният предпазител за душите от тяхното заблуждаване, високомерие, омраза и възгордяване. Всеки който извърши нещо от тях знае, че пред него има Ден, в който ще види делата си и ще бъде наказан за своето угнетяване. Това ще го предпазва от тях.

3- Вярата в Съдния ден подтиква душите към извършване на добри дела и добронамереност към хората с най-различни ценни взаимоотношения. Човека знае, че всичко това му е запазено, и на Съдния ден ще посрещне наградата си – многократно удвоена. Така душата му се надпреварва в извършване на добрини, за да увеличи своята награда, и да извиси своята степен пред Аллах.

4- Вярата в Съдния ден е най-великият помощник за душите, като ги поучава на търпение при изпитанията и бедите,

защото човека в този земен живот ще срещне много изпитания и умора. Но неговото убеждение в Съдния ден, и в приготвеното от Аллах за Своите търпеливи раби – разнообразни награди – го прави да не съжалява за това, което е загубил или изтървал, като здравето, богатството, величието или децата.

5- Вярата в Съдния ден въздържа душите от пълното отдаване на земния живот и подлъгване от него, защото вярващия в Съдния ден осъзнава, че земния живот е преходен и свършва, съдържащ малко ползи и за кратко време, на него не се отдава освен, който се подлъже.

6- Вярата в Съдния ден, и че човека е за малко на земята, след това се пренася към Дома на вечността, помага на вярващия мюсюлманин да бъде искрен във всички свои дела. Когато земния живот му предложи блага той не се радва така, че да достигне до възгордяване и лицемерие. А напротив, възползва се от тях според нуждите си, радва се на благата на Всевишния Аллах и с тях си помага за да служи на Всемогъщия Аллах. И когато го сполети беда и тежкотия, не изгубва надежда и не се отчайва, а проявява търпение и очаква наградата си. Знае, че всяко изпитание го следва награда, че земния живот върви към края си, и че щастието и истинския мир са на ахирета, за който е бил покорен на Аллах на земята.

7- Вярата в Съдния ден е причина за надпреварване в извършване на добри дела и подчинение, защото наградата в ахирета е от вида на делата и според делата. Това подтиква човека към надпревара в извършване на добрини и изоставяне на порицаваното.

8- Вярата в Съдния ден призовава към съвършения морал между хората и цялото общество, защото всичко това е награда при Всевишния Аллах в Деня на възкресението. Затова, който е уярвал в Аллах и в Съдния ден усъвършенства морала си, уважава близките си и хората, доброто му се увеличава, а злото му намалява.

Това са някои от прелестите на вярата в Съдния ден, които са достатъчни, въпреки че те са много, но ние знаем тяхната полза и следа в нашите души.

ШЕСТАТА ОСНОВА: ВЯРА В СЪДБАТА (КАДА И КАДЕР)

Кадер е предопределението на Всевишния Аллах за създанията, според Неговото знание и мъдрост. А Када е осъществяването на нещо съответствайки на предопределението на Аллах.

Вярата в Када съдържа четири неща:

Първо: Вяра че Всевишния Аллах знае всяко нещо – общо и с подробности от началото до края, все едно дали е свързано с Неговите действия, или с действията на Неговите раби.

Второ: Вяра че Аллах е записал това в Запазения скрижал (Ал-леух ал-мехфуз). За тези две неща Всевишния Аллах казва:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي

كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ (الحج 070)

“Нима не знаеш, че Аллах знае всичко на небето и земята? Всичко това е в Книга. За Аллах то е лесно.” (ал-Хадж 70)

В хадис предаден от Муслим, Абдуллах ибн Амр ибн ал-Ас (Р.А.) се казва:

«كتب الله مقادير الخلائق قبل أن يخلق السماوات والأرض بخمسين

ألف سنة» *رواه مسلم.*

“Аллах е записал предопределението на създанията преди да сътвори небесата и земята с 50 000 години.”¹

Трето: Вяра, че всички създания се създават само с позволението на Аллах. Всевишния Аллах казва:

﴿وَرَبُّكَ تَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ﴾ (القصص 068)

“Твоя Господар сътворява каквото пожелае и Той избира.” (ал-Касас 68)

¹ - Муслим – 4/2044 № 2653

﴿ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ ﴾ (النساء 090)

“И ако Аллах бе пожелал, щеше да ги овласти над вас и да се сражават срещу вас.” (ан-Ниса 90)

﴿ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴾ (الأنعام 137)

“А ако Аллах бе пожелал, нямаше да сторят това. И остави ги с техните измислици!” (ал-Ен`ам 137)

Четвърто: Вярa, че всички създания са сътворени от Всевишния Аллах – тяхната същност, качества и движения. Всевишния Аллах казва:

﴿ اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴾ (الزمر 062)

“Аллах е Твореца на всяко нещо и Той е Разпоредителя за всяко нещо.” (аз-Зумер 62)

﴿ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴾ (الفرقان 002)

“И е сътворил всяко нещо, и го е премерил с точна мяра.”
(ал-Фуркан 2)

Вярата в предопределението - както разяснихме, не отрича, че раба има свободна воля в действията си, които избира и може да извърши, защото шериата и настоящето доказват това. Доколкото шериата, Всемогъщия Аллах свързва делата с рабите, като казва:

﴿ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ ﴾ (النساء 069)

“И който се покори на Аллах и на Пратеника.” (ан-Ниса 69)

﴿ وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا ﴾

﴿ رَحِيمًا ﴾ (النساء 110)

“Който стори зло или себе си угнети, а сетне помоли Аллах за прошка, ще открие, че Аллах е опрощаващ, милосърден.”
(ан-Ниса 110)

А доколкото настоящето, то всеки човек знае, че има свободна воля и сила, или извършва, или оставя, разграничава между каквото е извършил доброволно, и между каквото е станало без неговото желание. Само че волята на човека и делата му са под волята и желанието на Всевишния Аллах и Неговата мощ. Всевишния казва:

﴿لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ۖ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ

الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾ (التكوير 028-029)

“За всеки от вас, който желае да е на Правия път. Тогава ще пожелаете само онова, което желае Аллах, Господаря на световите.” (ат-Текуир 28-29)

Цялата вселена е владение на Всевишния Аллах, и нищо не се случва в Неговото владение без Неговото знание и желание.

От това кратко разяснение за вярата в съдбата, можем да споменем някои от прелестите иззети от вярата в съдбата. Затова с помощта на Аллах ще кажем:

1- Вярата в съдбата прави човека да се уповава само на Аллах - Единствения, Той може да му помогне и навреди, друг освен Аллах не може да му навреди, освен ако Аллах му го е отредил. Разумният подлгва душата си, като се обръща с делата си към който не може да му помогне или навреди, или да се отвърне от Който в Негови ръце е ползата и вредата – на земята и ахирета. В съвета на Пратеника (С.А.С.) към Ибн Аббас (Р.А.) се казва:

«واعلم أن الأمة لو اجتمعوا على أن ينفعوك بشيء لم ينفعوك إلا بشيء قد كتبه الله لك، ولو اجتمعوا على أن يضروك لم يضروك إلا بشيء قد كتبه الله عليك، رفعت الأقلام وجفت الصحف»

رواه الترمذي في سننه وأحمد في مسنده، وهو حديث صحيح.

“И знай, че дори цялата общност да се съберат да ти помогнат с нещо, няма да ти помогнат освен с нещо, което Аллах ти е предписал. И ако се съберат да ти навредят, няма да ти навредят освен с нещо, което Аллах ти е предписал. Писалките са вдигнати и листата са изсъхнали.”¹

¹ - Тирмизи – 4/57576 №2516, Ахмед – 1/293 (сахих)

2- Вярата в съдбата отстранява от вярващия себелюбието, когато му се осъществява желаното, защото желаното е осъществено с предопределението от Всемогъщия Аллах. А това себелюбие и възгордяване го прави да забрави да благодари на Истинския даващ благодатите, а Той е Всемогъщия Аллах.

3- Спокойствие и душевен мир при преминаване на предопределението от Всевишния Аллах, не съжالياва при загуба на обичан приятел, или при случване на нежелано, защото това е отредено от Аллах, Който притежава владението на небесата и земята. Всевишния Аллах казва:

﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ

مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ۝٢٢ لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَى مَا

فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ

(الحديد 022-023) ﴿ ٢٢ ﴾

“Не се случва беда, преди да сме я породили, нито на земята, нито с вас самите, без да е (записана) в Книга. За Аллах това е лесно. За да не страдате за онова, което ви се е изплъзнало и да не ликувате за онова, което ви е дошло. Аллах не обича горделивите, самохвалците.” (ал-Хадид 22-23)

﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ قَلْبَهُ ۚ وَاللَّهُ

بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾ (التغابن 011)

“Никоя беда не идва без позволенията на Аллах. А който вярва в Аллах, Той напътва сърцето му. Аллах всяко нещо знае.” (ат-Тегабун 11)

Един от учените е казал: “Това е човека, сполетява го беда и знае, че тя е от Аллах, задоволява се и я приема.”

А Ибн Аббас (Р.А.) е казал:

(يَهْدِي قَلْبَهُ لِلْيَقِينِ فَيَعْلَمُ أَنَّ مَا أَصَابَهُ لَمْ يَكُنْ لِيَخْطِئْهُ وَمَا أَخْطَأَهُ لَمْ

يَكُنْ لِيَصِيبَهُ) رَوَاهُ الطَّبْرِيُّ فِي تَفْسِيرِهِ.

“Той напътства сърцето му към пълна убеденост, и знае че каквото го е сполетяло не е за да сгреши, и каквото е сгрешил не е за да го сполети.”¹

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«عَجِبَا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ وَلَيْسَ ذَلِكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ، إِنْ

أَصَابَتْهُ سَرَاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ»

رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

“Чудно нещо е делото на вярващия, всяко негово дело е добро. Това не е за никой друг освен за вярващия. Ако го погоди щастие – благодари, и е добро за него, и ако го сполети беда – проявява търпение, и е добро за него.”²

Който не вярва в съдбата става високомерен и горделив, твърди че каквото Аллах му е дал като владение, високопоставеност и друго е според неговото знание за бъдещето, и според неговия опит. Но когато го сполети беда изпитва страх и живота му се преобръща, дори може да достигне до самоубийство заради неговата нетърпеливост и гняв. Това днес се случва много и специално в света, който е достигнал голям напредък в технологията и икономиката.

Вярата в предопределението подтиква към извършване на онова, от което има полза, влагане на труд и сили, и отдалечаване от високомерието, а не е достатъчно само желанието. Знаменията в Свещения Коран и хадисите в Суннета доказват, че когато те и настоящето на мюсюлманите се придържат към религията, тяхната вяра в предопределението ги подтиква към труд и дела, а не към противното. А използването на съдбата за довод за извършване на лошо и изоставяне на доброто е от наследеното от съдружаващите неверници, както Всевишния Аллах говори за тях, казвайки:

¹ - Табери в Тефсира си – 12/115-116

² - Муслим – 4/2295 №2989

﴿سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا ءَابَاؤُنَا وَلَا
حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ ۚ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾

(الأنعام 148)

“Онези, които съдружават ще кажат: ”Ако пожелаеше Аллах, нямаше да съдружим нито ние, нито нашите бащи, и нямаше да възбраним нищо.” Така отричаха и онези преди тях.” (ал-Ен`ам 148)

А доколкото вярващият, той се старае да извършва това, от което има полза, иска помощ от Аллах за осъществяване на своето желание, и не оставя делата използвайки съдбата за довод. И когато го надвие нещо след влагане на труд и сили, трябва да обърне погледа си към Аллах и Неговото предопределение, да се успокои и приеме волята на Аллах и Неговата надделяваща мощ, и да каже: Аллах е отредил и каквото е пожелал е направил.

Това е потвърдено от Пратеника (С.А.С.), който е казал:

«المؤمن القوي خير وأحب الله من المؤمن الضعيف وفي كل خير،
أحرص على ما ينفعك، واستعن بالله، ولا تعجز، وإن أصابك شيء فلا
تقل: لو أني فعلت كذا لكان كذا، ولكن قل: قدر الله وما شاء فعل، فإن
لو تفتح عمل الشيطان»
رواه مسلم.

“Силният вярващ е по-добър и по-обичан от Аллах от слабия вярващ, но във всеки има добро. Старай се да извършваш това, от което имаш полза и искай помощ от Аллах, и не се предавай. Ако те сполети нещо не казвай: Ако бях сторил така, щеше да се случи така. А кажи: Аллах е отредил и каквото е пожелал е направил. Защото “ако” отваря работа на сатаната.”¹

4- Вярващият е велик със своята вяра в Аллах и Неговото предопределение, не се унижава пред никой освен пред Пречистия Аллах, защото знае и е убеден, че Който в чиито ръце е ползата и доброто, и отстранява вредата и лошото е

¹ - Муслим – 4/2052 №2664

Всемогъщия Аллах. Той е притежателят на всяко нещо, нищо не се случва освен с Неговата повеля. Всевишния казва:

﴿أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ﴾ (الأعراف 054)

“Негови са творението и повелята.” (ал-Еа`раф 54)

5- Твърдо убеждение, че добрият край е за богобоязливите. В това е убедено сърцето на всеки вярващ в Аллах и в Неговото предопределение, и че добрия край е за богобоязливите, че победата е с търпеливост, след тежкотиите идва лекота, че бедите са като летни облаци, трябва да се изсипят и да си отидат, и че тъмната нощ непременно ще си отиде, Истината непременно ще излезе. Затова дойде възбраната от отчайване и изгубване на надеждата:

﴿وَلَا تَأْيِسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْيِسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ

الْكَافِرُونَ﴾ (يوسف 087)

“И не губете надежда за милостта на Аллах. Само невярващите хора губят надежда за милостта на Аллах.”

(Юсуф- 87)

﴿لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا﴾ (الطلاق 001)

“Откъде да знаеш, Аллах може да породи след това и нещо ново.” (ат-Таяк 1)

﴿كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾

(المجادلة 021)

“Аллах предписа: ”Аз ще надвия, и Моите пратеници.” Аллах е всемогъщ, всемогъщ.” (ал-Муджаделе- 21)

6- Вярата в предопределението прави раба да узнае, че Аллах е дарил човека с разум, с който разграничава доброто от лошото, с него преценява от какво има полза и от какво не. Разграничава извършеното от хората, като вярност и лъжа, справедливост и угнетеност. Аллах му даде свободна воля да избира между тези неща, и сила да извърши избраното от него. Аллах го стори да

бъде отговорен за своите действия, увеличи Своята благодат върху него, като му изпрати пратениците Си, низпосла Книгите Си, и му разясни какво му вреди и от какво има полза. Повели му и му възбрани, обеща да му помогне, когато Го зове за помощ. Повели му да извърши причините върху които Аллах е подредил последиците. Не трябва да се изоставят причините, насланияйки се на съдбата, която е тайна за човека.

7- Аллах е повелил на вярващия да е доволен от каквото Аллах му е предопределил, като бели, които са непосилни за него, и не са по неговото желание. Обаче неподчинението и извършването на грехове не трябва да се приемат от човека добродушно и да е доволен от тях, а напротив трябва да се старее и да влага труд в служене на Аллах и изоставяне на греховете. А когато изостави някакъв фарз, или извърши грях, трябва да се покае на Аллах. От условията за искреното покаяние е да съжалява за извършеното, а не да е доволен от него.

8- Отстраняване на болестите на сърцето, като омразата, завистта и други, защото вярващия истински в предопределението знае, че Аллах е даващият препитанието, Той е притежателят на всемогъщата сила, Той е Който дава на човек, а друг лишава. Когато човек се възпротиви, възпротивява се на отреденото и предопределеното от Аллах.

9- Тръгване с Истината и нейното разпространяване, смелост и безстрашие от неверниците и угнетителите. Това е за утвърждаване на вярата в Аллах и в предопределението от Него, пълно доверие на Пречистия и цялостно уповаване на Него, търпение при сполетяващите го беди по пътя на Истината, защото той е убеден, че края на живота е в ръката на Аллах - Единствения, че препитанието е при Него, че рабите не владеят нищо от това – каквато и сила да имат, каквито помощници да им помагат.

10- Вярата в съдбата подтиква към смелост и приемане, защото смъртта е отредена, и живота на хората са в Ръката на Всемогъщия Аллах. Човек няма да го сполети нищо освен това, което Аллах му е отредил. Човека е предпазен, нищо няма да му навреди освен това, което Аллах му е отредил. Така човека става смел и се напътства към призоваване към Всевишния Аллах, защото е убеден, че нищо няма да го сполети, освен отреденото му от Аллах.

Дял втори:
Прелестите на Исляма иззети от ибадетите:
“молитвата, зекята, говеенето, поклонението хадж и борбата
по пътя на Всевишния Аллах”

Ибадетите и техните огромни следи

След като скъпият ни читател разгледа някои от прелестите на Исляма иззети от акида (основите на вярата), продължаваме с втория раздел на Ислямския шериат. Това е раздела на ибадетите, в които ще представим разнообразни прелести на Исляма, иззети от ибадетите: молитвата, зекята, говеенето, поклонението хадж, и после прелестите на борбата по пътя на Всевишния Аллах (Джихад). Това е края на този раздел.

Тези пет ибадета са корените на предписаните ибадети в Исляма, след Имана (вярата и убеждението).

Всевишния Аллах е предписал всичките ибадети с велики мъдрости и много тайни, някои хората ги знаят, а други не. С помощта на Всевишния Аллах ще започнем с кратко разяснение за всяка основа от четирите основи, а след това следват прелестите на Исляма от тях – всичко това на съкратен начин довеждащ до желаната цел.

Раздел първи: Молитвата

Молитвата е втората основа от основите на Исляма, идва след свидетелстването **“Ля иляхе иллеллах, Мухаммедун расулюллах”**, за да бъде доказателство за здравето и правилно убеждение, и ясен довод за верността на възприетото от сърцето и неговото потвърждаване.

Молитвата е : специални слова и действия започващи с текбир (Аллаху екбер) и завършващи със селям (Ес-селяму алейкум уе рахметуллах).

Свещения Коран, Суннета и Иджма доказват, че молитвата е задължителна (фарз) за всеки. От Свещения Коран знаменията свързани с молитвата са много, от тях са:

{فَأَقِمْوْا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ

الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾ {، الحج: 78}.

“Затова отслужвайте молитвата и раздавайте зекята и се придържайте здраво към Аллах! Той е вашият Покровител. Колко прекрасен Покровител е Той, колко прекрасен Избавител е Той.” (ал-Хадж 78)

А от Суннета са словата на Пратеника (С.А.С.):

«بني الإسلام على خمس؛ شهادة أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله، وإقام الصلاة، وإيتاء الزكاة، وصوم رمضان، والحج إلى بيت الله الحرام لمن استطاع إليه سبيلاً». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Исляма е изграден на пет (основи): свидетелстването че няма друг бог освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах, и отслужването на молитвата, и даването на зекята, и говеенето на Рамазан, и поклонението хадж при възбраниния Дом на Аллах - за който има възможност.”¹

А от Иджма: цялата Ислямска общност са на единодушно мнение, че молитвата е фарз, и че тя е от петте основи на Исляма, без които не може.

Молитвата съдържа огромни ползи и следи, и свещени прелести, които не могат да се изброят и споменат всички сега, но най-отличителните и най-важните от тях са:

1- Молитвата пречиства сърцето на човека, разкроява душата му и го извисява над греховете и порицаваното. Прави го да мрази всяко дело, което мрази Всевишния Аллах, както Той казва:

(أَتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ

تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا

تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾ (العنكبوت: 45)

“Чети онова, което ти бе разкрито от Книгата! И отслужвай молитвата! Молитвата предпазва от покварата и

¹ - Бухари с Фетх – 1/42 №8, Муслим – 1/45 №16

порицаваното. Най - великото е споменаването на Аллах. Аллах знае какво правите.” (ал-Анкебут 45)

2- Молитвата свързва раба с неговият Господар. Раба не може без своя Господар, затова в молитвата си благодари на Аллах, прославя Го, възхвалява Го, чете Неговите знамения, подчинява се на Аллах и Го споменава – изправен, на поклон и на седжде. Моли се за нуждите си и моли прошка за греховете си, отдава се с цялата си душа на Аллах. Цялото това подчинение и страхопочитание го свързва с Всемогъщия Аллах пет пъти в денонощието. Така душата му намира покой и се приближава към Аллах, и се извисява неговата степен при Аллах. Всичко това не може да се осъществи, освен чрез молитвата.

3- Чрез молитвата се показва набожността на човека в най-ясните ѝ форми и най-точните ѝ значения. Стоенето на раба прав, неговото рукю и седжде, четенето на Коран, моленето и прославянето му на Аллах - всичко това осъществява в душата на раба правилното служене на Аллах. Това е от най-великите прелести на молитвата, като подготвя раба за великата честитост, и тя е служене на Всемогъщия Аллах на начина, който Пречистия Аллах обича.

4- Молитвата е радост за очите, мир за сърцето, лика на Исляма и знака на вярата. Чрез нея се различава мюсюлманина от неверника, както е в следния хадис:

«العهد الذي بيننا وبينهم الصلاة فمن تركها فقد كفر».

رواه النسائي في سننه والترمذي في سننه وابن ماجه، وقال الترمذي: هذا حديث حسن صحيح غريب.

“Разликата между нас и тях е молитвата, и който я изостави, то той е невярващ.”¹

Когато нещо натъжеше Пратеника на Аллах (С.А.С.), той ставаше за молитва и казваше на Билял (Р.А.):

«أقم الصلاة أرحنا بها»، رواه أبو داود في سننه، وإسناده حسن. صحيح الجامع للألباني.

“Направи икамет за молитвата, да се успокоим с нея.”²

Въпреки голямото търпение на Пратеника (С.А.С.) и неговата сила и твърдост, не намираше мир и спокойствие, освен в молитвата, и казваше:

¹ - Несаи – 1/250 №462, Тирмизи – 5/15 №2621, Ибн Мадже – 1/342 №1079

² - Несаи – 7/72 №3949 (хасен)

«وجعل قرّة عيني في الصّلاة» رواه النسائي في سننه وقال ابن حجر في تلخيص الحبير: وإسناده حسن.

“Най-голямата радост за очите ми е отредена в молитвата.”¹

5- Молитвата най-явно показва признателността към Всемогъщия Аллах за многобройните благодати, които е невъзможно да се изброят, нито де се обхванат. Затова Пратеника (С.А.С.) отслужваше молитва, докато се напукат петите на краката му. И когато му направеха забележка, казваше:

«أفلا أكون عبدا شكورا» رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Не мога ли и аз да бъда един признателен раб!?”²

Затова всеки който отслужва молитвата показва своята благодарност към Всемогъщия Аллах, а който не я отслужва е неблагодарен на Аллах за Неговите благодати, дарове и добрини.

А най-лошото и отвратително за човека е, да го приема денонощно Всемогъщия Аллах, а той вместо да Му благодари – невярва, съпротивява се и се отдалечава от Него. Не застава признателен между Ръцете на Аллах, признавайки Неговите благодати с правещите рукю и седжде.

6- Молитвата е светлина за раба, който я отслужва. Тя проблясва в сърцето му и се отразява на лицето му, и след това се предава на частите на тялото му. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«الطهور شطر الإيمان، والحمد لله تملأ الميزان، وسبحان الله والحمد لله

تملآن ما بين السماوات والأرض، والصّلاة نور، والصّدقة برهان،

والصبر ضياء، والقرآن حجة لك أو عليك، كل الناس يغدو، فبائع نفسه

فمعتقها أو موبقها». رواه مسلم.

“Чистотата е половина от вярата, а хвала на Аллах (ель-хамду лиллях) изпълва везната, а слава на Аллах (субханеллах) и хвала на Аллах (ель-хамду лиллях) изпълват всичко между небесата и земята. Молитвата е светлина,

¹ - Ебу Дауд – 5/262 №4986 (хасен), в Сахихул-джамиа на Ал-Албани - 7892

² - Бухари с Фетх – 8/584 №4836, Муслим – 4/2171 №2819

*милостинята е бурхан, търпението е сияние, Корана е довод за тебе или против тебе. Всички хора си отиват, и който си продаде душата, или ще я освободи или ще я погребее.*¹

7- Молитвата премахва греховете и увеличава наградите. Всевишния казва:

{وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفَا مِنْ أَلَيْلٍ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ
السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرَى لِلذَّاكِرِينَ} ، (هود: 114).

“И отслужвай молитвата в двата края на деня, и в началото на нощта! Наистина добрините премахват злините. Това е напомняне за поучаващите се.” (Худ 114)

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«الصلوات الخمس، والجمعة إلى الجمعة، كفارة لما بينهما، ما لم تغش

الكبائر». رواه مسلم.

“Петте молитви, и петъка до петъка премахват каквото е между тях, стига да не се докосват големите грехове.”²

8- Молитвата е доказателство за великата почит и милост на Аллах към рабите Си, като я отреди пет пъти в денонощието и я разпредели през деня. Тук се виждат великите прелести за раба, като се свързва с Всемогъщия Аллах в различни времена от денонощието. С това се отдалечава от лошото, премахва греховете си и се издига при Аллах на степени.

9- Чрез молитвата раба натрупва многобройни и велики награди при Аллах. Ако живее 50 години и отслужва във всеки ден петте молитви ще спечели следната награда: (50 години x 360 дни) = (18 000 x 5 молитви) = 90 000 молитви.

И когато на Съдния ден с този голям брой молитви, всяка добрина се удвои до 700 пъти и още повече, каква ще бъде неговата радост и щастие на Съдния ден? От тук човека узнава, че молитвата е от великите прелести на религията, тя е милост от

¹- Муслим – 1/203 №223

²- Муслим – 1/209 №233

Аллах към рабите, като ги улесни за Неговото благоволение и Дженнет с тези пет молитви.

10- Молитвата обхваща петте основи на Исляма, защото съдържа двете свидетелства при първото и последно сядане. Молитвата всекидневно пречиства. Отслужващия молитвата отделя от времето си за да я отслужи, и както зекята пречиства богатството, така и молитвата пречиства времето и човека от греховете му. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْرًا بِيَابِ أَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسًا، مَا تَقُولُ ذَلِكَ يَبْقَى مِنْ دَرْنِهِ؟» قالوا: «لَا يَبْقَى مِنْ دَرْنِهِ شَيْئًا، قَالَ: فَكَذَلِكَ مِثْلُ

الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Какво мислите, ако пред вратата на някой от вас има река, и се къпе в нея всеки ден пет пъти, ще остане ли по него мръсотия?” Рекоха: Няма да остане от мръсотията му нищо. Рече: ”Също така са и петте молитви, с тях Аллах премахва греховете.”¹

От казаното до сега, разбираме мъдростта от свързването на молитвата със зекята в повечето знамения повеляващи зекята. Повелята на зекята идва след повелята на молитвата, Всевишния казва:

{فَأَقِمْوْا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ} ، (الحج: 78).

“И отслужвайте молитвата и давайте зекята.” (ал-Хадж 78)

Молитвата е специални слова и действия, които предпазват човешката душа и частите на тялото от всички неща, които развалят тяхната цялостност и пълноценност. По време на молитвата, отслужващия се обръща към Месджиди Харам (Кяба). Всевишния Аллах казва:

¹ - Бухари с Фетх – 2/11 №528, Муслим – 1/462-463 №667

{ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا ۚ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ }، (البقرة: 144).

“Виждаме да се обръща твоето лице (о, Мухаммед) към небето. Ние непременно ще те обърнем в посока за молитва, от която ще си доволен. Тъй че обърни лице към Свещената джамия! И където и да бъдете, обръщайте лице към нея!”

(ал-Бакара 144)

В извършване на тази основа от молитвата, той се обръща към Кяба и извършва другата основа на Исляма – поклонението хадж.

11- Молитвата поддържа душата в подчинение и служене на Създателя, научава начините на служене, и задълженията свързани с единството на Господаря. Това става чрез вкарване в сърцето на отслужващия молитвата признаване величието на Всевишния Аллах, богобоязливост, обич и надежда, служене и цялостно уповаване на Аллах.

12- Молитвата е ясен признак за братското единство и сплотеност между мюсюлманите. Когато всички отслужващи молитвата на цялото земно кълбо се обърнат към Кибле, всеки мюсюлманин чувства единство и взаимна обич, и отхвърля разделението. Всички мюсюлмани са раби на Аллах, техния Господар е един, тяхното Кибле е едно, тяхната религия е една – няма разлика между беден и богат, крале и роби, всички са обърнати към Кибле. Така всеки се учи на справедливост във всички дела в живота си, и мъдростта - с поставяне на всяко нещо на неговото място, чувства болките на своите братя мюсюлмани, и така става достойна личност в обществото си и близките си. Молитвата го учи да бъде точен в обещанията си, да се възползва от времето си, да програмира свободното си време, и така ще привикне на ред във всички свои дела. Следва имама и така се поучава на подчинение и въздържане.

Прелестите на молитвата не могат да се изброят, нейното добро и благодати върху вярващият раб мюсюлманин. Тези,

които споменахме са достатъчни за да подтикват човека към това велико чувство и божествен дар.

Раздел втори: Зекята

Зекята е третата основа от основите на Исляма. Зекята е: задължително право в определено богатство, в определено време за осъществяване задоволството на Всевишния Господар, и за пречистване на душата, богатството и обществото. Това определение за зекят обхваща най-важните цели на зекята в Ислям, но също така има и други цели, които не могат да се обхванат. Някои са свързани с човешката съвършеност, други със съвършения морал, или е цел за издигането на духа. Всички тези цели се осъществяват с предписването на зекята, и заради тях зекята е фарз. Най-отличителните белези и прелести на зекята са:

1- Всемогъщия Аллах е свързал зекята с молитвата в много шериатски постановления, което доказва че спасението на раба при Всемогъщия Аллах е чрез тях. Както молитвата е задължение за рабите към Аллах, и се извършва с цялото тяло, така и зекята е задължение към Всемогъщия Аллах – в богатството и печалбата. Чрез молитвата човек благодари на Аллах за Неговите благодати, че Той ги е създал и дарил. Също така чрез зекята се благодари на Аллах за Неговите благодати – богатствата.

2- Зекята пречиства от скъперничество, незадоволство и надпревара в натрупването на богатства. Зекята се смята за най-добър лек за болестите: скъперничество и ненаситност, завист и незадоволство. Исляма ограничава обичта към богатството и себелюбието. Също така потвърждава, че скъперничеството съществува в човешката душа.

Всевишния казва:

{ وَأُحْضِرَتِ الْأَنفُسَ الشُّحَّ } ، (النساء: 128).

“В душата е заложено скъперничество.” (ан-Ниса 128)

Всемогъщия Аллах много добре лекува тази болест с напътствие и приканване, зараждане и помагане, докато се осъществи това, което желае. Той призовава душата, която

скъпернички да раздава от това, което много обича и трепери над него. Всевишния казва:

{ لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ } (آل عمران: 92).

“Не ще се сдобие с праведност, докато не раздадете от онова, което обичате.” (Али Имран 92)

Така душата се отзовава на тази повеля и търси доброто и красивото, и така мюсюлманина стига до върхната степен на раздаване, помагане и ползотворно даване с най-дълбоки чувства, и надделява чувството на милосърдие и взаимна помощ над вграденото чувство – скъперничеството.

3- От мъдростите на зекята и от неговите прелести е поучаване на съвършен морал – раздаване, милосърдие, отдалечаване от покварения морал, скъперничество и пренебрежение.

4- От прелестите на зекята и неговите отличителни белези в Ислям е, че той повдига обществения дух между хората. Мюсюлманина даващ зекята чувства, че е пълноценна личност в обществото, включва се в неговите задължения и отстранява неговите проблеми. Така обществото се превръща в едно семейство, водено от взаимопомощ, застъпничество и обич, осъществявайки словата на Пратеника (С.А.С.):

«مثل المؤمنين في توادهم وتراحمهم وتعاطفهم كمثل الجسد الواحد إذا

اشتكى منه عضو تداعى له سائر الجسد بالسهر والحمى»

• رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Вярващите с тяхната взаимна обич, милосърдие и сплотеност са като едно тяло, когато една част се оплаче от болка, цялото тяло чувства безсъние и температура.”¹

5- Зекята заздравява Ислямското братство и прилага на практика съвършения морал от страна на даващия зекята. Също така зекята прави бедния да живее свободно в Ислямското общество, без завист и злонамереност, защото неговото право е запазено в богатството на богатия, забелязва се че го обича и моли Аллах да му дава берекет и увеличаване на богатството му.

¹ - Бухари с Фетх – 10/438 №6011, Муслим – 4/1999 №2586

Пратеника на Аллах (С.А.С.) казва:

«المؤمن للمؤمن كالبنيات يشد بعضه بعضاً». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Вярващият с вярващия са като една сграда, подсилват се един на друг.”¹

Нека да погледнем обществата, които икономически са добре, как живеят в загуба и безразборност, как завистта нараства и кражбите се увеличават, живеят в страх, доброто изчезва, и се създават човешките проблеми, увеличават се болестите, бедите и т.н.

А Ислямското общество – обществото на зекята – живее в обич и подчинение, взаимственост, добро и щастие. Всичко това е от прелестите на зекята, от осъществяването на тази велика основа – зекята.

6- Зекята в Исляма е извор на спокойствие и мир. Той се счита за обществена гаранция за възпрепятстваните, и е предпазна мярка от разединяване и развала. Зекята е национална организация за взаимна сигурност и помощ. Зекята е от начините за унищожаване на бедността, глада и болестите – с позволението на Аллах. Богатствата от зекята правят бедния силен и сигурен, посреща бъдещето със спокойна и смирена душа, без страх, без тъга, без загриженост.

7- От прелестите на зекята е, че в него има стремеж към извършване на дела, труд и напредък. Пренасянето на притежателност на част от богатството чрез зекята от богатите към бедните и нуждаещите се, и онези, които го събират, и за приобщаването на сърцата към Исляма и други – това подтиква към истински дела и труд, напредък и загриженост за обществото. Така се увеличава задоволяването на нуждите и се подобрява обществото, което се подсилва и подпомага.

8- Зекята е най-сполучливият начин за премахване на проблема “бедност”. Доказателство за това е че зекята, който беше прилаган в златните векове с Ислямските мъдрости, не е имало един беден, на който да се даде зекята. Хората, които го разнасяха обикаляха без да намерят кой да го вземе. Това е доказателство, че зекята когато бъде истински приложен, и бъде раздаден на който шерията е предписал, той премахва бедността. Тогава има ли по-хубав и отличителен белег от даването на

¹ - Бухари с Фетх – 10/449-450 №6026, Муслим – 4/1999 №2585

зекята в Ислям, и Аллах желае това да се осъществи от предписването на зекята.

Раздел трети: Говеенето

Говеенето е въздържане от определени неща, в точно определено време, от определен човек, с определени условия, с възнамерение (нийет).

Говеенето е предписано задължение в Ислям, то е една от основите на религията, и е фарз от фарзовете на Аллах, приет от всички мюсюлмани. И Свещения Коран, и Суннета, и Иджма доказват че говеенето е фарз.

От Свещения Коран са словата на Всевишния Аллах:

{يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ

مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾} ، (البقرة: 183).

“О, вярващи, предписано ви е говеенето, както бе предписано и за онези преди вас, за да се побойте.”

(ал-Бакара 183)

А от Суннета е хадиса предаден от Абдуллах ибн Омер (Р.А.), че Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«بني الإسلام على خمس: شهادة أن لا إله إلا الله وأن محمداً رسول الله،

وإقام الصلاة، وإيتاء الزكاة، وصوم رمضان، وحج بيت الله الحرام لمن

استطاع إليه سبيلاً». سبق تخريجه

“Исляма е изграден на пет (основи): свидетелстването, че няма друг бог освен Аллах, и че Мухаммед е пратеник на Аллах, и отслужването на молитвата, и даването на зекята, и говеенето на Рамазан, и поклонението хадж при възбранения Дом на Аллах, за всеки който има възможност.”

Цялата Ислямска общност са на едно становище, че говеенето е основа от основите на Исляма, ясно доказана в религията, а който отрече че е фарз е неверник.

Прелестите на говеенето и неговите отличителни белези в Исляма

Говеенето в Ислям има предимства и много прелести, най-важните от тях са:

1- Говеенето е причина за богобоязливост, извършване на повелите и отдалечаване от възбраните, подчинявайки се на Всевишния Аллах, приближавайки се към Него.

Всевишния казва:

{يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ

مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ} ، (البقرة: 183).

“О, вярващи, предписано ви е говеенето, както бе предписано и на онези преди вас, за да се побоите.”

(ал-Бакара 183)

Тълкователите на Свещения Коран казват, че “за да” в това знамение от Аллах е задължение. Тоест: ако извършите това, от вас ще се получи богобоязливост, а тя е най-великото и най-предпочитаното, което може да спечели раба.

2- От прелестите на говеенето и от неговите многобройни предимства е, че то е начин за отблагодаряване за благодатите. Говеенето е въздържане на душата от ядене и пиене, и съвокупление, а те са от най-желаните и най-висши благодати. Въздържаният се от тях знае тяхната стойност и цена. Благодатите са невидими, но когато се загубят тогава се узнават. Това довежда вярващият до признателност. Затова Всевишния и Благословен Аллах е казал в знаменията на говеенето:

{لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ} ، (البقرة: 183، 184، 185).

“И да сте благодарни.” (ал-Бакара 183-184-185)

3- От прелестите на говеенето е ,че в него има надделяване над желанията и пречупване на страстите, защото душата когато се засити, тя се надява и желае още. А когато огладнее, въздържа се от това, което я привлича. Затова Пратеника (С.А.С.) е казал, обръщайки се към младежите:

«من استطاع منكم الباءة فليتزوج، ومن لم يستطع فعليه بالصوم فإنه له

وجاء». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“ Който от вас има възможност, нека да се ожени, а който няма възможност, нека да говее, за него това е лек.”¹

И като че ли говеенето е причина за въздържане от греховете.

4- От прелестите на говеенето е, че то засилва волята, заздравява решителността, поучава на търпение, и помага за избистряне на човешкия разум, и съживява мисленето.

Вярващият изпитва голяма нужда от това да бъде със силна воля и искрена решителност, за да не обръща внимание на болката от глада и жаждата през месец Рамазан. Вярващият, който извърши това ще си остане такъв и след това, няма такова нещо, което да отнеме волята му, или да отнеме нейната сила, за да разруши през нощта това, което е изградил през деня. А това всъщност е силната воля, заради която проявяваше търпение и се въздържаше от сладострастията си, и е успял заради тази силна воля. Който притежава силна воля може да каже на лошото – това е лошо, може да се обърне срещу всяка негативност от негативностите на обществото, и може да бъде действащо лице в обществото си - изгражда, а не руши, дава живот, а не отнема живот.

5- Говеенето допринася благоцени нрави. Говеенето е училище, в което говеещият се възпитава на благородни нрави, нравите на богобоязливост, доброта, добро отношение, състрадателност, взаимопомощ, нежност, обич, търпение и други нрави, които говеенето изгражда в душата на говеещия.

Говеенето поражда наблюдателност в говеещите, като ги прави пазачи на душите си, за да не извършват шериатски прегрешения. Говеенето възпитава говеещия отвътре, така че да извършва дела, които са подчинение на тази собствена наблюдателност. Може ли да видиш човек, който да е праведен с Господаря си и да лъже хората? Виждаш ли го да е лицемерен в обществото или да изневерява, лъже, или да фалшифицира? Затова говеенето е действаща причина за основаването на нрави и за тяхното изграждане, за да бъдат добро качество, което

¹ - Бухари с Фетх – 9/106 №5065, Муслим – 2/1018 №1400

обхваща всички явни плодове, предпочетени от Аллах в Неговата Книга: **“...за да се побоните.”** (ал-Бакара 183)

Един учен казва: (Говеенето има огромно влияние за предпазването на всички части на тялото и скритите сили, и ги предпазва от разбърканост, която им докарва неща, които ги покварят.

Говеенето запазва сърцето и останалите части здрави, и им връща онова, което им са отнели ръцете на страстите. Затова то е най-добрия помощник за богобоязливост.)

6- Говеенето е ликът на единството на Ислямската общност. Говеенето е истински лик на единството на мюсюлманите, на тяхната равноправност – богат и беден, властващ и подвластен, възрастен и малолетен, мъж и жена. Всеки от тях е говеещ за Господаря си, моли Го за опрощение на греховете си, въздържат се от яденето в едно и също време, и всички разговяват в едно и също време. Всички са равни през целия ден в изпитването на глад и във въздържането, както са равни и в другите чувства свързани с говеенето.

Говеенето осъществява в обществото на говеещите единство в целта им , единство в чувствата им, единство във възнамеренията им и единство в тяхното възвръщане. Това единство в неговия блестящ облик дава истински лик за огромното единство, в което всички хора са равни в обществото, дори да се различават техните полове, цветове и родни страни. Ако искаш да се увериш в това обърни погледа си, когато разговяваш в мирната и свещена джамия (ал-Месджид ал-Харам), за да видиш стотици хиляди как разговяват всички заедно в една секунда, дори в по-малко от секундата. Тогава, ще видиш ли по - ясен лик за единство от този лик!?

Раздел четвърти: Поклонението хадж

Поклонението хадж в шериата е извършване на определени дела, или посещаване на Възбранения Дом (ал-Бейтуль-харам) и местата за нусукъ с определени дела, а те са свещените дела (менасик). А някои казват, че хаджа е посещаване на ал-Бейтуль-харам в определено време с възнамерение за обявяване на менасик, като тауаф, сай, престоя на Арафа и др.

Поклонението хадж е една от основите на Исляма, от неговите велики стълбове и от най-важни цели, и фарз от фарзовете. Това го доказва Свещения Коран, Суннета и Иджма. Хаджа е фарз-айн, задължителен за всеки пълнолетен, който има възможност - един път в живота.

А) – Доказателствата от Корана, че хаджа е фарз са словата на Всевишния:

{ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ } (آل عمران: 97).

“И дългът на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома - за онзи, който може да отиде, а който откаже - Аллах не се нуждае от световите.” (Али Имран -97)

Това знамение ясно доказва, че хаджа е фарз, като казва: **“И дългът на хората към Аллах”**, а думичката **“и дълг”** означава фарз.

Един от учените след това знамение казва: Нашите учени казват: «Това е от най-потвърждаващите думи за фарз при арабите. Когато един арабин каже на някой: “на мен е дълг това”- той се е самозадължил строго и трябва да го изпълни. Учените казват: Аллах е споменал хаджа с най-съдържателните слова за фарз, потвърждаващи неговата истина, възвеличавайки неговата свещенност и доказвайки силата на неговия фарз.»

Б) – Доказателствата от Суннета, че хаджа е фарз е:

1) - хадиса предаден от Муслим в сборника му от Ебу Хурейра, (Р.А.) е казал:

خطبنا رسول الله ﷺ فقال: «أيها الناس قد فرض الله عليكم الحج فحجوا فقال رجل: أكل عام يا رسول الله؟ فسكت حتى قالها ثلاثاً، فقال رسول الله ﷺ — لو قلت نعم لوجبت ولما استطعتم، ثم قال: ذروني ما تركتكم، فإنما أهلك من قبلكم بكثرة سؤالهم، واختلافهم على أنبيائهم، فإذا أمرتكم بشيء فأتوا منه ما استطعتم، وإذا نهيتكم عن شيء فدعوه». رواه مسلم.

“Пратеника на Аллах (С.А.С.) ни изнесе проповед и рече: “О, хора Аллах ви е задължил (фарз) с поклонението хадж, за това правете хадж. А един човек рече: О, пратенико на

Аллах, всяка година ли? Той замълча докато повтори 3 пъти. Тогава пратеника на Аллах (С.А.С.) рече : Ако кажеш – да – щеше да ви е фарз, а няма да имате възможност. И после рече : Приемете каквото съм ви оставил, защото тези преди вас бяха погубени заради многото им въпроси, и че имаха разногласие с техните пророци. Когато ви задължа с нещо, изпълнете го според вашите възможности, и когато ви забраня нещо оставете го.” Муслим-2/975 N: (1337)

2) - Хадиса предаден от Ебу Хурейра (Р.А.) - дългия хадис на Джибриль (а.с.), когато е дошъл да научи хората за същността на техната религия. Той рекъл:

قال: يا رسول الله ما الإسلام؟ قال: «الإسلام أن تعبد الله ولا تشرك به شيئاً، وتقيم الصلاة المكتوبة، وتؤتي الزكاة المفروضة، وتصوم رمضان، وتحج البيت إن استطعت إليه سبيلاً». سبق تخريجه

“О, пратенико на Аллах, Какво е Ислям? А той казал: Исляма е да служиш на Аллах и с нищо да не му съдружаваш, да отслужаваш предписаната молитва, да даваши задължителния зекят, да говееш Рамазан, и да посетиш с хадж Дома, ако имаш възможност.”

А доказателство от Иджма е: цялата ислямска общност е на едно становище, че хаджа е фарз, един път в живота, за всеки пълнолетен мюсюлманин, имащ възможност. Това становище го пренасят почти всички учени. Поклонението хадж е преселване към Всевишния Аллах отзовавайки се на Неговия повик.

Хадж е един повтарящ се обред, в който мюсюлманите се срещат всяка година с най-чисти възнамерения и взаимоотношения, за да свидетелстват ползи за тях на най-свещената земя, избрана от Аллах. Хадж има велики прелести, и огромни отличителни черти, най-важните от тях са:

1 - Признаването единството на Всевишния Аллах, искреността в служенето – с речите, делата и убежденията на Единствения, Той няма съдружник. Това чувство – от началото до края – осъществява най-великата цел и най-огромното желание. Затова, първото нещо с което се започва при хадж е: **“Леббейке Аллаххумме леббейк...”**.Т.е. **“Отзовавам Ти се, О, мой Господарю, отзовавам Ти се. Ти нямаш съдружник,**

отзовавам Ти се. Наистина, благодарностите, благодатите и владението са на теб. Ти нямаш съдружник.”

Всевишният Аллах казва:

{وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ
بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ} (الحج: 26).

“И посочихме на Ибрахим мястото за дома (Кеаба): ”Не съдружавай нищо с мен и почисти моя дом за онези, които обикалят и стоят в преклонение и се кланят и свеждат челата в суджуд!” (ал-Хадж-26)

2 - Осъществяване споменаването на Аллах, изпълване на сърцето и душата, и всички чувства с него, Всевишният казва:

{لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ}

(الحج: 28).

“За да придобият облаги за себе си и в определени дни да споменават името на Аллах” (ал-Хадж-28).

{فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ
وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَاكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ}

{ (البقرة: 198)

“И когато се плиснете надолу по Арафат, споменавайте Аллах при свещената планина! И го споменавайте, както ви е напътил, дори да сте били преди това заблудени!”

(ал-Бакара-198)

{ وَادْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ } ، (البقرة: 203).

“И споменавайте Аллах в преброени дни!” (ал-Бакара-203)

{ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ } ، (البقرة: 200).

“И щом изпълните своите обреди споменавайте Аллах!”

(ал-Бакара-200)

Тези знамения и други доказват, че споменаването на Аллах е целенасочено в отреждането на хаджа. Това, също така е доказано много ясно и в хадисите, както е в хадиса на Айше (P.A.):

«إِنَّمَا جَعَلَ الطَّوَّافُ بِالْبَيْتِ وَالسَّعْيَ بَيْنَ الصَّفَا وَالْمَرْوَةِ، وَرَمَى الْجِمَارِ لِإِقَامَةِ ذِكْرِ

اللَّهِ». رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه، وقال: هذا حديث حسن صحيح.

"Тауафа около дома и сайя между Сафа и Меруа , и замерването на джимар, са отредени за осъществяване споменаването на Аллах."

Ебу Дауд -2/447 № 1888 и Тирмизи -3/246 №902.

3 - Усъществяване на постоянност в подчинението, избягване на сладострастията, и предпочитане на задоволството на Всевишния Аллах над желанията и страстите. Също така усъществяване на страхопочитание в душите и богобоязливост, и пречистване на душите от тръните на съмненията и нечистотиите на страстите. Всевишният казва:

{ الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ ۖ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا

فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ ۚ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ ۚ

وَتَرَوْدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ ۚ وَاتَّقُوا يَتَأُولَى الْأَلْبَبِ ﴿١٩٧﴾ }

(البقرة:197).

“Поклонението хадж е в знайни месеци и който през тях си наложи поклонението, да няма съвкупление, нито безпътство, нито прение по време на поклонението хадж! Каквато и добрина да сторите Аллах я узнава. И запасете се! Най-добрият запас е богобоязливостта. И бойте се от Мен, о, разумни хора!” (ал-Бакара-197)

А в хадис се казва:

«من حجَّ هذا البيت ولم يرفث ولم يفسق رجع كيوم ولدته أمه»

رواه البخاري في صحيحه ومسلم

“Който извърши поклонението хадж при този Дом, и не е направил съвкупление, нито безпътство, връща се (без грехове) като деня, в който го е родила майка му.”¹

4 - Поклонението хадж осъществява Ислямското братство и единство и заздравява верската връзка, отстранява различията и разтапя преградите. Всевишният казва:

{ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا }

(آل عمران: 97).

“И дълг на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома за онзи, който може да отиде.” (Али Имран – 97)

Споменаването на **“хората”** намеква за единството, и тази дума се повтаря:

{ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ } (الحج: 27)

“И зови хората за поклонението хадж” (ал-Хадж – 27)

Това е така, защото този ибадет, въпреки че трябва да е предшестван от вяра, обхваща основата на Исляма, и тя е единобожие (теухид), и който осъществи тази основа, той осъществява религията, за това хората се призовават към него. Това описание се повтаря, за да потвърди това значение.

{ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَكْفُ فِيهِ وَالْبَادِ^ج

وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ بِظُلْمٍ نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ } (الحج: 25)

“И от Свещената джамия, която ние отредихме за хората все едно обитатели или пришълци, - и искащи там безбожие чрез гнет – тези ние ще накараме да вкусят болезнено мъчение.” (ал-Хадж – 25)

Ако разгледаш внимателно тази основа от основите на Исляма, от първата му част до последното задължение свързано с него, ще откриеш, че тя е основно заглавие на Ислямското единство и негово ясно доказателство. Дрехите са еднакви, речта

¹ - Бухари с Фетх -3/382 № 1521, Муслим -2/983 № 1350

е една, делото е едно, времето е едно, мястото е едно, посоката е една и целта е една.

5 - От този ибадет – хаджа – вярващия се учи на търпение, отдаване и признаване.

Този ибадет събира между богатството и тялото, имаш нужда от пътуване, раздяла със семейството и родината, отдалечаване от дома си и от обичайните неща. Този ибадет пречиства душата от скъперничеството и я подтиква към равномерност и понасяне на тежкотиите, приемане на хубавите нрави и черти от разбъркването с хората, живеене и сприятеляване с тях.

6 - Поклонението хадж е добър шанс за ползотворни търговски размени, като вярващите си разменят търговски опити и методи в областта на икономиката, и размяна на производствата според предлагането и търсенето в търговския пазар в Ислямския свят. И без съмнение, това велико събиране е шанс за търсене на слабите точки при някои Ислямски страни, да се подобрят и облагоденстват от другите държави. Това са от ползите, който Аллах ни е повелил да свидетелстваме в хаджа. Ибн Аббас (р.а) посочва това значение в неговото тълкуване на словата на Всевишният:

{لَيَسْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ} ، (الحج: 28).

“За да придобият облаги за себе си.” (ал-Хадж – 28)

– облагите на земния живот и ахирета. Облагите на отвъдния живот са задоволството на Всевишния Аллах, а облагите на земния живот са облагите за тялото, курбаните и търговията.

7 - Поклонението хадж е годишна среща, която се повтаря година след година. Мюсюлманите се срещат едни с други, научават едни за други, обединяват се на едно мнение, невежата се възползва от учения, и богатия се смилва над бедния, така разбират от какво имат нужда някои Ислямски държави, и взаимно се възползват едни от други. Размяната на науки, опити, методи, съвети, търговия и ползотворните мнения са от многото прелести на хаджа, които ги чувства и усеща хаджията в днешно време. Колко богатства отидоха по пътя на Аллах, колко опити имаше полза от тях, колко странични срещи извършваха хаджиите, които са важни за мюсюлманите в тяхното настояще и бъдеще!?

След като това се осъществява с позволения на Всевишния Аллах, надеждата е сигурна, благодатите на Аллах и неговата почит са огромни за осъществяване и увеличаване на тези цели и добрини за Ислямската общност в близко бъдеще.

Раздел пети:

Джихада и неговите прелести

Казаното до тук в беше за прелестите на Исляма, иззети от неговите основи, а те са: молитвата, зекята говеенето и поклонението хадж. Тези основи оприличават религията и нейното запазване. Това е първата цел от целите на шериата, тоест запазване на религията от нейното изчезване, или запазване на религията след като я има. Това се осъществява с възбрана на всяко нещо, което се опитва да разруши тази основа, върху която се изгражда религията, и отстраняване на всеки, който я напада и разрушава, или пречи да се разширява във всички страни на земното кълбо, или пробва да се освободи от нея, и да не се придържа към Исляма в земния живот и в отвъдния.

И когато това се установи и се знае, то джихада (свещена борба) в Исляма има две значения, едното е общо, а другото е конкретно. Общото значение е : Полагане на труд и отдаване на всички сили за побеждаването на религията Ислям, все едно дали е свързано с човека - към себе си, или към друго. Един от учените - за определението на Джихад с неговото общо значение – казва: “Джихад е полагане на труд – или сила – за достигане на обичаното от Истината, и отстраняване, на което му вреди.”

А на друго място казва: “Това е така, защото същността на Джихада е полагане на труд за постигане на обичаното от Аллах, като праведните дела, и отстраняване на нежеланото от Аллах, като неверието, развалата и прегрешението.”

Борбата, която е свързана с човека и неговата душа е да се бори с нея, докато усъзнае шериата на Аллах, да върши делата според него, да призовава хората към него, да търпи при бедите, които ще го сполетят заради него. Това учените го наричат борба със себе си (с душата си), и тя е на четири степени. А борбата на човека с другите е разновидна:

Първият вид: Борба със Сатаната (Шейтана), като се отдалечава от сладострастията и съмненията.

Вторият вид: Борба с грешниците и нововъвеждащите. Тя е на три степени:

1 - Борба с тях със сърцето, с не одобряване на това, което извършват и противоречат на шериата.

2 - Борба с тях с езика, с повеляване на доброто и възбраняване на порицаваното, със знание, мъдрост и нежност

3 - Борба с тях с ръката, когато повеляващия и възбраняващия има сили за това, или му е разрешено от удостоения свласт, като се внимава да не стане по-лошо при отстраняване на порицаваното.

Третият вид: Борба с неверниците със сърцето, като се мразят, не се вземат за приятели, и като се възбранява лошото, което вършат. Също така може да се бори с тях с езика, като се призовават към Ислям с разясняване на неговите прелести, и отхвърляне на техните измислици и лъжи за Исляма и мюсюлманите. Също така и с богатство, като се раздава в страните, които защитават Исляма, и призовават към него. В един хадис се казва:

«جاهدوا المشركين بأموالكم وأنفسكم وألسنتكم»

رواه أبو داود في سننه والنسائي في سننه، وإسناده صحيح، وانظر: صحيح الجامع، للألباني

“Борете се с неверниците с вашите богатства, с вашите души и с вашите езици (уста).”¹

Това са дванадесетте степени от степените на Джихад, всички те влизат в общото значение на Джихад, някои от тях са фарз-айн – задължение за всеки, като борбата със себе си и борбата със сатаната. А някои са фарз-кифайе – задължение за някои хора, а не за всички, като борбата с грешниците и нововъвеждащите, и борбата с неверниците, както споменахме.

А конкретното значение на джихад е: борба с неверниците с ръка – тоест воюване с тях. Фикхолозите го определят така: Воюване на мюсюлманина с неверника, който няма спогодба (с Ислямската държава) след като бъде призован към Ислям, а той го отхвърли и не приеме - за извисяване словото на Всевишния Аллах.

¹ - Ебу Дауд – 3/22 №250. Несаи – 6/313 №3096 (сахих)

За това значение на Джихад се изискват условия и когато не се осъществят, или нещо от тях липсва, този Джихад не е отреден, и не е от шериата, камо ли пък да бъде задължителен. Някои от тези условия са свързани с нападнатия “неверник”, а някои са свързани с воюващия мюсюлманин.

За нападнатия неверник се изискват три условия:

1. Да не е “зиммий” – неверника, който е в Ислямската държава и е под тяхната опека.
2. Да не е “муахед” – тоест да няма между него и между мюсюлманите договор или спогодба.
3. Да не е “мусте’мен” – това е неверник от обитателите на войната, като е влезнал в Ислямската държава с разрешение или спогодба.

А условията за воюващия мюсюлманин са пет:

1. Да бъде искрен към Всевишния Аллах, главната му цел да бъде извисяване словото на Аллах.
2. Борбата да бъде под едно обединено знаме – единобожие, и под никакво друго знаме.
3. Мюсюлманите да бъдат силни и добре въоръжени, застрашаващи врага. Всевишния казва:

(وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ) (الأنفال:60)

“И пригответе за тях колкото можете сили.” (ал-Енфаль – 60)

4. Да не надделява над мисълта, че ще има по-голяма вреда от борбата (войната), от вредата на нейното оставяне.
5. Разрешение от удостоеният с власт (управляващия) – или мюсюлманския съдия – защото джихада става с неговото позволение, той го известява, и всички подвластни на него са задължени да се подчинят. Пратеника (С.А.С) казва:

«إِنَّمَا جَعَلَ الْإِمَامُ جُنَّةً يُقَاتِلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيَتَّقِي بِهِ فَإِنْ أَمَرَ بِتَقْوَى اللَّهِ وَعَدَلَ فَإِنْ لَهُ

بِذَلِكَ أَجْرًا وَإِنْ أَمَرَ بِغَيْرِهِ فَإِنْ عَلَيْهِ وَزَرًا» رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Водача (имама) е отреден като предпазна броня, воюва се след него, и се предпазва с него. Ако заповяда с богобоязливост от Аллах и справедливост, за всичко това той ще има награда. А ако заповяда с друго, той ще има огромен товар.”

От този хадис има две ползи:

- 1- Че хората трябва да имат водач и да воюват с него, никоя друга група, нито групировка нямат това право, нито да

обявяват джихад, защото на този начин няма да има полза, а само ясна вреда.

- 2- Това не е свързано само със справедливия водач, и няма разногласие при учените в тези условия. Най-важното от тях е борбата да бъде под шериатско водачество, и времето на джихада - дали трябва да има джихад, или не. Това е дело на велики учени и на никой друг. Някои учени казват: «Задълбочаването в тези тънки неща е от делата на най-учените специалисти.»

Понеже джихадът е отреден от шерита, неговата цел е призоваване към Аллах, и премахване на порицаваното с неговите разновидности форми. Едно фикско правило гласи:

“Наистина възбраняването на порицаваното става харам, когато предизвиква нещо по-лошо от него и има по-голяма вреда”.

Това го знаят най-учените. Когато мюсюлманите са в една Ислямска държава, под шериатското ръководство на имам (водач), все едно дали този водач е справедлив или угнетител, или фаджир. За джихада е отговорен той и никой друг, ако ли не - ще има хаос и раздор. Наблюдаващият джихада на Пратеника (С.А.С.) ще открие, че е преминал през четири етапа:

Първия етап - Спиране на воюването. Този етап е най-дългият, като е наредил да се разяснява религията и да се предупреждава от лошото, да се търпи при вредата от невярващите, опрощаване и отдалечаване от неверниците. Той (С.А.С.) не е нареждал на своите сподвижници да убиват неверниците, нито да ги отвличат, въпреки че някои от мюсюлманите бяха наказвани жестоко, а други бяха убивани.

Втория етап - Позволяване да се воюва. Всевишният Аллах казва:

(اُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ)

(الحج:39)

“ На онези, срещу които е обявена война, им се позволи (да воюват) защото бяха угнетени - Аллах има сила да им помогне.” (ал-Хадж-39)

Третия етап - Воюването срещу онзи, който воюва с мюсюлманите и оставяне на другите. Всевишният казва:

(وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا) (البقرة:190)

“И се сражаваха по пътя на Аллах с онези които се сражават с вас, и не престъпвайте !” (ал-Бакара-190)

Четвъртия етап – Когато мюсюлманите основаха държава и имаха достатъчно сила за воюване с неверниците, които пречат на хората за тяхното приемане на Исляма, тогава Пратеника (С.А.С.) заповяда да се воюва с неверниците - изцяло.

Всевишният казва:

(قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ

مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا

الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ)

(التوبة:29)

“Сражайте се с онези, които не вярват в Аллах и в Сетния ден, и не възбраняват онова, което Аллах и Неговия Пратеник са възбрали, и не изповядват правата вяра - докато не дадат налога (джизйе) безусловно и с покорство.”

(ат-Теубе-29)

Фикските учени (Аллах да ги помилва) споменават, че този етап не е премахнат, а напротив, извършва се всичко, което е споменато в него съобразявайки се със състоянието на мюсюлманите - дали са силни или слаби. И когато те имат сигурна сила, застрашаваща врага, тогава е отреден джихада за мюсюлманите по пътя на Аллах, прилагайки горе споменатите шериатски условия и правила. А когато силата е съмнителна или несигурна, или ще бъде причина за привличане на вреда към ислямската държава, без да бъдат сигурни, че ще ги победят или отстранят, тогава не е позволено докарване на вреда на мюсюлманите или довеждане до лош край и нанасяне на вреда на Исляма и неговите привърженици.

Ние видяхме какво допринесоха няколко самоволни и лоши дела, които техните извършители ги мислят, че са от джихада и

навредиха на Исляма и мюсюлманите, дори бяха причина за осъществяване на планове на враговете в Ислямските държави.

Наистина, животът на Пратеника (С.А.С.) в Мекка и Медина са най-добрия свидетел, че джихадът е отговорност на водача (имама), и че не е позволено вкарването на мюсюлманите в опасности и неизбежни ситуации, на които не се знае края.

И накратко: джихада с неговото конкретно определение - воюване с неверниците - не е от шериата, докато не се изпълнят неговите условия, които споменахме.

Прелестите на джихада в Исляма са много, джихада по пътя на Аллах осъществява скъпоценни цели и велики идеи, най-важните от тях са:

1. Извисяване словото на Аллах и правене религията да е изцяло на Аллах, и прилагане на шериата на земята. Всевишният Аллах казва:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ

فَإِنْ أَنْتَهُمْ فَإِنْ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ﴾ { (الأنفال: 39).

“И се сражавайте с тях, докато не ще има заблуда и религията ще е на Аллах! А престанат ли. Аллах е зрящ за техните дела” (ал-Енфал-39)

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُمْ فَلَا

عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ﴾ { (البقرة: 193)

“И се сражайте с тях, докато не ще има заблуда и религията ще е на Аллах! А престанат ли, тогава да не се враждува, освен против угнетителите!” (ал-Бакара-193)

Ебу Муса (Р.А.)казва: “Дойде един човек при Пратеника (С.А.С.)и рече: “Човек се бие за богатство, човек се бие за споменаване, човек се бие за да се види неговото място. Кой от тях е по пътя на Аллах? А Пратеника (С.А.С.) отговори:

«من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله». البخاري في صحيحه ومسلم.

“Който се бие, за да бъде словото на Аллах най-извисено, той е по пътя на Аллах.”¹

2. Отстраняване на враждата от мюсюлманите и премахване на угнетеността от слабите. Всевишният казва:

{وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ
الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ

نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ (النساء: 75).

“И защо да не се сражавате по пътя на Аллах и заради слабите от мъжете, жените и децата, които казват: “Господарю наш, изведи ни от това селище, обитателите, на което са угнетители! И стани наш покровител, и стани наш избавител!” (ан-Ниса-75)

Значението на това знамение е: Какво ви е, защо не се сражавате по пътя на Аллах, и за слабите от вашата религия, и от вашата общност, които са направени безсилни и унижени от неверниците, искайки тяхната развала и отдалечаването от религията им?

Ислямските учени са утвърдили тези две неща и казват: “Когато основата на позволена война е джихад, и неговата цел е религията изцяло да е на Аллах, и словото на Аллах да е най-извисеното, тогава който възбрани това, на него се обявява война - единно мнение на мюсюлманите.”

А друг учен казва: “От прелестите на тази религия е отреждането на джихада. Идеята на джихада е отстраняване на враждата от нападателите на религиозните права и възбране призоваването към религията. Това е най-хубавия вид от видовете на джихада. А не цели безразборност и хаос, или лични облаги. Който разгледа доказателствата на тази основа от живота на Пратеника (С.А.С.) и неговите сподвижници спрямо техните

¹ - Бухари с Фетх - № 2810 Муслим - №1904

врагове, без съмнение ще разбере, че джихадът е от нуждите на хората, които отстраняват злото на престъпниците.”

Друг учен казва: “Всевишния Аллах е предписал джихада за избавяне на хората от тъмнините към светлината и словото на Аллах да бъде най-извисеното, и за предпазване на мюсюлманите от заблуда в тяхната религия, да отпаднат техните права, и да се превземат техните земи.

Всички тези неща трябва да продължат докато Аллах е отредил живот на земята. Това не може да продължи да се осъществява, докато не продължи джихада по пътя на Аллах.

Друг учен казва: “Джихадът е вечен и прекрасен и има много значения. В него има страх за враговете на Аллах и победа за Неговите приближени, и извисяване словото на Исляма. Горчивината на сабята кара неверника да остави неверието, което е най-лошото нещо, и да се обърне към най-прекрасното нещо - Исляма.

3. Джихада - осъществява величие на земята. Ислямската общност беше велика и предпазена с джихада, но когато изостави джихада стана унижена и пренебрегната от хората желаеше я силния и слабия. Това доказва истинността на словата на Пратеника на Аллах (С.А.С.):

«إذا تبايعتم بالعينة وأخذتم بالزرع واتبعتم أذناب البقر وتركتم الجهاد سلط الله عليكم ذلاً لا يترعه حتى تراجعوا دينكم»

رواه أبو داود في سننه، وصححه الألباني في صحيح الجامع

“ Когато дадете обет, и после се отдадете на нивите и последвате опашките на кравите, и изоставите джихада. Аллах ще ви връхлети с унижение, няма да го премахнете, докато не се върнете към вашата религия.”¹

Всевишният казва:

(إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ) (محمد:7)

“Ако подкрепите (делото на) Аллах, и Той ще ви подкрепи, и ще утвърди стъпките ви.” (Мухаммед-7)

4. Джихада прави цялата общност да се задълбочава в делата на спасението и успеха, и допринася смисъл на земния

¹ - Ебу Дауд 3/740-741 №3462, удостоверен от Албани-423

живот, и се въздига над нищожните неща, и отстранява младежите от сладострастията и забравата.

5. Джихада води към много високи върхове на труд и старание в живота. След като величието е свързано с джихада, това дава на живота друг смисъл, умовете се разтварят за полезни идеи, хората се стараят да постигнат високи цели, за да постигнат общото щастие на земята и ахирета.

6. Чрез джихада Аллах взема мъченици (шехиди) от мюсюлманите, които живеят щастливо на земята - в подчинение на Аллах, и щастливо в отвъдния свят със задоволството на Аллах.

Дял трети:

Прелестите на Исляма иззети от предписанията свързани със семейството

Ислямът е религия, която се грижи за благородството на хората, за техните ползи на земния живот и ахирета, и затова им е предписал предписания съвпадащи на чистата природа, съответстващи на човешката същност и човешките нужди.

Всичко това ясно се вижда от предписанията свързани със семейството.

Първо: Женитбата.

«Аз-зеуадж» в арабския език означава приближаване и свързване. А като термин в шериата е: *“Сключване на брачен съюз, който позволява на мъжа да изпитва удоволствие от жената, и обратното - без да има има нормативна пречка за този акт.”*

Много доказателства от Корана и Суннета доказват предписаването на женитбата. От тях са:

Всевишният Аллах казва:

(فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ) (النساء:3)

“Встъпвайте в брак с онези от жените, които харесвате - две, и три и четири.” (на-Ниса-3)

(وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ)

(النور: 32).

“И встъпвайте в брак с несемейните от вас и с праведните от робите и робините ви!” (ан-Нур-32)

И словата на Пратеника на Аллах (С.А.С.):

«النكاح من سنتي، فمن لم يعمل بسنتي فليس مني، وتزوّجوا فإني مكاثراً بكم
الأمم، ومن كان ذا طول فلينكح، ومن لم يجد فعليه بالصّيام، فإن الصّوم له
وجاء» رواه ابن ماجه في سننه وصححه الألباني في صحيح الجامع.

“Женитбата е от моя суннет и които не изпълнява моя сунет, той не е от мен. И женете се, защото аз с вас ще сме най-много пред другите общности. Които има възможност, нека да се ожени, а които няма, нека да голее, защото гоеенето е лек за него.”¹

Женитбата е велик благодат и знамение от знаменията на Аллах, които Пречистия Аллах е дал на Своите раби. Тя е от суннета на пророците и пратениците. Исляма потвърждава нейното предимство, и на много места в Свещения Коран и Суннета разяснява пълноценните следи на женитбата и нейните огромни ползи. Женитбата съдържа много ползи за хората, като отделни личности, и за всички хора, народи и племена. Ето някои от тях:

1. Женитбата допринася спокойствие и мир на душата. От най-големите благодати на Аллах върху хората е, че ги е отредил да са два пола - мъжки и женски, и стори между тях обич и любов. Всеки от тях двамата чувства спокойствие при другия, привличат се и чувстват мир. Всевишния казва:

(وَمِنْ ءَايَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ

بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾)

(الروم: 21).

“И от неговите знамения е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях, и стори

¹ - Ибн Мадже- 1/592 №1846, удостоверен от Албани - №6807

пomeжду ви любов и милост. В това има знамения за хора размисящи.” (ар-Рум-21)

2. Женитбата е примерният път за предпазване от прелюбодеяние - и мъжа и жената - и да не използват погрешния начин за задоволяване на страстите си.

Абдулах ибн Мес`уд (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«يا معشر الشباب من استطاع منكم الباءة فليتزوج؛ فإنه أغض للبصر، وأحصن للفرج، ومن لم يستطع فعليه بالصوم؛ فإنه له وجاء.» رواه البخاري في صحيحه ومسلم

“О младежи, който от вас има възможност, нека се ожени, това притваря очите и предпазва половия орган. А който няма възможност да се ожени, нека да голее, това е лек за него.”¹

Женитбата осъществява на двамата съпрузи задоволяване на техните вградени чувства на честит начин, позволен от Аллах. Така им помага да се предпазят от прелюбодеяние, и предпазване на половите органи от нечистотии. Женитбата съдържа задоволяване и отговаряне на половите чувства, които ги има във всеки здрав и пълнолетен човек.

Исляма с неговия начин отговарящ на природата и настоящето, не повелява да се изкоренят половите чувства или да се скриват. Също така не ги оставя свободни на произвол и да достигнат до позволяване на всичко и падение до степената на животните, а напротив, потвърждава тези чувства и ги напътва правилно, старе се да ги задоволи с начина на предписаната женитба. И така, Исляма заедно с човека се издига от животинската принадлежност, и предлага на човека нещо, което задоволява чувствата му и неговите страсти.

3. Женитбата е начинът за наследяване на рода. Няма съмнение, че децата са от красотите на земния живот, и че обичта към тях и тяхното увеличаване е нещо природно при човека. Както човека желае неговия род да остане и да продължи, то женитбата е най-добрият начин за усъвършенстване на тези цели. Всевишният казва:

(الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا) (الكهف: 46)

¹ - Бухари -9/106 №506; Муслим 2/1018 №1400

“Имотите и децата са украсата на земния живот.”

(ал-Кехф-46)

(وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ

وَحَفَدَةً وَزَوَّجَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ) (النحل: 72)

“Аллах ви отреди съпруги от самите вас и ви отреди от съпругите ви деца и внуци и ви дава препитание от богатата.”

(ан-Нехл-72)

4. Женитбата сплотява семейството и заздравява връзките на обичта между обществото. Едно семейство се свързва с друго чрез годежната връзка, а то е свързано пък с друго семейство, и така цялото общество става като едно голямо семейство.

Всевишният казва:

(وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا) (الفرقان: 54)

“Той е, който сътвори човека от вода и му отреди кръвно и брачно средство.” (ал-Фуркан-54)

5. Шериатският брак предпазва човека, и така предпазва семействата, които се придържат към това общество. Между тях има взаимопомощ и приятелство - между всеки от тях.

Всевишния казва:

(يَأَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا

زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ

بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾) (النساء: 1)

“О, хора, бойте се от своя Господар, Който ви сътвори от един човек и сътвори от него съпругата му и от двамата намножи мъже и жени. И бойте се от Аллах, с чието име се умолявате един друг, и от (прекъсване) на кръвните родства! Наистина Аллах ви наблюдава.” (ан-Ниса-1)

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاهُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾
{(الحجرات: 13)}

“О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознаете. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият, Аллах е Всезнаещ, Сведущ.” (ал-Худжурат-13)

Ако се остави свързването на мъжа с жената да е без шериатски брак, тогава няма да има разлика между децата на човека и децата на животните, защото се загубват и разпокъсват роднинските връзки. Тогава ще има дете без роднини, няма да знае баща си, а може да не знае и майка си. А когато новороденото загуби майка си и баща си, загубва брат си и сестра си. Това дете ще бъде лишено от тези имена, които тяхното съществуване вдъхват нежност и щастие, величие и предпазливост. А тяхната загуба вдъхва пустош и нещастие, отчужденост и унижение. Колко велики са благодатите на Аллах върху потомството на Адем (А.С.).

6. Шериатският брак запазва рода и истински го предпазва, ограничава отговорността на всяка личност спрямо другия. Чрез брака се изяснява, че този е баща му, а онази е майка му, това е брат му, или чичо му, а онази сестра му или леля му. Всеки от тях има права и отговорности.

Абдуллах ибн Омер (Р.А.) предава от Пратеника (С.А.С.), че е казал:

«أَلَا كَلَّكُمْ رَاعٍ، وَكَلَّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ. فَالْأَمِيرُ الَّذِي عَلَى النَّاسِ رَاعٍ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ. وَالرَّجُلُ رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ. وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ عَلَى بَيْتِ بَعْلِهَا وَوَلَدِهِ، وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْهُمْ، وَالْعَبْدُ رَاعٍ عَلَى مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُ، أَلَا فَكَلَّكُمْ رَاعٍ وَكَلَّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ».

أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ

”Всеки от вас е пастир, и всеки от вас е отговорен за своето стадо. Емира, който е над хората е пастир, и отговорен за стадото си. Мъжът е пастир на обитателите на неговият

дом, и е отговорен за тях. И жената е пастирка на дома на мъжа и децата му, и тя е отговорен за тях. И робът е пастир на богатството на неговия господар и е отговорен за него. Ето всеки от вас е пастир и всеки от вас е отговорен за своето стадо.”¹

Няма личност, която да няма права и задължения, и тези права не могат да се разграничават, тези задължения не могат да се знаят и да се предадат на техните собственици освен, ако се знае здравата и правилна връзка между отделните личности. Те не могат да се знаят освен, ако се знае потеклото и запазване на рода. Към това нещо няма друг път, освен пътя на шериатския брак.

7. Правилният брак предпазва границите на религията, и запазва средата на обществото, защото той е предписаният начин за продължаване на рода и потеклото, които са създадени за служене на Аллах. За това спазването и придържането към религията са първото и най-важно нещо, което трябва да го има при двамата годеници. Пратеника (С.А.С.) казва:

«فاظفر بذات الدين تربت يداك».

جزء من حديث أبي هريرة ؓ، أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم

“И избери придържащата се към религията и ще си спокоен.”²

Когато се сключи брак между двете страни, основавайки се на религиозността, тогава и децата ще бъдат добри и праведни. Ще бъдат семейство, което се придържа към религията на Аллах, повеляват доброто и възбраняват порицаваното, предпазват се от враговете с борба по пътя на Аллах. Така Ислямската общност ще живеят в спокойствие, няма да има опасност от изчезване и унищожение.

8. Женитбата е начин за усъвършенстване на мъжествените и женствените качества при мъжете и жените. Много от качества се усъвършенстват и осъществяват в сянката на семейния живот, като чистите чувства, които чувства всеки един от двамата съпрузи един към друг. Също така бащините и майчините

¹ - Бухари с Фетх 9/299 №5200 ,Муслим 3/1459 № 1829

² - Част от хадиса на Ебу Хурейра в Бухари-9/132 № 5090, Муслим 2/1086 №1466

чувства, чувствата нежност и загриженост. Също така усъвършенстването в задълженията и правата, които си разменят двамата съпрузи, и отговорностите, които чувства всеки един от съпрузите в семейната среда. Така, съпругата се спуска в устремен труд за премахване на трудностите в това семейство. Майката влага всичко от себе си за подобряване на домашния уют, и за доброто възпитание на децата, за да бъдат полезни за обществото. Това всичко е скъпоценни добрини и благородни качества, и честити предимства, които вълнуват семейния живот в човешкото общество.

9. Женитбата е причина за оживяване на вселената и нейният разцвет, защото тя е причина за запазване на човешкия вид на най-хубавия начин за увеличаване на човечеството и за удължаване на техния живот на тази земя. Всевишният Аллах казва:

﴿يَتَأْتِيَ النَّاسُ أَتَقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ

مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً﴾ (النساء: 1)

“О, хора, бойте се от своя Господар, които ви сътвори от един човек и сътвори от него съпругата му, и от двамата намножи мъже и жени.” (ан-Ниса-1)

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ

بَنِينَ وَحَفَدَةً﴾ (النحل: 72)

“Аллах ви отреди съпруги от самите вас и отреди от съпругите ви деца и внуци.” (ан-Нехл-72)

Ако всички хора се откажат от женитбата, човечеството ще изчезне от земята, и ще ги заменят животните, а това ще развали света.

10. Женитбата е причина за берекет в препитанието. Всевишният казва:

﴿وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِن يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ﴾

(النور: 32).

“И встъпвайте в брак с несемейните от вас и с праведните от робите и робините ви! Ако са бедни Аллах ще им даде от неговия благодат, Аллах е Премъдър, Всезнаещ” (ан-Нур-32)

Пречистия и Всевишен Аллах притежава много-добро и велика благодат. Той призовава към женитбата и сгодяването, и е обещал на праведните сключващи брак богатство след бедността, и няма по-справедливо слово от словото на Аллах.

11. Женитбата предпазва човека от много телесни болести, също така и душевни. Затова оженения мъж се нарича ”мухсан”, т.е. предпазен от прелюбодеяние, както Всевишния казва:

﴿وَأَحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ أَن تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ مُحْصِنِينَ غَيْرَ

مُسْفِحِينَ﴾ (النساء: 24)

“ И отвъд него ви е позволено да търсите съпруги с имотите си целомъдрено, а не с разврат.” (ан-Ниса-24)

(مُحْصَنَاتٍ غَيْرَ مُسْفِحَاتٍ) (النساء: 25).

“Да са целомъдрени, а не развратници.” (ан-Ниса-25)

“Целомъдреност “ - Означава предпазване вътре в крепостта. И като че ли женения построява за себе си крепост, която го заобикаля, за да предпази морал си и тялото си. Наистина, сексуалните чувства, които Всевишния Аллах е вградил в човека, когато бъдат затворени и притиснати, тогава ще има лоши последици. В решение на организацията на Обединените нации, което се разпространява в народен вестник, излязъл в събота 06.06.1959 год. се казва, че женените живеят по-дълго време от неженените, все едно дали женените са вдовици или разведени, или ергени от двата пола... И че процента на смъртност между женените - от двата пола – е по-малък от процента на смъртност

на неженените. Това е в различни възрастови групи... Въз основа на това може да се каже, че женитбата е нещо ползотворно и здравословно за мъжа и жената.

12. Ползите от женитбата не обхващат само земния живот, а напротив продължават и след смъртта. Когато човек умре и остави праведно семейство, които ще се молят за него, това е от причините за смилване над него и награда в отвъдния свят.

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«إذا مات الإنسان انقطع عنه عمله إلا من ثلاثة إلا من صدقة جارية أو علم

ينتفع به أو ولد صالح يدعو له». أخرجه مسلم.

”Когато човек умре скъсва със своите дела, освен с три: от текуща милостиня, или от знание, което е ползотворно, или от праведно дете, молещо се за него.”¹

13. Ислямът е предписал женитбата и е дал на мюсюлманите ясен правилник, в които е разяснил предписанията на женитбата, нейните условия и основи. Разграничил е жените, които не е позволено на мюсюлманина да сключва брак с тях - временно или завинаги - от жените, които е позволено сключването на брак с тях. Утвърдил е цялостни правила и общи закони, чрез които да разпознават правилния брак от разваления до Съдния ден - на всички краища на света. Това нещо Аллах е дал единствено на Исляма и е благоволил над мюсюлманите, а що се отнася до другите религии и секти в тях няма да открием тези правила, потребности и прописи, които ще намерим в Исляма.

И накратко: Исляма с неговото предписване на женитбата предпазва най-добре човека, като в него има много блага и многобройни ползи в земния живот и ахирета. Всевишния Аллах споменава ползите от женитбата много кратко и чудно:

﴿هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ﴾ (البقرة: 187)

”Те са одеяния за вас и вие сте одеяние за тях.”

(ал-Бакара-187)

Всеки от двамата съпрузи пази своя сподвижник, и го предпазва от всичко, което може да му навреди или попречи, или

¹ - Муслим 3/1255 № 1631

ще развали неговия морал, или ще унижи неговата чест, или ще навреди на тялото му, както в одеянието (облеклото) има предпазване, оживление, топлина и спокойствие.

Второ: Многоженството (полигамия).

Наистина, Ислямът е позволил многоженството, така че е позволено вярващия мюсюлманин да взема повече от една жена в едно и също време. Но трябва да не надвишава техния брой над четири. Това се доказва от Свещения Коран, Суннета и Иджма. Всевишния казва:

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِّنَ النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبْعَ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ ۖ أَلَّا تَعُولُوا﴾ (النساء: 3).

“А ако ви е страх, че няма да сте справедливи към сираците, (ако се ожените за тях) встъпвайте в брак с онези от жените, които харесвате - две и три и четири. А ако ви е страх, че няма да сте справедливи - с една или с (пленички) владени от десницата ви. Това е най-малкото, за да не се отклоните.”

(ан-Ниса-3)

Това се доказва и от сподвижниците, които бяха женени за повече от една жена, и Пратеника (С.А.С.) не им е възбранил това дело. А който от тях приемеше Ислям и имаше повече от четири жени, Пратеника (С.А.С.) му нареждаше да задържи четири и да разведе останалите. Сахабите, табиините и всички фикски учени - във всички времена на Исляма – СА на едно мнение ,че ползването на многоженството е позволено с неговите споменати условия в Свещения Коран и Суннета.

Разясняване величието на Исляма и неговата умереност иззети от неговото предписване на многоженството:

1. Хората преди идването на Исляма бяха на две групи: Едната група прилагаше многоженството, без да се придържат към определен брой, и не спираха при определена граница, дори жените да бяха угнетявани и да им се отнемаха техните права. А другата група се придържаше към брака с една жена, дори това

да довеждаше до унижение на жените и до тяхното изоставяне на произвол и трудности. Когато Исляма дойде не прие начина на, които ползваха многоженството без граници, нито начина на забраняващите изцяло, а приложи нов умерен начин, като разреши многоженството по едно и също време с условие - техния брой да не надхвърля четири, и мъжете да бъдат справедливи със съпругите си, и да има сила и възможност да понася семейните тежести от икономическа и здравословна страна.

2. Някои мъже не им е достатъчна една жена, заради силните негови полови чувства, и заради женските причини - бременност, раждане, месечен цикъл, нифас, достигане до отчайващата възраст в по ранно време и други. Ако тези мъже им се възбрани многоженството и им се затвори тази врата, и бъдат притиснати да се задоволяват с една жена, те ще отворят нешериятски врати за себе си, като блудството и гей-обществото, ще посещават публични домове и приятелки, които нямат ограничения, вместо чистите жени до четири на брой. Такова е състоянието при народите, които техните измислени закони не позволяват многоженството, но свидетели от самите тях казват: (Източният свят още един път улучиха, като утвърдиха законно многоженството, защото това е закон, който го приема и одобрява човечеството. А чудно е при европейците, които забраняват това решение на практика, а всички го вършат. Не мисля, че из между тях има някой, който да прилага закона с една жена на правилния начин.)

А друг казва: (Дали е истина, че християнската религия с нейното решение, което налага едноженството, и строго държи това да се прилага е правилно, и възбранява многоженството? Дали някой може да каже това, без да разсмее другите около него?)

Ето например кралете на Франция - остави отделните личности - които имаха многобройни съпруги и жени, и по-същото време църквата ги почита и величае. Наистина многоженството е естествен закон, и ще остане така докато света съществува. За това това, което прави християнството, не идва с целта, която желае. Тезата за едноженството, която открито я взима християнството, под нея се крият многобройни злини, които се показват най-малко в три последици - с голяма опасност и огромна вреда, а те са:

- Проституция.
- Любовници.
- Незаконни деца.

Тези обществени болести имат лоши морални черти, които не се знаеха в страните, които практикуваха ислямския шериат, а навлезнаха при тях и се разпространиха от населението на западната цивилизация.

Който наблюдава вредите нанесени от изневярата с приятелки и любовници, и от проституцията, и до какъв животински начин на живот са достигнали тези народи, ще опознае мъдростта на Исляма от позволяването на многоженството, че Ислямът е религия съответстваща на чистата природа и подходяща за всички генерации и народности, и е благоприятна за всяко време и място.

3. Разпределяне на делата между двата пола, за да се изпълняват семейните грижи равномерно от двамата съпрузи. Мъжете са тези които се излагат на опасности, навлизат в морета, потапят се в техните дълбини, изкачват планини, копаят бунари и реки, изкопават минерали от недрата на земята. Те навлизат във войни и битки. След като мъжете се подлагат на повече на смъртта от жените, тогава те остават повече и живеят по-дълго от мъжете. Това води до по-голямо увеличаване на техния брой от мъжете, а те изпитват нужда от мъжете, които да им помагат и да ги предпазват, и няма път към това на правилен начин, освен с позволеното многоженство.

4. Човешките общности се изненадаха с голямо намаляване на мъжете, което се случва след последиците от войните. И когато не се позволява на мъжа да приюти - чрез брак - повече от една жена, голям брой от жените ще останат без мъже, които да им помагат. Това довежда те да станат слугини на обществото, а могат да доведат до развала и зло, и опасност на човечеството.

От историческите доказателства за това е, че втората световна война (1939-1945 год.) е довела до загубата на повече от 20 милиона мъже. Тогава се увеличават вдовиците и техният брой достига 25 милиона. Жената, която намира мъж тогава все едно, че е открила несравнимо съкровище. Жените в Германия излизат по улиците и участват в огромни митинги, като искат позволяване на многоженството. Тогава Германия иска от Ал-Езхер реда на многоженството в Исляма, за да го приложи до разрешаване на нейния проблем.

Световната младежка конференция в Мюнхен – Германия - през 1948 г. решава, че позволяването на многоженството е правилното разрешаване на проблема “увеличаване на жените и намаляване на мъжете.”

5. Също така, когато една страна се оплаче от намаляване на мъжете в нея, и се нуждае от увеличаване на децата и младежите, то многоженството е правилният начин за увеличаване на мъжете и наваксване загубата на мъже в най-бързо време.

6. Човек може да се ожени, но после жена му може да я сполети парализа или продължителна болест, което я възпрепятства да изпълнява нейните задължения към цялото семейство, и специално към съпруга ѝ. Също така жената може да бъде неспособна да роди, а двамата съпрузи взаимно се обичат, и не искат да се разделят един от друг, обаче мъжа желае да изпълни своите нужди и в същото време иска деца. Исляма в такива състояния не оставя мъжа на произвол, безчувствен с противни идеи и невъзможни мисли, а напротив дава му шанс да сключи брак с втора жена, която ще го предпази да не се хвърли в грях и ужасяваща грешка, също така може да бъде дарен, с каквото ще радва очите му и ще изпълни сърцето му, и живота му с радост и щастие.

Също така, в такива състояния не е желателно мъжа да се развежда с жената си и да я загуби, а напротив морално и човешко е да бъде добър с нея, да я остави под своята опека и да не я лишава от нежността си и милостта си. Също така, оставането на жената под опеката на съпругаа си, заедно с втората е по-добре за нея от, колкото да се раздели с него, защото след като се раздели с него, няма да намери друг да я вземе. Също така тя лишава себе си от нежност, милост и грижи, които получава от мъжа си, особено след като Исляма е задължил мъжа да е справедлив, и му е възбранил да бъде угнетител и да не изпълнява нейните права.

7. Мъжа може да има много пътувания, може да бъде в постоянно преместване и движение в търсене на прехрана. Неговият престой в тези страни, към които пътува може да продължи със седмици и месеци и не може да вземе със себе си семейството си и децата си през цялото пътуване, или жената му да не може да пътува с него поради някаква си причина. Този мъж се страхува за себе си за да не извърши прелюбодеяние, така че е разумно и приемливо да му се позволи да сключи брак с

друга жена, и да не попадне в мрежата на греховете и прегрешенията.

8. Мъжът може да бъде настойник на сираци, което го принуждава да общува с тях, а от тях може да има жени, които могат да го предизвикват към развала, а сключването на брак с тях е най-добрият начин помагаш му да се грижи за тях и да ги предпазва.

На кратко: Позволяването на многоженството с правилата, които е предписал Исляма е голямо добро за човечеството, защото няма човешко общество, което да няма голяма група от мъже и жени, които да са свързани с обществото и да нямат нужда от многоженството. Исляма донесе най-добрия и примерен начин за решаване на този проблем и го е оставил свободно избираем, може да се прилага според неговите условия и шериатски правила. Всичко това е доказателство за прелестите на ислямската религия и нейното позволение, и че нейните предписания са гаранция за осъществяване благата на хората и техните нужди. Те са благоприятни за всички генерации и полове във всяко време и място.

Трето: Развода.

Разводът е разваляне на правилният брачен договор - веднага или в последствие - със слова, които означават развод, или с други, които го заместват, като писмо или намек.

Съществуват много доказателства от Свещения Коран и Суннета, които разясняват предписването на развода. Всевишния Аллах казва:

﴿الطَّلُقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَنٍ﴾ (البقرة: 229)

“Разводът е два пъти [после] или задръжете [жените] с добро, или пуснете с благо.” (ал-Бакара 229)

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ

(الطلاق: 1).

“О, Пророче, ако се развеждате с жените, развеждайте се с тях в срока, затова и пресмятайте срока.” (ат-Таляк 1)

Ибн Аббас (Р.А.) казва:

كان الطلاق على عهد رسول الله ﷺ وأبي بكر وسنتين من خلافة عمر، طلاق
الثلاث واحدة. فقال عمر بن الخطاب: «إن الناس قد استعجلوا في أمر قد كانت
لهم فيه أناة فلو أمضيته عليهم فأمضاه عليهم». أخرجه مسلم.

”Развода за времето на Пратеника на Аллах (С.А.С.) и Ебу Бекр, и две години от халифатството на Омер (Р.А.) трите развеждания се считаха за един развод. Тогава Омер ибн ал-Хатаб рече: ”Хората избързаха с едно нещо, в което имаше спокойствие за тях, ще е хубаво да им го продължим.” - и им го удължи.”¹

За това мюсюлманите са на едно становище в позволяването на развода. Това дело продължава измежду тях от епохата на Пратеника на Аллах (С.А.С.), та чак до днешни дни.

Прелестите на ислямската религия, иззети от предписването на развода

Ислямът е религия, която се грижи за запазването на семейството, забранява му причините, водещи до спорове и неразбирателство до най-далечни граници, и взема всички предпазни мерки за неговото цялостно запазване. Дава подходящ лек за всички болести, които са се възродили и появили в семейния живот и в неговите различни етапи. Това ясно се вижда от предписването на развода и начина, по който е постановен, и другите прописи и напътствия свързани с него. В следващите редове ще хвърлим лека яснота по този въпрос.

1. Ислямът посажда в душите на неговите последователи, че развода е нещо допълнително и спешно, и че основата в женитбата е оставяне и продължителност. Когато бракът бъде временно ограничен, това означава, че той е невалиден. За това временното ограничаване е една от причините за възбраната на позволяващия брак (техлиль) и временният брак (мут’а). Исляма предупреждава съпрузите от кратката наслада и след това освобождаване, а напротив – призовава ги към постоянство в брака и продължаване на пътя от първата крачка до края на пътуването.

¹ Муслим - 2/1091 №1472

2.Ислямът призовава и двамата съпрузи към предпазните мерки от развода. Най-важните са:

А)- Ислямът призовава и двамата съпрузи към доброто избиране, даде им пълна свобода в избора, така че всеки един от двамата избира другаря в живота си със задоволство и желание, без насилие и задължаване. Без съмнение това е най-призоваващия начин към постоянство и продължение.

Б)- Ислямът призовава двамата съпрузи към доброто съжителство. Отправя велики и добри съвети към мъжете спрямо жените, и завещава на жените да се подчиняват на техните съпрузи, и им обеща за това велика награда.

В)- Ислямът призовава двамата съпрузи към проявата на търпение и свеждане на поглед при появата на нещо нежелано от другия. Всевишния казва:

﴿وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ ۚ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا

وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ۖ﴾ (النساء: 19).

“И живеете с тях както подобава. А ако сте ги възненавидили, то може и да възненавидите нещо, а Аллах да е вложил в него много добро.” (ан-Ниса 19)

Ебу Хурейра (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«لا يفرك مؤمن مؤمنة إن كره منها خلقا رضي منها غيره». أخرجه مسلم.

“Вярващият мъж да не навизжда вярващата жена, ако възненавижда нещо от нейния нрав, то друг ще доволен от нея.”¹

Г)- Ислямът предупреждава жената да не моли съпруга си да я разведе без да има причина за това. В хадис Пратеника на Аллах (С.А.С.) казва:

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ سَأَلَتْ زَوْجَهَا الطَّلَاقَ مِنْ غَيْرِ مَا بَأْسٍ فَحَرَامٌ عَلَيْهَا رَأْيُهُ

الجنة». أخرجه أبو داود في سننه والترمذي في سننه والحاكم، وحسنه الترمذي وصححه الحاكم على شرط الشيخين ووافقه الذهبي وصححه الألباني على شرط مسلم. انظر: إرواء الغليل.

¹ - Муслим – 2/1099 №1469

“Която жена потърси развод от съпруга си без причина, то мириса на Дженнета е забранен за нея.”¹

Д)- Ислямът е отредил различни мерки за възникващите проблеми в семейния живот, за да то предпази от разпадане и е отредил за това два начина:

Първият начин: Подобряване от страна на мъжа, за да останат скрити тайните между мъжа и неговата жена, да не се разпространяват извън дома и да станат говор за хората. Лекуването на този начин става на три степени.

Първата степен: Съветване, напътстване, напомняне и предупреждаване. Може би съвета да подейства и забравеният да се подсети, заблуденият да се опомни, да се върне към началото и проблема да свърши.

Втора степен: Ако съвета не допринесе желаното добро мъжа се прехвърля към втората степен, а тя е: отдалечаване от жената в леглото и да нямат съвкупление, но може да се храни и да разговаря с нея, да ѝ помага, а изоставя само половия контакт.

Трета степен: Ако жената е с голям инат, не ѝ въздейства нито съвета, нито изоставянето ѝ, мъжа може да я удари без да я наранява (да оставя следи от удрянето), за да изправи това изкривяване и инат. Трябва да не я удря по лицето и чувствителните места от тялото ѝ. Ударите да бъдат леки. Всевишният казва:

﴿وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَأَهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ

وَأَضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعَتْكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا﴾ (النساء: 34).

”А онези, от чието непокорство се страхувате, увещавайте, [после] се отдръпнете от тях в постелите, и [ако трябва] ги удряйте! А покорят ли ви се, не търсете средство против тях!”
(ан-Ниса 34)

Тези три степени са за подобряване непокорството на жената. Всевишният и Пречист Аллах е отредил това степенуване, защото Той знае разликата в характерите и техните степени. На някои жени им е достатъчна добрата дума, а други няма да се покорят,

¹ - Ебу Дауд – 2/667 №2226, Тирмизи – 3/493 №1187, Хаким – 2/200

освен чрез отдръпване в постелите, а други няма да се подобрят, освен чрез удряне. Тези степени се прилагат вътре в дома - една след друга, и ако тези опити нямат успех тогава идва последния опит за подобряване, а той е:

Вторият начин: Начина на присъждане. Когато двамата съпрузи не могат да се подобрят между тях двамата в техния дом, тогава се прибягва към двамата съдника, единият да бъде от рода на мъжа, а другият от рода на жената. Няма съмнение, че двамата съдника от родовете на двамата съпрузи са най-способни да разберат скритите неща и причините за неразбирателството. Те са най-способни да свържат връзката на обичта и да възвърнат живота отново да тече с тяхното сближаване и роднинство. Ако не могат да се намерят такива двама съдника, които да ги съберат в семейната среда, няма пречка да се изберат и двама съдника, или единият от тях извън родовете на двамата съпрузи. Всички вярващи са братя и взаимно се застъпват едни за други. Всевишният казва:

﴿وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا

إِنْ يُرِيدَ إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا﴾ (النساء: 35).

“А ако ви е страх от раздор между двамата, пратете съдник от неговото семейство и съдник от нейното семейство. Ако искат подобряване, Аллах ще ги помири.” (ан-Ниса 35)

В словата на Всевишния: **”Ако искат подобряване, Аллах ще ги помири.”** има напътствие към двамата съдници, че те са задължени да пробват да запазят този дом, да го предпазят от разрушаване, да подобрят намеренията си, да бъдат справедливи и да се стараят да спасят това семейство. Когато извършат това, ще им дойде обещанието на Аллах, правилното решение ще бъде с тях, и ще бъдат напътени в тяхната присъда и така ще достигнат до доброто за двамата съпрузи и тяхното подобряване.

3.Ислямът е обвързал развода с условия. Някои отдалечават неговото осъществяване, а някои намаляват неговите вреди. В следващите редове ще хвърлим лек проглясък за това:

А)- Осъществяването на развода да бъде зарази голяма нужда, предизвикваща развод. А ако няма такава нужда, предизвикваща развод, мъжа не трябва да прибягва до него. Всевишният казва:

﴿فَإِنْ أَطَعْتَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا﴾

(النساء: 34)

“...А покорят ли ви се, не търсете средство против тях! Аллах е Всевишен, Превелик.” (ан-Ниса 34)

Б)- Мъжът не трябва да развежда жена си, ако тя е в месечен цикъл (хайд) или в чистото ѝ време, в което е имал съвкупление с нея. Може да се разведе с нея в чистото ѝ време, когато не е имал съвкупление с нея. Всевишният казва:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ

وَاتَّقُوا اللَّهَ) (الطلاق: 1)

“О, Пророче, ако се развеждате с жените, развеждайте се с тях в срока, затова и пресмятайте срока, и бойте се от Аллах!...” (ат-Таляк 1)

В това предписване има много мъдрости. Най-важните са: че Премъдрият Отредител желае избягване на развода и запазване на семейния живот, колкото се може по-дълго време, защото мъжът когато пожелае развод, но не може да го осъществи във времетраенето на хайда и в чистото време на жената, в което са имали съвкупление е задължен да изчака до свършването на хайда, или докато дойде чисто време за жената без съвкупление. През това време мъжа намира начин за размисъл върху това велико дело, което иска да извърши. Може това да го доведе до избягване на развода и продължаване на семейния живот. Тогава привързаността и съгласието ще заместят раздялата и непокорството.

В)- Когато мъжът пожелае да се разведе с жена си трябва да има свидетелство за развода си и да избере двама справедливи мъже от мюсюлманите, които да свидетелстват за него. Всевишният казва:

﴿وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ) (الطلاق: 2)

“... И вземете за свидетели двама справедливи мъже измежду вас! И свидетелствайте в името на Аллах!...” (ат-Таляк 2)

Няма съмнение, че свидетелството прави мъжа да пристъпи към развода след наличието на възнамерение и твърдо решение.

Така развода му не може да бъде породен от никакви емоции или бързо изригване. Най-малко свидетелството ще намали избухващата жар на мъжа за развод.

4.Ислямът не е отредил развода да е една дума, която мъжа да отправи към жена си и да се разделят един от друг, и да се възбранят завинаги без да има възможност за възвръщане. А напротив, предлага лекуващ начин за сдобряване като отреди на мъжа да прави трите развеждания. Всевишният казва:

﴿الطَّلُقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَنٍ﴾ (البقرة: 229)

“Разводът е два пъти [после] или задръжете [жените] с добро, или пуснете с благо...” (ал-Бакара 229)

﴿فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ﴾ (البقرة: 230).

“А ако се разведе с нея [за трети път], тя не му е позволена после, преди да встъпи в брак с друг мъж...” (ал-Бакара 230)

Когато мъжът е принуден да се разведе за трети път, след като я е развеждал и след това я е възвръщал под своя опека два пъти, това доказва, че в семейният живот между тях няма добро и е по-добре да се разделят.

Колко хубав е този ред за развода в Исляма. Обърнете внимание на неговата голяма загриженост за запазване на семейният живот, как дава на мъжа шанс след шанс, време след време. Дори по време на развода и осъществяване на раздялата, да преговаря със себе си, да се отвърне от това, което е започнал, ако там има начин за запазване на семейния живот.

5.Ислямът е ограничил човека да не притежава повече от три развеждания. В това има голямо милосърдие за жените.

Развода и възвръщането в епохата на невежеството (джахилийе) и в началото на Исляма, за тях нямаше край. Тогава мъжа развеждаше жена си, и когато ѝ наближи срока, възвръщаше я при себе си. След това я развежда още веднъж, после я възвръща, и така продължава до безкрай. Но така жената е като **муаллека** - мъжа ѝ не я оставя, за да се ожени за друг и не я възвръща при себе си истински, за да се радва изцяло на семейните права. В това има големи вреди за жените. Всемогъщия Аллах поясни на мъжа, че не притежава повече от три развеждания, може да я възвръща след първото и второто

развеждане, а след третото му е забранено, докато тя не се омъжи за друг. Повече от това не притежава в никакво състояние. В това има голяма благодат и велико милосърдие за жената, защото се освобождава от наказанието на мъжа ѝ.

6.Ислямът отреди развода да е в ръцете на мъжа, а не в ръцете на жената заради много мъдри причини. Някои от тях са за предпазване на семейството от раздяла и разпадане. Тези причини са:

А) - Природата на жената се различава от природата на мъжа. Жената в повечето случаи е прекалено чувствителна, действа прибързано, може да ѝ повлияе гнева и веднага да прибегне до развода без да размисля за последиците. Докато мъжа изчаква, размишлява, поглежда към последиците, не прибегва до развода, освен след цялостно разглеждане на ситуацията.

Б) - Мъжа е дал **мехир** (плата) на жената и е натоварен с разходите на семейството, и ако се разведе, веднага след развода му идват икономически задължения, като трябва да доизплати останалата част от мехира, да се грижи за прехраната на разведената му съпруга в нейния срок (идда), също така за препитанието на техните деца, таксите за тяхното отглеждане, доене, дори ако жената си извършва тези неща. Всички тези задължения, с които ще се натовари мъжа, след като се разведе с жена си го карат да не омаловажава развода, да не прибегва веднага към него, да не избързва, и да не се развежда, освен след дълго размишляване, след като установи, че разводът е неизбежен.

В) - Мъжа е натоварен с отговорността за препитанието и жената ще е отговорна за това, което е взела и ще взема. Но Всемогъщия Аллах е отредил развода да е в ръцете на мъжа, защото той е влагания средства, докато жената не влага, а печели. И ако развода е в ръцете на жената, тя ще използва женитбата и развода за търговия. Омъжва се и взема мехир, след това се развежда, после пак се омъжва и отново взема мехир и така...За това Премъдрият Отредител не е отредил развода в ръцете на жената, а в ръцете на мъжа, който има загуба от развода и не прибегва до него, освен в краен случай.

Г) - Ислямът не пренебрегва жената в развода, а напротив и тя има право да се обръща към съда с искане за раздяла между нея и съпруга ѝ. Задължил е съдията да се отзове на нейният иск, и да ги раздели, ако открие причини позволяващи развода.

Д) - Мъжът може да избере жена, която мисли, че ще е съгласна с него, и жената може да се съгласи за мъж, за когото мисли, че е праведен, но тези неща не се узнават истински, освен след женитбата. За това Исляма е предписал развода в такива състояния при грешка в избирането или преценяването. И това е възможно, когато не може да се пренебрегне и избегне тази грешка.

Не е възможно един разумен човек да потвърждава, че човека - било мъж или жена, който е сгрешил в преценката си в лични неща, да издържа трудностите на тази грешка, докато умре. Напротив, Исляма идва с велико решение на това - развода, като поднася на двамата съпрузи изход и спасение в това непоносимо състояние и от това напрежение, в което живеят.

Няма съмнение, че здравият разум в такова състояние прибегва и избира този начин - развода. Един английски философ казва: "Ако закона за двамата съпрузи ги задължи с оставяне на това състояние от ненавист, злобата ще разяде техните сърца, всеки пренебрегва другия, и ще потърси сладостта от живота при друг...Ако някой от съпрузите поставяше условие на другия при сключването на брак да не се разделят никога, дори между тях да се всели пренебрегване и спорове на мястото на обичта и покорството, това нещо ще е неприемливо, противно на чистата природа и неотговарящо на мъдростта. Когато това е позволено между двама обичащи се младежи, младежките чувства ще ги подлъжат. Мислят си, че няма раздяла след събирането им, и че няма омраза след обичта им, това не се приема от човешка гледна точка.

Ако има закон, който забранява развалянето на организация, забранява вдигане на опеката от застъпниците и разделянето на съдружниците, и раздялата на приятелите, хората ще извикат: "Това е явно престъпление..."

Завързването на двамата съпрузи с дебело въже, за да изяде злобата техните сърца, и да се пренебрегват един друг или да се прекъснат техните връзки, и да се даде възможност на всеки от тях да построи нов дом върху здрави и стабилни основи?

Замяната на едната съпруга с друга, не е ли по-добро от добавянето на приятелка любовница към изоставената съпруга или пък приятел любовник към мразения съпруг?"

От казаното до тук можем да заключим, че развода според шериатските правила има няколко прелести. Ето някои от тях:

1.Развода е най-добрият начин за разрешаване на несъвпадението между двамата съпрузи, а и ежедневието свидетелства, че много от мъжете, когато се разведат със своите несъгласни и непокорни жени, след това се женят за други, които са съгласни с тях и са покорни, и така празнуват в живота си и са щастливи в дните си

Също така много от разведените жени си съвпадат с други мъже и стават щастливи в живота си, който преди това е бил бремене за тях. Това нещо е очевидно и се знае, то потвърждава словата на Аллах:

(وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّن سَعَتِهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا)

(النساء:130).

“А ако двамата се разделят, Аллах ще обогати всекиго от Своето изобилие. Аллах е Всеобхватен, Премъдър.” (ан-Ниса 130)

2.Разводът според шериатските правила е милост за всеки от двамата съпрузи, защото мъжа ,който намрази жена си не понася живота си с нея, тогава може би да я угнети, насили или да ѝ върхлети, да не желае да спи с нея преди всичко и да попадне в харам, желаейки да удовлетвори страстите си. Всичко това е забранено за него и е причина за неговото съгрешаване и отдалечаване от Всемогъщия Аллах. От тук този човек е нещастен с тази жена, също и жената, когато намрази съпруга си, тя няма да понася живота си с него. Така тя няма да изпълнява неговите права върху нея, няма да му позволи да се съвкупяват това може да я подтикне към извършване на престъплението - блудство. А всичко това е възбранено на нея, и нейното оставане при този мъж в това състояние ще е причина за нейното нещастие и отдалечаване от Всемогъщия Аллах. Най-добрият начин в това състояние е развода и всеки от тях да намери такъв, какъвто му отговаря.

3.Разводът според шериатските правила и с неговата вреда над децата, всъщност има по-малка вреда от оставянето на мъжа при жена си с непокорство, спорове и лошо съжителство. Децата при тях ще видят от двамата родители, което може да е причина за тяхната лоша промяна в много случаи. Те или ще застанат с бащата против майката, или с майката против бащата. Или това, което виждат и чуват да е причина за тяхното изкривяване и лош морал. Или пък да забележат изкривяване при баща им по

причина на омразата към съпругата му, или изкривяване на майка им по причина на омразата към съпруга си.

Така пред тях се отваря една врата от вратите на злото, като виждат техният родител да пристъпва към възбраненото или тяхната майка да извършва харам - Аллах да ни предпазва.

А с развода всеки от двамата се разделя с другия, прикриват тяхното състояние, и ако мъжа има шанс да намери друга жена и жената друг мъж - децата в такова състояние, най-малкото не виждат от родителите си това, което ще им навреди.

От всичко казано виждаме, че развода в Исляма е нещо нежелано, и за това кара мюсюлманите да го избягват и да странят от него, и да се намали колкото се може повече. Исляма приканва хората към женитбата и запазване на семейния уют с обич и любов, и с добро съжителство между двамата съпрузи и разменящо се уважение между двете страни.

Но когато доброто съжителство се наруши, живота се задълбочава и продължаването на семейната връзка става наказание и ненавист. Ислямът не задължава двамата съпрузи да продължат на този непоносим и покварен живот, а напротив, разрешава им да се разделят. И за това е предписан развода.

Разводът е благодат от Аллах, с който е дарил Своите раби и го е сторил начин за освобождаване от отвратителния живот, надявайки се Аллах да обогати всеки от тях двамата от Неговото изобилие и да ги доведе към по-добър живот. Всевишният казва:

(وَإِنْ يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّنْ سَعَتِهِۦ ۚ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا)

(النساء: 130)

“А ако двамата се разделят, Аллах ще обогати всекиго от Своето изобилие. Аллах е Всеобхватен, Премъдър.” (ан-Ниса 130)

Четвърто: Наследството

Наследство (мирас) е: правото, което го заслужава наследника в оставеното имущество от унаследяващия, след изкарване на правата, свързани с оставеното имущество (от умрелия), които задължително трябва да се извадят преди разпределянето на наследниците. Всевишният казва:

﴿لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا﴾

(النساء: 7)

“За мъжете има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките, и за жените има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките малко или много предписан дял.” (ан-Ниса 7)

﴿يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ ...﴾ (النساء: 11)

“Повелява ви Аллах за вашите деца: за мъжкото е дял, колкото за две женски...” (ан-Ниса 11)

Ибн Аббас (Р.А.) казва, че Пратеника (С.А.С.) е казал:

«اقسموا المال بين أهل الفرائض على كتاب الله، فما تركت الفرائض

فأولى رجل ذكر». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم

“Разделете богатството между притежателите на фард според книгата на Аллах, а каквото оставят собствениците на фард, дайте го на най-заслужаващия мъж”¹

Унаследяването е нещо, което се извършва между мюсюлманите още от епохата на Пратеника на Аллах (С.А.С.) до наши дни.

Предписването в наследството съдържа явни и велики прелести, ясни като слънцето по сред бял ден, от тях са:

1. Всеки човек умира богат или беден и трябва да унаследи богатството си, да го прехвърли от собствено в друго владение. За това Премъдрият Отредил, когато е ограничил наследниците и техните дялове успокоява унаследителя, защото той ще внимава прекалено много за това и ще изпадне в затруднено положение - това негово богатство, къде ще отиде след него? И кой ще го вземе? И не всеки от хората знае добре да го разпредели, не всеки човек му се отдава това, а може смъртта да го изненада, преди да размишлява върху разпределянето на богатството си. Ислямът с неговото мъдро и милосърдно предписване успокоява

¹ - Бухари с фетх - 12/11 №6732 и Муслим - 3/1234 №1615

притежателя на богатството и го освобождава от загриженост, беспокойство, от лошото преценяване и неравномерно разпределяне на това богатство, като ограничи наследниците и техните дялове и присъди много мъдро.

2. Ислямският шериат не е оставил безразборно определянето на наследниците и разпределянето на богатството от унаследителя, нито от някой от наследниците, нито от някой друг. А напротив, Пречистият и Всевишен Аллах, Той е Който низпосла този шериат, Той е, Който определи наследниците и ограничи дяла на всеки от тях спрямо оставеното богатство от умрелия, защото определянето на човека и неговото разпределяне не може да мине без вреда и лъжа, може да надделеят неговите страсти или да се отзове на въздействието на дълбоки чувства и да възбрани някои от заслужаващите, или да предпочете някой пред друг, без да го заслужава. Въпреки, че той не знае кой от наследниците е по-близък и по-ползотворен за него в осъществяване на неговите земни и ахиретски цели. И ако всичко това е в ръцете на човека, ще се получат много вреди. За това нещо Всевишният Аллах казва:

(ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ ^{قَدْ})

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (النساء: 11).

“...Не знаете кой ви е по-близък по изгода, бащите или синовете ви. Аллах е Всезнаещ, Премъдър.” (ан-Ниса 11)

3. Ислямът дава изцяло правата на тези, които ги заслужават. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«إِنَّ اللَّهَ أَعْطَى كُلَّ ذِي حَقٍّ حَقَّهُ فَلَا وَصِيَّةَ لِّوَارِثٍ». جزء من حديث أبي أمامة

الباهلي، أخرجه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وابن ماجه في سننه، قال الترمذي: حديث حسن صحيح.

”Аллах е дал на всеки собственик на право неговото право, за това няма завещание за наследник”¹

За това всеки, в който се осъществи една от причините за наследство и няма възпрепятствия, веднага ще получи своя дял - малък или голям, било мъж или жена, било силен или слаб, било основен или второстепен.

¹ Част от хадиса на Ебу Умаме Ал-Бахим-Ебу Дауд - 3/290-291 №2870

С това Исляма премахна съществуващото угнетяване на жените в законите, които се прилагат при юдеите, римляните, древните гърци и арабите в епохата на невежеството.

Също така премахна угнетяването на децата при арабите в епохата на невежеството, които не унаследяваха момчето, което не може да носи оръжие и да воюва с враговете, и не взима нищо от плененото във войната. Обаче редът на унаследяване в Исляма дава правото на всеки, който има право на дял - без угнетяване и пренебрегване. Това е ред, базиращ се на справедливостта и мъдростта, равенство и милосърдие, съобразяване със собствениците на права и нужди от малките и възрастните, мъжете и жените.

4. Исляма не е оставил ръката на унаследителя да си играе, няма право да увеличава дяла на някои от наследниците на неговото богатство или да му намали дяла, или пак напълно да го лиши от наследство. Също така Исляма не е взел правата на унаследителя изцяло, а напротив позволи му да се разпорежда с богатството му в границите на една трета (1/3).

Сеид ибн Еби Уеккас (Р.А.) казва:

مرضت بمكة فأشفيت منه على الموت، فأتاني النبي ﷺ يعودني، فقلت: يا رسول الله، إن لي مالا كثيرا، وليس يرثني إلا ابنتي، أفأتصدق بثلاثي مالي؟ قال: «لا». قال: قلت: فالشطر؟ قال: «لا». قلت: الثلث؟ قال: «الثلث كبير، إنك إن تركت ولدك أغنياء خير من أن تتركهم عالة يتكففون الناس، وإنك لن تنفق نفقة إلا أجرت عليها حتى اللقمة ترفعها إلى في

امراتك...» الحديث . أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

"Разболях се в Мекка, и си помислих, че ще умра от това. Тогава при мен дойде Пратеника на Аллах (С.А.С.) да ме навести и рекох: "О, Пратенико на Аллах (С.А.С.), аз съм богат човек, а нямам друг наследник освен дъщеря си. Дали да даря като милостиня две трети от имота си?" Отговори ми: "Не." Попитах го: "Тогава половината." Отговори: "Не!" Попитах: "Тогава една трета." Отговори: "Една трета, и една трета е много. По - добре е да оставиш твоите деца богати, отколкото да ги оставиш бедни, да протягат ръка за

просия от хората. Няма разход, който да направиш без да получиш възнаграждение в замяна, дори залька, който повдигаш към устата на жена ти.”¹

Исляма запази двете трети за наследниците, предпазвайки ги от бедност и нужди, и даде свободно разпореждане на унаследителя в едната трета. От нея може да завещава и раздава по пътя на доброто, надявайки се да навакса в края на живота си това, което може би е изтървал в младежките си години от различни добрини.

5.Ред на наследството в Исляма се съобразява с нуждата на нуждаещите се. Той дава по-голям дял на по-нуждаещият се, за това дяла на синовете е по-голям от дяла на бащите, защото синовете тепърва навлизат в живота и ще имат нужда от богатството, което е основно нещо в живота във всички етапи на техния живот. А доколкото бащите, те вече са устроили този живот, не им е останало много от него, имат нужда от малко, за да прекарат старческата възраст, заедно с това, което са припечелили в младежките години или са наследили от техните родители.

От тази гледна точка Исляма отреди дяла на момчето да е е два пъти повече от дяла на момичето в повечето случаи. Наистина, момчето, което взема дяла на сестра си удвоен, ще стане мъж, ще даде мехир на съпругата си, ще се грижи за препитанието на жена си, децата си, и за сестрите си, ако все още са под неговите грижи и опека. Той е отговорен за всички разходи и икономически задължения.

А момичето, въпреки че нейният дял е на половина от дяла на брат си, тя е освободена във всички етапи на живота от всички икономически задължения. Тя не е задължена да се занимава с разходите на женитбата или разходите на дома, семейството и децата. А напротив, отговорна е за препитанието на себе си, и още нещо - тя ще стане съпруга и ще вземе мехир, и съпруга ѝ ще се грижи за нея. Това е, което Ислям е утвърдил спрямо дела на жената от наследството. Това е средния път и правилното предписване между изкривяването на тези, които лишават изцяло жената от наследство и между изкривяването на онези, които ѝ правят винаги равностойна на мъжа е наследството.

¹ Бухари с фетх - 12/14 №67033, Муслим - 3/1250 №16287

6.Редът на наследството в Исляма заздравява обичта между семейните личности, предпазва ги от взаимна завист, омраза и избиване. Всеки от тях знае със сигурност, че това богатство няма да излезе от тях и да отиде при други, всеки от тях ще получи своя дял - цял и непокътнат. Никой не може да отнеме правото на другия, дори да е като синапено зърно, и така остават сближени, любящи и отдалечени от завистта, разцеплението и сбиванията.

7.Ислямът е отредил наследството на умрелия за най-обичаните хора от него, свързаните най-много с него и най-добрите му помощници. Всевишният казва:

{ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا

تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا } (النساء: 7).

“За мъжете има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките, и за жените има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките малко или много предписан дял.” (ан-Ниса 7)

Ислямът стори наследството да е в семейството на умрелия и неговите деца и близки. В това има велики мъдрости. Някои от тях са:

А) - Тази личност се възползваше от това богатство и от него раздаваше на семейството си и близките си. Те се възползваха от това богатство дори в живота му и задоволяваха нуждите си. За това не е справедливо те да бъдат лишени след смъртта му и богатството да бъде дадено на други, които нямат никаква връзка с умрелия. А напротив, това трябва да бъде за наследниците на умрелия. Пророка (С.А.С.) е казал:

«ومن ترك مالا فلو رثته». جزء من حديث أبي هريرة ر، أخرجه مسلم.

”И който остави богатство, то е за неговите наследници.”¹

Б) - Човека е устроен така, че да обича децата си и близките си. Той работи и се уморява, грижи се за тяхното щастие през целия му живот. За това се надява и старее да им остави след смъртта си нещо, което ще им е достатъчно и ще ги задоволява, за да не просят да се унижават пред другите. Когато при смъртта

¹ Част от хадиса на Ебу Хурейра(Р.А.) в Муслим - 3/1237 №1619

си, човек узнае, че неговото богатство ще се прехвърли при хората, които е обичал, и за които се е грижел, той напуска този живот със спокойна душа и радостни очи за щастието на близките си, които са продължение на неговия живот.

В) - Когато човек узнае, че събраното от него богатство е ползотворно за него през целия му живот, и че след смъртта му то ще се прехвърли при неговите възлюбени деца и близки, това е силно предизвикателство за събиране и увеличаване на това богатство, предпазването му от погубване и похарчване. Но ако узнае, че неговото богатство ще отиде за държавата, и че неговите обичани и близки няма да се възползват от него, това няма да го подтиква да събира и увеличава богатството си, няма да се грижи за него и да го предпазва. Това ще доведе до отслабване на икономиката на държавата, отслабване на самата държава и разпространение на бедността и унижението.

Това доказва, че предписването на наследството в Исляма дава правата на всеки човек, който ги заслужава, не е сторил богатството в ръката на собственика да го влага, където пожелае, също така - вдигане на ръката му от него, та да не може да се разполага с богатството си. Това е обратно на измислените вредни закони, според някои от които се вземат целите богатства за държавата - близкия и далечния са равноправни. А някои от тях дават на собственика пълна свобода в разполагане с богатството и поставя близките му под негово милосърдие, ако пожелае ще им даде, а ако пожелае ще ги лиши, дори ако пожелае ще завещае цялото си богатство на котките и кучетата и да лиши наследниците си от него. Но религията на Аллах - Исляма - е истинската и праведна религия и правилният шериат, който осъществява благото на всички хора и дава правото на всеки, който го заслужава. Слава на Аллах, Всезнаещия, Премъдрия.

Пето: Правата на родителите

Исляма отдава голямо значение на семейството и го предпазва от всички страни. Грижата на Исляма за семейството обхваща грижата му за бащите, майките и децата. И след като бащите и майките са основата на семейството, те са които понасят трудностите по пътя на възпитанието на децата и ги даряват с щастие, за това Исляма им отреди специално велико

място и натовари децата с много задължения към тях, изисква от тях добрина, чистосърдечност, обич, грижи, милосърдие, добър морал и държание спрямо бащите и майките. Исляма потвърди това от много страни и по различни начини. Всевишният Аллах е сравнил повелята за добросърдечност към родителите с повелята за служене на Пречистия Аллах и възбраната за съдружаването с Аллах. Всевишният Аллах казва:

(وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا)

(البقرة: 83)

“И приехме от синовете на Израил обет: “Служете само на Аллах и се отнасяйте с добро към двамата родители...” (ал-Бакара 83)

(وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا) (النساء: 36)

“И служете единствено на Аллах, и нищо не съдружавайте с Него! И към родителите добрина,...” (ан-Ниса 36)

(قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا)

(وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا) (الأنعام: 151)

“Кажи: “Елате аз да прочета какво ви възбранява вашият Господар! Нищо с Него да не съдружавате! И се отнасяйте с добро към двамата родители!...” (ал-Ен`ам 151)

(أَنْ أَشْكُرَ لِي وَلِوَالِدَيْكَ) (لقمان: 14).

“...Бъди признателен на Мен и на родителите си!...” (Люкман 14)

Аллах е заветал на вярващия да се отнася с добро към двамата родители, дори те да са неверници, освен ако му заповядват да прегреши спрямо Всевишния Аллах. Ако искат да съдружи на Пречистия Аллах, тогава няма подчинение на тях.

Всевишният Аллах казва:

(وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ إِلَىٰ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ)

(العنكبوت: 8)

“И повелихме на човека да се отнася добре с родителите си. А ако те принуждават да съдружаваш с Мен онова, за което нямаш знание, не им се покорявай! Към Мен е вашето завръщане и аз ще ви известя какво сте вършили.” (ал-Анкебут 8)

(وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ أَشْكُرَ لِي وَلِوَالِدَيْكَ ۖ إِلَىٰ الْمَصِيرِ) وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ ۖ إِلَىٰ) (لقمان: 14-15).

“И повелихме на човека да се отнася добре с родителите си... Носи го майка му в слабост връз слабост и го отбива в две години. Бъди признателен на Мен и на родителите си! Завръщането е при Мен. А ако те принуждават да съдружаваш с Мен онова, за което нямаш знание, не им се покорявай! И бъди добър с тях в земния живот, и следвай пътя на онзи, който се е насочил към Мен! После вашето завръщане е към Мен и ще ви известя какво сте вършили.”

(Люкман 14-15)

Аллах е завещал да се отнасяме към тях с добро и в тяхната старост. Всевишният казва:

(وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَهَرَّهُمَا وَقُلْ لَهُمَا

قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ

أَرْحَمُهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا (الإسراء: 23-24).

“И повели твоят Господар да не служите другиму освен Нему, и към родителите добрина! Ако единият от тях или и двамата достигнат старостта при теб, не им казвай: “Уф!” и не ги навиквай, а им казвай ласкави слова! И от милосърдие спусни за тях крилото на смирението и кажи: “Господарю мой, помилвай ги, както и те ме отгледаха от малък!” (ал-Исра 23-24)

Пратеника на Аллах С.А.С.) е възбраният неподчинението към двамата родители и го счита за най-големият грях от големите грехове (кебаир), след съдружаването с Всевишния Аллах.

Ебу Бекра (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«أَلَا أَنْبِئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟» قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «الْإِشْرَاقُ بِاللَّهِ، وَعَقْوُوقُ الْوَالِدَيْنِ—وَكَانَ مَتَكْنَا فَجَلَسَ فَقَالَ - أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ، وَشَهَادَةُ الزُّورِ، أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ، وَشَهَادَةُ الزُّورِ»، فَمَا زَالَ يَقُولُهَا، حَتَّى قُلْتُ: لَا

يَسْكُتُ. أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

”Да ви известя ли с най-големите грехове?” Ние рекохме: ”Разбира се,о, Пратенико на Аллах (С.А.С). ”Рече: ”Съдружаването с Аллах и неподчинението на двамата родители.” - беше облегнат, изправи се да седне и рече: ”И изричането на лъжа и лъжесвидетелството. Ето изричането на лъжа и лъжесвидетелството. ” И не спираше да повтаря, докато не рекох: Няма ли да спре?”¹

Мугира ибн Шуабе (Р.А.) предава от Пратеника (С.А.С), че е казал:

«إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَيْكُمْ عَقْوُوقَ الْأُمَّهَاتِ، وَمَنْعَا وَهَاتِ، وَوَادَ الْبَنَاتِ، وَكَرِهَ

لَكُمْ: قِيلَ وَقَالَ، وَكَثْرَةُ السُّؤَالِ، وَإِضَاعَةُ الْمَالِ». أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

¹ Бухари с фетх - 10/405 №5976 и Муслим - 1/91 №87

”Аллах ви е възбраният неподчинението на майките, възпрепятстването, просенето и погребването на момичетата. И не ви желае: Рече се и рекъл, многото въпроси и погубването на имота.”¹

Пратеника (С.А.С.) е разяснил, че най-заслужаващият доброто уважение от хората е майката, после бащата. Ебу Хурейра (Р.А.) казва:

جاء رجل إلى رسول الله ﷺ فقال: يا رسول الله من أحق الناس بحسن صحابتي؟ قال: «أُمُّكَ». قال: ثم من؟ قال: «ثم أُمُّكَ». قال: ثم من؟ قال: «ثم أبوك».

ثم من؟ قال: «ثم أبوك». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

”Един човек дойде при Пратеника на Аллах (С.А.С.) и рече: ”О, Пратенико на Аллах! Кой е най-достойният от хората за моето добро съжителство? ”Рече: ”Майка ти.” Рече: ”А после?” Отговори: ”После майка ти.” Рече: ”А после кой?”- ”После майка ти.” Рече: ”После кой?” Рече: ”Баща ти.”²

Исляма е отредил подчинението към родителите да е преди Джихада, освен ако не е фарз.

Абдуллах ибн Амр ибн ал-Ас (Р.А.) е казва:

أقبل رجل إلى نبي الله ﷺ فقال: أبايعك على الهجرة والجهاد، أبتغي الأجر من الله. قال: «فهل من والديك أحد حي؟» قال: نعم. بل كلاهما. قال: «فتبتغي الأجر من الله؟» قال: نعم. قال: «فارجع إلى والديك

فأحسن صحبتهما» أخرجه مسلم.

”Един човек се обърна към Пророка (С.А.С.) и рече: ”Давам ти обет с хиджра (изселване) и джихад, и искам наградата от Аллах.” Рече: ”Има ли някой от двамата ти родители да е жив?” А той отвърна: ”Да, дори двамата.” Рече: ”И искаш наградата от Аллах?” Той отговори: ”Да.” А Пратеника (С.А.С.) рече: ”Върни се при родителите ти и съжителствай добре с тях.”³

¹ Бухари с фетх - 10/405 №5975 и Муслим - 3/1341 №593

² Бухари с фетх - 10/401 №5971 и Муслим - 4/1974 №2548

³ Муслим - 4/1975 №2549

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е възбрани на човек да злослови за бащата на някой човек и този някой да злослови за баща му.

Абдуллах ибн Амр (Р.А.) казва:

«إن من أكبر الكبائر أن يلعن الرجل والديه». قيل: يا رسول الله،

وكيف يلعن الرجل والديه؟ قال: «يسب الرجل أبا الرجل فيسب أباه

ويسب أمه فيسب أمه» أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

”Пратеника на Аллах (С.А.С.) рече: ”От най-големите грехове е човек да проклина двамата си родители. Рекоха: ”О,Пратенико на Аллах човек че проклина родителите си? ”Той отговори:” Когато един човек псува бащата на друг, а той псува баща му, или псува майка му и той псува майка му.”¹

От казаното до тук можем да заключим, че повелята за подчинение на родителите, включва някои от прелестите на Исляма, като:

1.Двамата родители имат най-голямото право след правото на Аллах, Всемогъщия. Това право е задължение към децата, защото те предварително са усетили благо от родителите. Майката носи детето в утробата си, след това го дои от гърдата си и го отглежда с големи трудности. И бащата се е грижил за него, влага цялото си богатство за детето си без да съжaliaва, отглежда го и го води до всяко обичано добро. За това, подчинението на децата към родителите е изпълнение на част от задължението родителите към децата си.

2.Подчинението на родителите е признателност към тях за тяхното добро, защото ако не е Аллах и грижите на родителите и тяхната отговорност, детето щеше да е в друго състояние. Те се грижеха за него и го отгледаха в най-нужното време за тях, но въпреки това те не скъперничеха нито с малко, нито с много, нито с малко, нито с голямо. От честития морал е да се благодари на даващия блага, и на добрия - за неговото добро. Исляма обръща внимание на правата и призовава към хубавите черти на морала. За това от неговите велики прелести е повеляването на

¹ Бухари с фетх - 10/403 №5973 и Муслим - 1/92 №90

подчинение към родителите, с признателност към тях за тяхното добро дело, и признавайки тяхната загриженост и добрини.

3.От прелестите на Исляма е, че той набляга на подчинението на родителите и доброто отношение към тях при тяхната възраст. Живота се промени и състоянията се измениха и стана така, че двамата родители се нуждаят от наблюдение и грижа, както детето се нуждае от наблюдение и грижа. От тук той потвърди тяхното право и задължи детето да изпълни задължението си, и дълга си, който е на раменете му, подсещайки се за тяхната грижа в началото му и никога да не изоставя това задължение.

4.От прелестите на Исляма, е че той не стори граница за доброто отношение към родителите и подчинението на тях, а напротив, даде им пълно право над детето от страна на подчинението, освен ако се извърши прегрешение спрямо Аллах. Това е доказателство, че Всемогъщия Аллах е велик в благодата Си и Премъдър в даването си, като оцени труда на двамата родители, и го замени със задължаване децата им с подчинение до края на земния им живот, ограничи тона на гласа им и погледа на очите им. Всевишният Аллах казва:

(فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا) (الاسراء: 23)

“...Не им казвай: “Уф!” и не ги навиквай, а им казвай ласкави слова!” (ал-Исра 23)

5.От прелестите на шериата е, че той не отрече правото на родителите над децата само в живота им, а удължи правото им дори след смъртта им. Един човек дошъл при Пратеника на Аллах(С.А.С.) и рекъл:

يا رسول الله هل يبقى عليّ من بر والدي شيء أبهرهما به بعد موتهما؟ قال: «نعم:

الدعاء لهما وإنفاذ عهدهما، وصلة الرحم التي لا توصل إلا بهما» رواه أبو داود في سننه.

”О, Пратенико на Аллах, останало ли е нещо от доброто отношение върху мен към моите родители, което да изпълня след тяхната смърт?” Отговорил: ”Да. Моленето за тях, изпълняването на техния обет, и запазването на роднинската връзка, която не се запазва, освен чрез тях.”¹

¹ Ебу Дауд - 5/352 №5142

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«إن من أبر البر صلة الرجل أهل ود أبيه بعد أن يولي» رواه مسلم.

”Наистина, от най-хубавото на доброто отношение е запазването на връзката с хората, които е обичал бащата, след като е умрял.”¹

Това е така, защото техните блага върху детето продължават непрекъснато, тъй като тяхното възпитание, поучаване и грижа за малкото им дете има огромна следа върху детето, когато порасне.

Двамата родители са най-голямата причина - след Аллах - за неговото добро. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«كل مولود يولد على الفطرة فأبواه يهودانه أو ينصرانه أو يمجسانه»

رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

”Всяко новородено се ражда на чиста природа, и неговите родители го правят юдеин, или християнин, или зороастриец.”²

Но след като двамата родители са мюсюлмани и го възпитат като мюсюлманин, неговата чиста природа няма да се промени. Това е най-големият благодат след Аллах - за неговия Ислям и правилното му насочване. За това тяхното право върху детето им след тяхната смърт е да се моли за тях, да изпълни обета им, да уважава приятелите и близките им, и да запази кръвната връзка. Всичко това е доказателство, че Исляма, когато е предписал правата на родителите върху децата, това е добра преценка за великото дело, което са изпълнили двамата родители спрямо децата им.

6.Задължаването на децата с подчинение към родителите и добро отношение към тях съдържа подтикване на родителите към добро отношение към децата с добро възпитание, ползотворна наука и целенасочено напътствие, защото истината и настоящето доказват, че изпълняващите това задължение от децата е с добро възпитание от родителите им. Така това задължение се преобръща в бъдещето така, че се отнася добре с родителите си, както те се отнасяха добре с него, грижи се за тях, както те се грижеха за него. За това, който родител иска добро отношение от

¹ Муслим - 4/1979 №2532

² бухари с фетх - 3/219 №1358 и Муслим - 4/2047 №2658

децата си, нека да ги възпитава добре и да се грижи за тях още като са малки.

Това са някои точки – накратко - от прелестите на Исляма от неговото предписване на доброто отношение към родителите и техните права над децата им. И вече се знае, че това велико предписване е свързано с великата награда на Всемогъщия Аллах.

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«سخط الله في سخط الوالد ورضا الله في رضا الوالد»

رواه الترمذي في سننه وانظر: صحيح الجامع للألباني.

”Гнева на Аллах е в гнева на родителя, и задоволството на Аллах е в задоволството на родителя.”¹

Казал е също:

«رغم أنف امرئ أدرك أبويه أو أحدهما عند الكبر ولم يدخلا الجنة» رواه مسلم.

”Нека изсъхне носа на човек, който е заварил родителите си или един от тях при старостта и не са го вкарали в Дженнета.”²

Всичко това подтиква към това честито качество и благоприятна чест, и подтиква децата към тази велика награда.

Шесто: Правата на децата

Всевишният и Пречист Аллах е задължил децата - спрямо техните родители - с много права. Но също така Аллах е задължил и родителите - спрямо техните деца - с много права. Някои от тях са преди тяхното раждане ,а някои от тях след тяхното раждане. В следващите редове ще разясним някои от тези права и прелести на Исляма от тяхното предписване.

Първо: Правата на децата преди тяхното раждане:

1.Избиране на притежателите на религия, морал, добрина и добро при женитбата. Пророка (С.А.С.) е казал:

«فاظفر بذات الدين تربت يداك». جزء من حديث أبي هريرة ؓ، أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

¹ Тирмизи - 4/274 №1899

² Муслим - 4/1978 №2551

”И избири притежателката на религия, ще ти са сигурни ръцете.”¹

Казал е също:

«إذا جاءكم من ترضون دينه وخلقه فأنكحوه إلا تفعلوا تكن فتنة في

الأرض وفساد». جزء من حديث أبي حاتم المزي، أخرجه الترمذي في سننه وحسنه الترمذي وله طرق وشواهد.

”Когато при вас дойде някой, от който сте доволни от религията и морала му, оженете го. Ако не го направите, ще има развала и поквара по земята.”²

Това е така, защото целта от женитбата не е само половия контакт и задоволяване на страстите, а напротив, добро съжителство и взаимопомощ за извършване на добро и богобоязливост. Съпруга повелява на съпругата си добро и да се подчинява на Всемогъщия Аллах, и тя го съветва и му помага за това. Също така двамата съпрузи да са добро гнездо за децата, тяхната доброта най-много влияе за добротата на децата и правилното им развитие. Всичко това се осъществява, когато се избере праведна жена, която да се омъжи за праведен мъж.

2. Желателно е мъжа да изрече преди половия контакт следните слова, които ги пренася Ибн Аббас (Р.А.) от Пратеника (С.А.С.), който е казал:

«لو أن أحدكم إذا أراد أن يأتي أهله فقال: باسم الله، اللهم جنبنا

الشيطان وجنب الشيطان ما رزقنا، فإنه إن يقدر بينهما ولد في ذلك، لم

يضره شيطان أبداً». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم

“Ако някой от вас желае да се съвкупява с жена си и рече: ”Бисмиллях, Аллахумме дженнибнаш - шейтане уе дженнибиш - шейтане ма разектена.”,и ако е отредено между тях да се зачене дете в този момент, няма да му навреди сатаната.”³

¹ част от хадис на Ебу Хурейра в Бухари с фетх - 9/132 №5090 и Муслим - 2/1086 №1466

² част от хадис на Ебу Хатим Ал-Мезени в Тирмизи - 3/395 №1085 - хасен

³ Бухари с фетх - 13/379 №7396 и Муслим - 2/1058 №1434

Това е така, защото сатаната присъства при мъжа, когато се съвкупява с жена си, надявайки се и той да има дял в детето. Сатаната е този, който се кълне пред величието на Аллах, казвайки:

(وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَفْرُوضًا) (النساء: 118)

“...“Кълна се, ще отнема определена част от Твоите раби...”
(ан-Ниса 118)

А уповаването на Аллах и търсенето на прикритие от Него отхвърля и отстранява сатаната унижен, далече от детето при първото му създаване. Така тази дуа - с позволенията на Аллах - предпазва детето от връхлитането на сатаната.

Второ: Правата на децата след тяхното раждане:

1.Четенето на езан до ушите на новороденото. Ебу Рафи`а (Р.А.) казва:

«رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَذِنَ فِي أُذُنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ حِينَ وَلَدَتْهُ فَاطِمَةُ

بِالصَّلَاةِ» أخرجه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وقال الترمذي: هذا حديث صحيح والعمل عليه.

”Видях Пратеника на Аллах (С.А.С.) да чете езан до ушите на Хасен ибн Али, когато го роди Фатима с молитва.”¹

Това е така, за да бъде първото, което ще почука на слуха на човека словата на езана, които съдържат величието на Господаря. Също така да чуе свидетелстването, което е първото нещо при приемане на Исляма, за да избяга Сатаната от словата на езана. И така да бъде призовано към Аллах, към религията Ислям, и към ибадета, да изпревари призоваването на сатаната.

2.Правенето на “Акика” за новороденото момче или момиче, обръсване на главата му и избиране на името му.

Сулейман ибн Амир Ад-Дабби казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«مع الغلام عقيقة، فأهريقوا عنه دماً، وأميطوا عنه الأذى».

أخرجه البخاري في صحيحه.

¹ Ебу Дауд - 5/333 №5105,Тирмизи - 4/82 №1541 - сахих

”С детето има акика, за това пролейте за него кръв (т.е. курбан) и отблъснете лошото от него.”¹

И Семура (Р.А.) е казал:

«كل غلام رهين بعقيقته، تذبح عنه يوم سابعه ويحلق رأسه ويسمى».
أخرجه أبو داود في سننه والترمذي في سننه والنسائي في سننه وابن ماجه، قال الترمذي: هذا حديث حسن صحيح والعمل على هذا.

”Всяко дете е зависещо от неговата акика. Когато стане на 7 дни за него се коли (курбан), обръсва се главата му и се избира името му.”²

Айше (Р.А.) казва: ”Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«عن الغلام شاتان مكافتان، وعن الجارية شاة».

أخرجه الإمام أحمد في المسند والترمذي في سننه وغيرهما، وقال الترمذي: حديث حسن صحيح

”За момчето две овце са достатъчни, а за момичето една овца.”³

Тази акика всъщност е признателност към Всемогъщия Аллах, Който е дарил тези двама съпрузи с дете и се знае, че момчето е по-желано от двамата родители и е по-предпочитано от момичето. За това благодатта в него е по-голяма и Аллах е предписал за него два курбана, а за момичето един курбан. Но и двете деца са благодат от Аллах и дар от Него, и Аллах е предписал признателност за това клане на курбан и раздаване на месото, както се раздават байрамските курбани, за да се разшири участието в тази радост на много повече хора, и да се разшири кръга на дуата за родителите и новороденото с предпазване и берекет. Във всичко това има свещено посрещане на това бебе, което се обръща към земния живот с този ибадет и с тази дуа. Всичко това е, за да може мюсюлманина да предизвика милостта на Аллах и неговата грижа за новороденото - да го напътства и предпазва.

3.Избиране на хубаво име за новороденото. Пратеника (С.А.С.) призовава към избирането на хубави имена. Ибн Омер (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

¹ Бухари с фетх - 9/590 №5472

² ебу Дауд - 3/260 №2838,Тирмизи - 4/85 №1522,Несаи - 7/186 №4231,ибн Мадже - 2/1056-1057 №3165

³ Ахмед - 6/158 и 251,Тирмизи - 4/81 №1513 - хасен сахих

«إن أحب أسمائكم إلى الله عبد الله وعبد الرحمن» أخرجه مسلم.

”Наистина, най-обичаните имена от Аллах са Абдуллах и Абдуррахман.”¹

От правата на децата е да им се изберат хубави имена, защото името на човека е това, с което ще бъде повикван, и с него ще се запознава. То е неговият знак, и когато чува хубав повик и хубава покана, това е по-благоприятно за него и по-леко за неговото състояние. Но ако името му е отвратително, няма да чува друго, освен отвратителното си име, и няма да е повикван освен с него. Това разваля природата му и въздейства на душата му. Това може да му повлияе и да го притеснява, възмущава и да пречупи чувствата му.

За това предписването на хубавото име в Исляма хармонизира с шериата, с неговата красота и съвършеност, ”защото Аллах не обича непристойното и нелепостта.”, както е казал Пратеника на Аллах (С.А.С.).

4.Обрязването.

Обрязването е от чистата природа и е прилагане на Суннета на Пратеника (С.А.С.). Ебу Хурейра (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«الفطرة خمس: الختان، والاستحدا، وقص الشارب، وتقليم الأظفار،

ونتف الإبط». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

”От естествената природа са пет неща: обрязването, обезкосмяването на срамните части, намаляването на мустаците, реженето на ноктите и обезкосмяването на подмишниците.”²

Също така обрязването е почистване и разкрасяване на мъжкото тяло. Хората, които не са обрязани се оплакват от нечистотия и други здравословни проблеми. Това е най-голямото доказателство, че обрязването е нещо естествено и за това е препоръчано от Исляма.

¹ Муслим - 3/1682 №2132

² Бухари с фетх - 10/349 №5891 и Муслим - 1/221 №257

5. Нежност и милосърдие към децата.

Пратеника (С.А.С.) е възхвалил праведните жени на Курейш, заради тяхната нежност към децата им. Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника (С.А.С.), че е казал:

«خير نساء ركن الإبل صالح نساء قریش، أحناء على ولد في صغره،

وأرعاه على زوج في ذات يده». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

”Най-добрите жени, качили се на камили са праведните жени на Курейш - най-нежните към децата си докато са малки, и най-грижовните за своите съпрузи.”¹

Милосърдието към децата и грижата за тях е нещо желано, дори не можем да си представим живота без нежност и милосърдие.

6. Издръжката на децата. Това е от правата на децата върху родителите, докато децата сами започнат да се грижат за себе си. В издръжката влиза всичко, от което се нуждаят децата, като прехраната, облеклото, жилището и лекуването. Също така влиза издръжката на тяхното обучение в училището и тяхното възпитание, все едно дали са момчета или момичета.

Сеубан (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«أفضل دينار ينفقه الرجل: دينار ينفقه على عياله، ودينار ينفقه الرجل

على دابته في سبيل الله، ودينار ينفقه على أصحابه في سبيل الله» أخرجه مسلم.

„Най-достойният динар, който влага мъжа е : динара, вложен за неговите деца, и динара, който човек влага за животното си (с което се предвижва) – по пътя на Аллах, и динара, който влага за приятелите си – по пътя на Аллах.”²

Ебу Хурейра (р.а) казва: Пратеника (С.А.С.) казва:

¹ Бухари с фетх - 9/125 №5082 и Муслим - 4/1958-1959 №2527

² Муслим – 2/691 – 692 №994

«دينار أنفقته في سبيل الله، ودينار أنفقته في رقبة، ودينار تصدقت به على مسكين، ودينار أنفقته على أهلك، أعظمها أجرا الذي أنفقته على أهلك». أخرجه مسلم.

„Динар, който си вложил по пътя на Аллах, и динар, който си вложил за (освобождаване на) роб, и динар, който си дал милостиня на беден, и динар, който си вложил за семейството си – с най-голяма награда от тях е, който си вложил за семейството си.“¹

Това е така, защото детето – било момче или момиче – няма сила да се грижи за себе си. За това тяхното право Аллах е възложил на родителите – задължително право и твърдо решение – защото тяхното състояние и добро е невъзможно без издръжката и грижата на родителите им. Аллах е вградил в сърцата на родителите толкова обич, милосърдие и щедрост, че няма нужда от повеля, която да ги задължава, само че Всемогъщия Аллах потвърждава това и го изисква, отредил е голяма награда и го е разяснил.

Пратеника на Аллах (С.А.С.) казал:

«إنك لن تنفق نفقة تبتغي بها وجه الله إلا كان لك فيها أجر حتى ما تجعل في في امرأتك» رواه البخاري في صحيحه ومسلم

„Какъвто и разход да направиш, желаейки лика на Аллах, в него има награда, дори (залъка), който поставяш в устата на жена си.“²

Това е така, за да бъде предизвикателство за родителите и да не скъперничат.

7. Задължително равенство и не разграничаване между децата, все едно да ли разграничаването е между момчетата или между момчетата и момичетата. Нуаман Ибн Бешир (Р.А.) казва:

: تصدق علي أبي بعض ماله، فقالت أمي عمرة بنت رواحة: لا أرضى حتى تشهد رسول الله ﷺ فانطلق أبي إلى النبي ﷺ ليشهده على صدقي. قال

¹ Муслим – 2/692 №995

² Бухари с фетх – 5/363 №2742 и Муслим – 3/1250 №1628

له رسول الله ﷺ: «أفعلت هذا بولدك كلهم»؟ قال: لا. قال: «اتقوا الله واعدلوا في أولادكم». فرجع أبي، فرد تلك الصدقة. أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

„Баща ми ми даде като милостиня част от неговия имот. Тогава майка ми Амра Бинт Рауаха рече: Няма да се задоволя, докато не известиш Пратеника на Аллах (С.А.С.). Тогава баща ми отиде до Пророка (С.А.С.) за да го извести за моята милостиня. Пратеника на Аллах (С.А.С.) му рекъл: „Това, направи ли го с всичките ти деца?“ А той отговорил: Не. Рекъл: „Бойте се от Аллах и бъдете равноправни с вашите деца.“ Тогава баща ми се върна и си възвърна милостинята.”¹

(وإذا أعطى بعض ولده شيئاً لم يجز حتى يعدل بينهم ويعطي الآخرين)

مثله (أخرجه البخاري في صحيحه)

За това справедливостта между децата е задължителна, (и когато даде нещо на някои от децата си, няма да бъде награден, докато не е равен между тях и даде на останалите като него).²

В това предписване на милосърдие и нежност между децата и родителите има много неща, от тях са:

А) – разграничаването между децата вкарва между тях злоба, завист и омраза едни към други. Това е потвърдено и го доказва случката с братята на Юсуф (а.с.). Въпреки че Якуб (а.с.) не превъзхождаше Юсуф с дар, освен че те усетиха от техния баща, че обичта му към Юсуф е по-голяма от обичта му към тях, и са направили каквото ни е известно.

Когато се вкара омраза и завист между децата, роднинската връзка се разпада и се разваля взаимоотношението между членовете на семейството. И вместо да бъдат взаимно обичащи се, те стават взаимно мразещ се и враждуващи.

Б) – разграничаването между децата е причина за неподчинението на детето, защото на лишеното дете сатаната му вкарва в душата, че неговият родител не го обича, че предпочита брат му, защото го обича. Тогава намразва родителите си и не изпълнява неговото право да се отнася с добро към него. За това

¹ Бухари с фетх – 5/211 №2587 и Муслим – 3/1242 №1623

² Бухари с фетх – 5/210

Пратеника на Аллах (С.А.С.) в хадиса предаден от Нуаман Ибн Бешир (Р.А.) е казал:

«أيسرك أن يكونوا لك في البر سواء؟»

„Ще те радва ли, ако се отнасят с добро към теб – всички еднакво?“

В) – когато бащата разграничава между децата си в даването, това разваля възнамерението на децата му, така че техните дела към него и подчинението им да не са заради Аллах.

Г) – детето, получило предимство може да се възгордее над братята си, и да си помисли, че той е по-достоеен от тях, след като баща му го е отличил. Това вкарва в душата му самочувствие и възгордяване, което е достатъчно да го погуби и развали.

Д) – доброто възпитание на децата. Всевишният казва:

(وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا) (الإسراء: 24)

„И кажи: „Господарю мой, помилвай ги, както и те ме отгледаха от малък!“ (ал-Исра 24)

(وَإِذْ قَالَ لُقْمَنُ لِبَنِيهِ ۖ وَهُوَ يَعِظُهُ ۚ يَبْنَىٰ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّ الشِّرْكَ

لَظُلْمٌ عَظِيمٌ...)

„И рече Люкман на сина си, поучавайки го: „О, синко мой, не съдружавай с Аллах! Съдружаването е огромен гнет...“...до словата на Аллах:

(وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ

الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾) (لقمان: 13-19).

„И бъди умерен в своята походка, и снижавай своя глас! Най-противният от гласовете е магарешкия глас.“ (Люкман 13-19)

Това е от най-важните задължения на родителите, защото Аллах е създал човека само, за да Му служи. Всевишният казва:

(وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾) (الذريات: 56)

„Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат.” (аз-Зарият 56)

Най-великото от това е молитвата, за това бащата е задължен да нарежда на детето си да отслужва молитвата, както Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«مروا أولادكم بالصلاة لسبع واضربوهم عليها لعشر وفرقوا بينهم في

المضاجع» رواه أبو داود في سننه، وهو حديث حسن

„Заповядайте на вашите деца молитвата когато са на седем (години), и ги бийте заради нея, когато са на десет, и ги разделяйте в постелите.”¹

Това са от най-големите права на децата над родителите им. Невъзможно е бащата да се възползва от детето си, освен ако е добър, а добрият от децата е този, който уважава баща си, той се моли за него, раздава милостиня за него, и има полза за баща си, дори след смъртта му. Аллах е заповядал на бащите да възпитават добре децата си, и ги задължи с шериатските предписания.

9. Моленето (дуа) за тях с добро и праведност. Всевишният и Пречист Аллах е споменал част от дуата на Ибрахим (а.с.) и Исмаил (а.с.), които са казвали:

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا

وَتُبَّ عَلَيْنَا إِنْكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ (البقرة:128).

„Господарю наш, направи ни отдадени на Теб, и от нашето потомство – общност, отдадена на Теб, и ни покажи нашите обреди, и приеми нашето покаяние! Ти си Приемащия покаянието, Милосърдния.” (ал-Бакара 128)

Всевишният Аллах казва за Зекерия (а.с.), че се е молил на Аллах, казвайки:

¹ Ебу Дауд – 1/334 №495, Хадис – (Хасен)

وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ
لَدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنْ عَالٍ يَعْقُوبُ ۖ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا (

(Мерйем: 5-6).

„И се опасявам от роднините след мен, е жена ми е бездетна. Дари ме с приемник от Теб, който да ме наследи и да наследи рода на Якуб. И го стори доволен, Господарю мой!” (Мерйем 5-6)

Ебу Хурейра (Р.А.) пренася от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«ثلاث دعوات مستجابات لا شك فيهن، دعوة الوالد، ودعوة المسافر،

ودعوة المظلوم». رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وابن ماجه في سننه وحسنه الترمذي والألباني وغيرهما.

„Три молби (дуи) са приети, няма съмнение в тях, дуата на родителя, и дуата на пътника, и дуата на угнетения.”¹

Седмо: Правата на жената в Исляма

1. Хората в епохата на невежеството (джахилийе) смятаха жените за срам и бreme за тях. Това лошо чувство спрямо момичетата продължаваше да го има в някои общности до сега, с различие в начините. В епохата на първото невежество някои от хората погребваха дъщерите си живи, обаче в новото невежество много от хората премахват заченатото, след като разберат, че е момиче. И така го лишават от правото на живот.

А доколкото Исляма, той възбранява това отношение към момичетата, и воюва с гадаенето за тях, и с тъгата заради тяхното раждане. Исляма дава на жената нейното право в живота, и за това порица хората от невежеството. Всевишният казва:

¹ Ебу Дауд – 2/187 №1536, Тирмизи – 5/468 №3448, Ибн Мадже – 2/1270 №3862 – (Хасен)

(وَتَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنْثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِن سُوءِ مَا بُشِّرَبِهِ ۚ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ) (النحل: 57-59)

„И отреждате за Аллах дъщерите – Пречист е Той! – а за себе си – онова, което възжелават. И щом известят някого от тях за женска рожба, лицето му помръчнява и спотайва той печал. Скрива се от хората заради лошото, което са му съобщили – дали да я пощади за унижение, или (жива) да я зарови в пръстта. Колко лошо отсъждат!” (ан-Нехль 57-59)

﴿وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ﴾ (التكوير: 8-9).

„И когато живо погребаното момиче бъде попитано за какъв грях е било убито.” (ат-Текуир 8-9)

Напротив, Исляма призовава към възпитанието на момичетата, грижата за тяхното препитание и да се възпитават добре, и е обещал за това велика награда.

Айше (Р.А.) казва:

جاءتني مسكينة تحمل ابنتين لها، فأطعمتها ثلاث تمرات، فأعطت كل واحدة منهما ثمرة، ورفعت إلى فيها ثمرة لتأكلها، فاستطعمتها ابتهاها، فشقت التمرة التي كانت تريد أن تأكلها بينهما، فأعجبني شأنها، فذكرت الذي صنعت لرسول الله ﷺ فقال: «إن الله قد أوجب لها بها الجنة أو أعتقها بها من النار». أخرجه مسلم.

„Дойде при мен една бедна жена с двете ѝ дъщери, и аз ѝ дадох да изяде три форми. Тя даде на всяка една от двете по една фурма и вдигна третата фурма към устата си да я изяде, но дъщерите ѝ я поискаха. Тогава тя раздели фурмата, която искаше да изяде между тях двете. Нейното дело ме

впечатли и това, което тя направи го споменах на Пратеника на Аллах (С.А.С.) и той рече:

„Аллах заради това ще я награди с Дженнет или ще я освободи заради това от Огъня.”¹

Енес Ибн Малик (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«من عال جاريتين حتى تبلغا جاء يوم القيامة أنا وهو وضم أصابعه».

أخرجه مسلم.

„Който отгледа две момичета, докато станат пълнолетни, ще дойде на Съдния ден, аз и той (заедно).” и събра пръстите си.”²

2. Исляма е разяснил, че жената е задължена с ибадет и да приема религиозните задължения. За това той е отправил апел към нея, както към мъжа. И за нейното подчинение е отредил награда, не я лишава от нея, както не лишава и мъжа. Всевишният казва:

(فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمَلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنِي^ط

بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ) (آل عمران: 195)

„А техният Господар им отвърна: „Не ще погубя деяние на никого от вас, нито на мъж, нито на жена – вие сте един от друг.” (Али Имран 195)

﴿وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ

وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ

اللَّهَ وَرَسُولَهُ^ج أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ^ﷻ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ) (التوبة: 71)

„А вярващите мъже и жени са покровители един на друг. Те повеляват одобряваното и възбраняват порицаваното, и отслужват молитвата, и дават милостинята зекят, и се

¹ Муслим – 4/2027 №2630

² Муслим – 4/2027-2028 №2631

покоряват на Аллах и на Неговия Пратеник. Тези Аллах ще помилва. Аллах е всемогъщ, премъдър.” (ат-Теубе 71)

(إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّاتِمِينَ وَالصَّاتِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا) (الأحزاب: 25).

„За мюсюлманите и мюсюлманките, вярващите мъже и вярващите жени, набожните мъже и набожните жени, искрените мъже и искрените жени, търпеливите мъже и търпеливите жени, смирените мъже и смирените жени, мъжете, раздаващи милостиня, и жените, раздаващи милостиня, говеещите мъже и говеещите жени, и целомъдрените мъже и целомъдрените жени, и мъжете, често споменаващи Аллах, и споменаващите жени Аллах е приготвил за тях опрощение и огромна награда.” (ал-Ахзаб 25)

3. Исляма потвърждава правото на собственост на жената, и правото на лично разпореждане у нейната собственост. Всевишният казва:

(لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اكْتَسَبْنَ) (النساء: 32)

„За мъжете има дял от онова, което са заслужили, и за жените има дял от онова, което са заслужили.” (ан-Ниса 32)

4. Исляма запазва правото на наследство на жената. Дъщерята и дъщерята на сина, и майката, и бабата, и сестрата, и съпругата, и освободената робиня – всички те имат дял от наследството, според правило, което е предписано от шериата. Всевишният казва:

(لِّلرَّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾)

(النساء: 7).

„За мъжете има дял от онова, което са оставили родителите и най - близките, и за жените има дял от онова, което са оставили родителите и най - близките малко или много предписан дял.“ (ан-Ниса 7)

Жената в епохата на невежеството беше така, когато умре съпруга ѝ, тя влизаше в наследството на умрелия за неговите наследници. Тогава я взимаше някой от най-близките на умрелия с натиск и без нейното желание, а може и да се ожени за нея, или да я омъжи за друг, който пожелае той. Но може и да я лиши изцяло от женитбата, докато него подкупи с огромен подарък.

Когато Исляма дойде, той я спаси от това унижение, и разясни, че жената не се наследява като имот, или неразумно животно. Исляма възбрани да се пренебрегва жената, и да бъде лишавана от женитбата.

Всевишният казва:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا ^ص وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذْهَبُوا بِبَعْضِ مَآءِ اتِّتُمُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ) (النساء: 19).

„О, вярващи, не ви се позволява да взимате в наследство жените против волята им. И не ги потискайте, за да отнемете част от онова, което сте им дали, освен ако извършат явно прелюбодеяние.“ (ан-Ниса 19)

5. Ислямът дава на жената пълното право в избирането на съпруг във времето, което тя няма нищо да ѝ пречи при избирането.

Ебу Хурейра (Р.А.) пренася от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«لا تنكح الأيم حتى تستأمر، ولا تنكح البكر حتى تستأذن». قالوا: يا

رسول الله وكيف إذنها؟ قال: «أن تسكت». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

„Вдовицата не се омъжва, докато не отговори с ясен отговор, а девойката (девица) не се омъжва, докато не се съгласи. Рекоха: „О, Пратенико на Аллах, как е нейното съгласие? Отговори: „Да мълчи.”¹

„Ханса Бинт Хидам Ал-Енсарийе казва, че баща ѝ я омъжил като е била вдовица без да е съгласна. Тя дошла при Пратеника на Аллах (С.А.С.) и той отхвърлил нейната женитба.”²

„Ибн Аббас (Р.А.) пренася, че една девойка дошла при Пратеника на Аллах (С.А.С.) и споменала, че баща ѝ я омъжил, а тя не е съгласна. Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) и дал право да избира.”³

Ислямът е дал на жената пълното право в избирането на съпруг, все едно дали жената е вдовица или девойка, и ако нейният настойник я омъжи за когото тя не е съгласна, то тя има право да отхвърли този брак.

6. Ислямът е предписал на мъжа, който иска да се ожени за жена, да и даде мехир. Този мехир е икономическо право на жената и никой друг не може да участва в него, и никой не може да и се налага.

Всевишният Аллах казва:

(وَأَتُوا النِّسَاءَ صَدُقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا

فَكُلُّوه هَنِئًا مَّرِيًّا) (النساء: 4)

„И давайте на жените задължителната плата от сърце! Ако ви отстъпят нещо от него, яжте го със здраве и охота!”

(ан-Ниса 4)

(فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ

عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَاضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيضَةِ) (النساء: 24).

„А на съпругите, от които сте се възползвали, дайте в дар задължителната плата. И няма прегрешение за вас в онова, за което се споразумеете след платата.” (ан-Ниса 24)

¹ Бухари с фетх – 9/191 №5136, Муслим – 2/1036 №1419

² Бухари с фетх – 12/318 №6945

³ Ебу Дауд – 2/576 №2096, Ибн Мадже – 1/603 №1875

7. Ислямът е дал право на жената да взема врага на работа (и да му дава опека - еман). Това е доказано от достоверния суннет на Пратеника на Аллах (С.А.С.).

Ебу Мурра (чирак на Умм Хани бинт Ебу Талиб) казва, че е чул Умм Хани бинт Ебу Талиб да казва:

ذهبت إلى رسول الله ﷺ عام الفتح، فوجدته يغتسل وفاطمة ابنته تستره، فسلمت عليه، فقال: «من هذه؟» فقلت: أنا أم هانئ بنت أبي طالب. فقال: «مرحبا بأم هانئ». فلما فرغ من غسله قام فصلى ثماني ركعات ملتحفا في ثوب واحد، فقلت: يا رسول الله زعم ابن أُمي علي أنه قاتل رجلا قد أجرته فلان بن هبيرة، فقال رسول الله ﷺ: «قد أجرنا من أجزت يا أم هانئ». قالت: أم هانئ وذلك ضحى. أخرجه البخاري في صحيحه

„В годината на превземането на Мекка отидох при Пратеника на Аллах (С.А.С.) и го намерих да се къпе, а неговата дъщеря Фатима го закриваше. Аз го поздравих (със селям), а той рече: „Коя е тази?“ Аз рекох: „Аз съм Умм Хани, дъщерята на Ебу Талиб.“ Той рече: „Добре дошла Умм Хани.“ Когато той приключи с къпането, изправи се и кланя осем рекята, завит в една одежда. После рекох: „О, Пратенико на Аллах (С.А.С.), брат ми твърди, че е воювал срещу човек, който аз съм взела на работа – Фулян Ибн Хубейра. Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) рече: „Ще приемем този, който си взел на работа, о, Умм Хани.“ А тя рекла: „Това беше във времето духа (преди обяд).“¹

Ислямът задължава мюсюлманите да зачитат споразуменията на жената, и да изпълняват нейния обет, и да не посягат с лошо към този, който е взела на работа, дори ако той е воюващия враг.

8. Ислямът забранява избиването на жените, дори в случващите се войни между мюсюлманите и неверниците.

Абдуллах Ибн Омер (Р.А.) казва:

¹ Бухари и фетх – 6/273 №3171

وجدت امرأة مقتولة في بعض مغازي رسول الله ﷺ، فنهي رسول الله

ﷺ عن قتل النساء والصبيان. أخرجه البخاري في صحيحه وسلم

„Намерих убита жена в една от битките на Пратеника на Аллах (С.А.С.). Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) възбрани това деяние, защото жената не е от извършителите на убийство и война. Ислямът обръща внимание на нейната слабост, дори тя да е от враговете на Аллах.“

9. Ислямът завещава на мъжете да се отнасят с добро към жените, и ги призовава към доброто съжителство. Всевишният Аллах казва:

وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ (النساء: 19).

„И живеете с тях както подобава.“ (ан-Ниса 19)

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«من كان يؤمن بالله واليوم الآخر؛ فلا يؤذِ جاره، واستوصوا بالنساء خيراً؛ فإنهن خلقن من ضلع، وإن أعوج شيء في الضلع أعلاه، فإن ذهبت تقيمه كسرته، وإن تركته لم يزل أعوج؛ فاستوصوا بالنساء خيراً»

أخرجه البخاري في صحيحه وسلم

„Който вярва в Аллах и в Последния ден, да не вреди на съседа си. И завещавайте добро на жените, защото те са създадени от ребро, а най-кривото нещо на реброто е най-отгоре. Ако искаш да го изправиш ще го счупиш, а ако го оставиш няма да престане да се изкривява. За това, отнасяйте се добре с жените.“¹

10. Исляма гарантира препитанието на жената, като ядене, пиене, облекло, жилище, лекуване и други. Това е сигурна обществена гаранция, и се грижи за това в различните етапи на живота ѝ. Това е от задълженията на мъжа – било баща или съпруг, или син. Кълна се в Аллах, че тази уникална загриженост и крайно милосърдие към жената, като Исляма задължава мъжа да отговаря за препитанието на жената във времето, в което я

¹ Бухари с фетх – 9/252-253 №5185/5186 и Муслим – 2/1091 №1468

предпазва от всички разходи и ѝ дава правото на собственост, и запазва нейните лични богатства.

Всичко това е от прелистите на шериата, защото жената има голяма важност и велика роля, а тя е раждането на децата и тяхното отглеждане. Това изисква от нея освобождаване от тази дейност. Също така жената е слабо – устроена и работата я уморява и претоварва. И друго нещо – жената е желанието на мъжете, и нейното излизане е вреда за нея в религията ѝ, и е вреда за мъжа в религията му. Въпреки това, да работи и да изкарва прехраната си е позволено, когато отговаря на шериатските правила, като например да не занемарява задълженията си - раждането на децата и тяхното възпитание. Също така излизането ѝ разголена, и да не работи измежду мъже и да се усамотява с тях. Ако това го няма може да работи. Но основата е, че тя е предпазена и мъжа е отговорен за нейното препитание и да задоволи нейните нужди.

На кратко: Ислямът дава на жената нейните права и я отреди да живее в сянката на Ислямският шериат – щастлива, уважавана и радостна. Никоя жена не е живяла толкова добре, както живее жената в сянката на Исляма. Хвала на Аллах, който е дарил мюсюлманите с благодатта – Ислям!

Дял четвърти:

**Някои прелести от възбраната на магията,
прелюбодеянието, гей-обществото, разголването, лихвата,
алкохола и хазарата.**

Исляма позволява хубавите неща заради тяхната красота, и възбранява лошите неща, заради тяхната мръсотия, поквара и зло.

Всевишният казва:

(النَّبِيُّ الْأُمِّيَّ الَّذِي تَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَحُلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَحُرْمُ

عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثِ) (الأعراف: 157)

„...Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите.” (ал-Е`араф 157)

Възбранените неща в Исляма са много, но тук ще споменем накратко някои от тях, и някои, които тяхното извършване довежда до огромни вреди, които ни показват прелестите на Исляма, като ги възбранява и забранява да се извършват, дори обещава на техния извършител болезнено наказание, за да се отдалечи от тях.

От тези възбранени неща е:

Първо: Магията

Тя е взели и заклинания, които ги изрича или извършва магьосника, или прави нещо, което влияе на тялото на омагьосания, или на сърцето му, или на разума му, без да го докосва.

Вредата на магията и прелестите от нейната възбрана.

Магията е сключване на договор между магьосника и сатаната. Те са две зли души, които са се срещнали в осъществяване на личните им блага. Тогава какво очаква обществото от събирането на две зли и мръсни души, които няма граница за техните желания и няма крайна цел при, която да се спрат. За това вредата на магията върху обществото е опасна и разрушителна. От тази вреда е:

1. Магията влияе на телата и разума, за това омагьосаният е човек, който е нападнат без никакво право, което може да го убие, или навреди на тялото му, или на разума му. Това отнема неговите възможности, и така погубва душата си и обществото си.

2. Магьосникът вреди от далече и не му влияе земното наказание. Той въздейства като врѣхлитането на невидимите престъпления, които погаждат тайно хората . След това изчезват неусетно и никой не ги вижда. Така, тяхното лошо се разпространява, защото няма наказание за тях. Също така и магьосника е спокоен, защото няма наказание, и така се разпространява неговото лошо и сее поквара по земята и хората, без да знаят от къде им е дошло това лошо.

3. Всевишният Аллах казва:

(وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ) (البقرة: 102)

„...И се учеха на онова, което им вреди, а не им е от полза...”
(ал-Бакара 102)

Магията изцяло е вреда, и в никакъв случай няма добро. Магьосникът е първия вредящ на себе си, заради предаването на своето водачество на своя враг Иблис, който още повече иска да му навреди, въпреки, че човека не го вижда, и не може да надделее този скрит за очите враг. А до колкото вредата му над другите е ясна.

4. Магията е причина за разрушаването на оживените къщи, за разделянето на приятелите и разрушаването на обичащите се семейства. Всичко това е магически деяния, които довеждат мъжа да намрази жената си, или обратно – болестна омраза, която довежда до раздяла между тях, без никаква причина освен магията. Всевишният Аллах казва:

(فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ) (البقرة: 102):

„...И [хората] се учеха от тях как да разделят мъжа от жена му...” (ал-Бакара 102)

И когато семейството се разруши, развалата в обществото се увеличава.

5. Магията довежда разума до изкривявания и лошотия, защото магията не се базира на наука, нито на известни научни опити, а напротив тя е скрити начини, които ги знае магьосника посредством сатаната. В това влиза всеки, който иска да се възползва от невежеството на хората, или тяхната слабост, като си мислят че техните нужди се осъществяват чрез тях. И вместо да използват правилни начини и други причини за постигане на правилните цели, душите на хората се свързват с лъжливи шарлатани, магьосници и врачки, но тяхната цел е да увеличат белята на човека, да превземат неговите богатства с лъжи и втълпявания, които ги върши само човек без религия.

6. Магьосника е платен убиец, жертва се заради богатство, като разрушава домове с разделяне на съпрузи, или с причиняване на продължителна болест при някои от членовете на семейството, или при един то тях. Цялото семейство се

ангажира с неговото лекуване и търсене на лек, което довежда до психическа, телесна и икономическа вреда на семейството. А по някога се достига до убийство посредством магията, или магията да продължи в омагьосания до като го убие – след продължително боледуване, за него и неговото семейство. Достатъчно за това престъпление е, че се извършва само заради пари. Заради тези опасни вреди и многобройно злини Исляма възбранява магията и утвърди магьосника, че е неверник, и че неговото наказание е убийство.

Второ: Прелюбодееянето

Прелюбодееянето е грях от големите грехове и зло от злините, и е лошо, отвратително деяние, и Всемогъщия Аллах го е възбраниял.

Всевишният казва:

(وَلَا تَقْرَبُوا الزَّانِيَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾) (الإسراء: 32)

„И не пристъпвайте към прелюбодееянето! То е непристойност и е злочест път.” (ал-Исра 32)

Заради опасността на прелюбодееянето, и неговите вреди и злини Всемогъщия Аллах го е възбраниял, и е отредил строго наказание за неговия извършител, отредил е земно и отвъдно наказание.

Вредите на прелюбодееянето са прекалено много, затова ще ги разделим на три части: религиозни, душевни и обществени.

От религиозните вреди е:

➤ Отдалечаването от Всевишния и Благословен Аллах.

Всемогъщия Аллах е възбраниял тези лоши неща, защото ги мрази и пренебрегва, за това след като Аллах споменава няколко от тези лоши неща, споменава и прелюбодееянето. Всевишният казва:

(كُلُّ ذَالِك كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾) (الإسراء: 38)

„Лошото във всичко това е омразно при твоя Господар.”

➤ Отслабването на вярата.

Вярата се засилва с увеличаването на добрите дела, и отслабва с извършването на грехове. А прелюбодеянието е от най-големите грехове, от най-отвратителните злини, затова неговото извършване отнема светлината на вярата и отслабва в сърцето, и има голяма опасност за извършителя от изчезване на неговата вяра изцяло.

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Патеника (С.А.С.), че е казал:

«لا يزني الزاني حين يزني وهو مؤمن». رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

„Не прелюбодейства прелюбодеец по време на прелюбодействието и той да е вяраващ“¹

Всевишния казва:

(وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي

حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ^ع وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾

يُضْعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَخُلِدَ فِيهِ ^{هـ} مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ)

(الفرقان: 68-70)

„И които не зоват друг бог заедно с Аллах, и не отнемат живот Аллах е възбраният това, освен по право, и не прелюбодействат. А който върши това, ще срещне възмездие. В Деня на възкресението ще бъде удвоено за него мъчението, в което унижен ще пребивава вечно, освен онзи, който се е покаял...“ (ал-Фуркан 68 – 70)

А доколкото обществените вреди, то те са много, от тях са:

1. Прелюбодеянието разрушава оживените домове, и това от различни погледи:

Жененият мъж, които практикува прелюбодеянието ще изгуби желанието към своята съпруга, и заради това между тях ще се появи неразбирателство, защото тя ще се почувства нежелана, и той ще почувства, че жена му е тежест за него, и пречка по пътя за осъществяване на неговите желания и идеи.

¹ Бухари с фетх – 5/119 №2475 и Муслим – 1/7677 №57

Ако съпругата разбере това ще я доведе до тъга и дълбоки мисли, и така ще се отворят вратите на семейните проблеми, които няма да свършат, докато мъжа не се откаже от деянието си, или от разрухата на дома си, или разрушаването на семейството си.

А ако извършителя е жената, това означава истинска разруха и сигурно разрушаване, защото жената е по-силна в такава връзка, и по-слаба да се отхвърли, и така ще се отдаде изцяло на деянието си, което ще доведе до пълната разруха на дома ѝ, и разпространяване на злото при нея, при близките ѝ, при децата ѝ, и само Всемогъщия Аллах знае до къде ще стигне това зло.

2. Прелюбодейанието е причина за проблема при детето, което е родено от прелюбодейание. Това е огромно изпитание и продължително зло, заради три неща:

Първо: Забременяването на омъжената жена от друг мъж, без да я знае никой. Това довежда тя да вкара при съпруга си, и неговото семейство чужд човек за тях, а зад това се крият много опасности и голямо внимание, които ще обхванат нея, а злото ще обхване всички. Така тази жена ще заслужи ужасното проклетие от следният хадис:

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ أَدْخَلْتُ عَلَى قَوْمٍ رَجُلًا لَيْسَ مِنْهُمْ، فَلَيْسَتْ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ

وَلَا يَدْخُلُهَا اللَّهُ الْجَنَّةَ». رواه أبو داود في سننه والنسائي في سننه.

„Която жена вкара при един народ човек, който не е от тях, тя няма нищо с Аллах, и Аллах няма да и позволи да влезне в Дженнета.“¹

Второ: Да се съмнява в това нейният съпруг. И като приеме и се съгласи с това ще доведе до душевен натиск, който може да го доведе до самоубийство, или убийство на детето си, или на съпругата си, или до всичко това.

Ако не приеме това, ще я проклина и ще разруши семейството си, ще разгласи жена си, което ще доведе до голям срам за нейното семейство.

Трето: Ако жената е неомъжена, тогава ще се разгласи нейната бременност, и ще трябва да избира между следните две неща: или да убие заченатото в нея, и да извърши проливане на

¹ Ебу Дауд – 2/695-696 №2263 и Несаи – 6/490-491 №3481

възбранена кръв, и така ще се увеличи нейното престъпление, или да го роди и после да го хвърли някъде, или да го остави при себе си. И при двете състояния това новородено ще живее с пречупени чувства, ще го следват погледите и подигравките на хората за нещо, което това дете не знае, ще среща пречки в много неща в живота си. А може и той самият да се изкриви заради покварата на основата и невъзпитанието, ако не го достигне милостта на Аллах и Неговата благодат, милосърдие и щедрост.

3. Ако жената е неомъжена и не забременее от прелюбодеянието, тогава ще попадне под многобройни изпитания и различни наказания. От тях е:

А) Основата на имота на жената е нейната неприкосновеност и срамуване, и когато тя ги изгуби заради това отвратително деяние и порицано престъпление, което не обичат мъжете и се отвращават от него, пренебрегват и избягват. Тогава, заради това нещо тя ще живее в ужас и мръсотии, а може би да се покае и Аллах да и опрости, но тази нейна репутация ще остане и ще отврати мъжете от нея.

Б) Тази жена е причина за разрухата на нейното семейство, да се подиграват хората с тях, да ги обиждат и нараняват.

В) Мъжете, които се извършвали това с нея, те могат да искат от нея да върши това, което я отвращава, а може да се възползват от нея за техните лоши замисли, дори Аллах да я прикрие и да ѝ опрости, и да се омъжи за мъж, който не знае нейното състояние. Колко къщи се разрушиха заради минало деяние, разпространено от съучастника в него, за да си върне съучастничката, или да я прогласи и да разруши нейния дом. Тогава тази жена попада между два разрушени избора, между две неща, и най-сладкото е горчиво.

4. Мъжът, който практикува прелюбодеянието и няма съпруга, това ще го доведе до много злини. Примерно:

А) Да узнае за това семейство на жената, тогава те ще му се препречат на пътя за да си отмъстят за деянието му. Така ще го сполети нещастие и страх, преследване и неизбежност.

Б) Това ще докара срам за неговото семейство, заради неговото деяние и отвратително действие. Хората ще се отвратят от него и няма да искат да го оженят, освен някой, който е бил като него - изкривен и развален.

В) Да се достигне до бременност от това прелюбодеяние.

Тогава ще се преобърне живота му, ще почернеят дните му, след като се разгласи лошото му деяние, и това, което ще причини на жената и нейното семейство, и на новороденото дете от трудности и проблеми, и само Аллах знае техните последици.

Г) Мъжът, практикуващ това деяние може да попадне в съмнения и проблеми, и когато се ожени (заради неговия опит с развалените жени) ще изгуби доверието на съпругата си, която може да бъде неприкосновена и честита, но съмнението може да влезе в сърцето му и да превърне живота му в ад, дните му в съмнение, и наказание за двете души - на него и на съпругата му.

5. Когато прелюбодеянието се разпространи в обществото, това ще доведе мъжете да избягват сключването на брак, което ще доведе до много опасности, като например:

А) Изчезване на любовта и взаимната обич, заради невъзможното създаване на семейства, които се изграждат върху тях. Това ще бъде причина за разпадането на връзките в обществото, неуважение, и коравосърдечност. На неженените хора отслабват техните връзки с обществото, докато всеки се усамоти със себе си - не се свързва с друг, и никой не се свързва с него.

Б) Прекъсване на рода и семейството, защото прелюбодейците (мъже и жени) не понасят да ги последват деца, и така обществото намалява.

В) Когато мъжете се отвратят от женитбата ще се увеличат старите моми. А те ще се увеличат заради злините предизвикани от многото прелюбодеяние и развала.

ЗДРАВΟΣЛОВНИТЕ ВРЕДИ ОТ ПРЕЛЮБОДЕЯНИЕТО

Прелюбодеянието е отвратително престъпление и лошо деяние, за което Аллах е отредил земно и отвъдно наказание. Дори прелюбодеец (в повечето случаи) няма да се спаси от поразяващите болести, които се божествени наказания. Доказано е, че прелюбодеянието е причина за много болести, като например:

1. СПИН (Синдром на Придобитата Имунна Недостатъчност) - това е болест, която отслабва имунитета на тялото и го прави лесно поддаващо се на поразяващите болести, които погубват болния. Тази болест с предава чрез

прелюбодеянието от мъж на жена и от жена на мъж (при хомосексуалните се пренася също).

2. Венерическа болест - това е болест идваща от видовете бактерии, които атакуват пикочните канали и други части при мъжете и жените. Това довежда до появата на подуване на кожата и се разпространява по цялото тяло. А може да се развие и да повлияе на нервната система, и на мозъчните кръвни клетки.

3. Трипер - при тази болест пикочните канали изтласкват гнойни течности заради възпаление на половите органи на мъжа и жената. А болестта може да се развие до появата на пъпки и ранички, които причиняват безплодие при мъжа и жената.

Заради тези вреди, болести и изпитания Всевишния Аллах е възбранил това деяние, за да бъде милост за човека и напътствие към пътя на доброто и спасението. То е от причините за земното, обществено, душевно и телесно здраве.

Трето: Хомосексуализмът (гей - обществото)

Това е половия контакт на мъж с мъж, и е най-отвратителното зло. То е изопачаване на чистата природа, разруха на религията и мъжеството, и развалане на морала и доброто. Хомосексуализмът е причина за наказанието на Аллах и Неговата омраза. Всемогъщия Аллах е наказал народа на Лют (а.с.) с наказание, никоя друга общност не е наказвал така.

Всевишният казва:

﴿فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَابَةً مِّنْ

سَجِّيلٍ مَّنضُودٍ ﴿٨٢﴾ (هود: 82)

„И когато Нашата повеля дойде, преобърнахме [селището] надолу и изсипахме над тях порой камъни от глина,” (Худ 82)

Така Всемогъщият Аллах ги наказва, като преобърна техните домове заради това, че изоставиха тяхната естествена природа. И с това отвратително деяние се предизвиква гнева на Аллах и Неговото наказание. Вредите от хомосексуализмът са следните:

1. Това деяние обръща чистата природа на човека, и не го извършват освен онези, които изопачават природата си, и развалят морала си. С това те се обръщат към мръсотията и

унижението, вместо към чистотата. Всемогъщия Аллах сътвори жените за утоляване на страстите, и отреди това да е начин за наследство и живот на земята. А хомосексуализмът обръща и разрушава всичко това, и за това са верни словата на Иблис за извършителите на това, както Аллах казва:

(وَلَا مَرَبَّهُمْ فَلْيَغْيِرْ بَ خَلْقِ اللَّهِ) (النساء: 119)

„... И ще им повелявам да изменят творението на Аллах...”

(ан-Ниса 119)

2. Това убива мъжеството в пасивния извършител, вместо да бъде ползотворен мъж за обществото си, и изпълняващ религията си. Така той става (Молим Аллах да ни предпази) унижен, пренебрегнат и отвратителен. Изгубва изцяло значението на мъжеството, срама и морала.

3. Това е причина за унищожаването на хората, и тяхната разпокъсаност. Дори се потресват от извършителя на това отвратително деяние. И така става отхвърлен в обществото, защото хората го избягват и се отвращават от него, дори го унижават и подиграват.

4. Това е главната причина за болестта СПИН. Тази болест за, която не е открит лек до сега, заразява извършителите на това отвратително действие. Няма съмнение, че това е божествено наказание за тази мръсна група от хората. Както извършителя на този харам и лошо утоляване на страстите си по този отвратителен начин, така Всемогъщия Аллах го наказва с тази опасна болест и ще живее наказан, отхвърлен и хората ще се страхуват от него. И накрая ще умре отдалечен, без никакво съжаление от хората (много подходяща награда). Изследванията доказват, че 95 % от заразените с тази болест при мъжете са между 25-45 години, и че 75-80 %, от които са заразени с тази болест са хомосексуалисти.

Също така 17 % от тях са от тези, които вземат наркотици. Това съвпада с преброяванията на Световната здравна организация (СЗО), която е установила, че болестта СПИН е убила през 2000 година 1 милион и 800 хиляди души приблизително в Африка. Също така СПИНА е убил над 11 милиона до 2000 година от неговото откриване. Този брой може да се удвой до 22 милиона.

Четвърто: Разголването (Теберудж)

Това означава жената да открие прелестите си на показ. Вече се знае, че Всемогъщия Аллах е възбранил на жената да показва прелестите си пред чуждите хора.

Всевишният казва:

{ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ } (النور: 31)

„И кажи на вярващите жени да свеждат поглед и да пазят целомъдрието си, и да не показват своите украшения освен видното от тях, и да спускат покривалото върху пазвата си, и да не показват своите украшения освен пред съпрузите си или бащите си, или бащите на съпрузите си, или синовете си, или синовете на съпрузите си, или братята си, или синовете на братята си, или синовете на сестрите си, или жените [вярващи] или [служителите], владени от десниците им, или слугите от мъжете без плътски нужди, или децата, непознали още женската голота. И да не тропат с крак, за да се разбере какво скриват от своите украшения. И се покайте пред Аллах всички, о, вярващи, за да сполучите!“ (ан-Нур 31)

{ وَلَا تَبْرَجْنَ تَبْرُجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى } (الأحزاب: 33)

„И не се показвайте, както се показваха жените по времето на Невежеството...” (ал-Ахзаб 33)

Разголването е харам (възбранено) заради това, че довежда до огромни опасности и вреди. От тях са:

1. Разголването с показване на украсата разваля мъжете, а развалата на мъжа е вреда за него. Това е също като гладния, на който се предлага храна, но не може да се храни от нея. Също така е и мъжа, който види жена в нейната прелест, сърцето му може да се привърже към нея, но не може да я има. Това му вреди в религията - на него самия и на чувствата му. За това прикриването на жената от него е спасение и здраве.

2. Разголената жена е призоваваща към себе си, дори да не го желае. А това нейно разголване може да е причина за посягане на нейната чест и неприкосновеност.

3. Разголването е противно на исканата неприкосновеност

от жената мюсюлманка, защото разголването няма друго значение, освен че жената предлага прелестите си на чуждите мъже, за да видят красотата на нейното лице и хубостта на гърдите ѝ.

4. Разголването е най-голямата причина за прелюбодейнието, а вече разбрахме възбраната на прелюбодейнието и неговата голяма опасност. Разголването е пътя, който води до него. За това жената, която иска да се спаси от прелюбодейнието, и да запази честта си, нека да се отдалечи от разголаването. Пратеника на Аллах (С.А.С.) считаше разголването на жената за прелюбодейние, както е в следните слова:

«إذا خرجت المرأة متعطرة فهي زانية»

رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه والنسائي في سننه، وقال الترمذي: حديث حسن صحيح.

"Когато жената излезе навън парфюмирана, то тя е прелюбодейка."¹

Заради нейното деяние Пратеника на Аллах (С.А.С.) е присъдил, че тя е прелюбодейка, и заради това, че предизвиква хората да гледат към нея, като прелюбодейката, която призовава хората към себе си, и защото такива деяния довеждат техният извършител до извършване на прелюбодейние. Те са пътя до него.

Знае се, че жената спрямо чуждия мъж е искана и желана, и когато тя излезе разкрасена и показва красотата си, тогава болните сърца - а колко много са те - имат две състояния:

А) Да ѝ се наслаждава с поглед и да утолява страстите си с поглед към нея, и да се задоволи с това, след като няма друг избор.

Б) Да се постарее да постигне повече от това, а то е прелюбодейнието с нея, или неговите предшества. Тогава, ще е доволна ли една неприкосновена жена за себе си да е обект за укротяване страстите на някой от мъжете, на какъвто и да е начин? Нека неприкосновената мюсюлманка да обърне внимание на това!

¹ Ебу Дауд – 4/400-401 №4173, Тирмизи – 5/98-99 №2786, Несай – 8/532 №5141 – (Хасан-Сахих)

Пето: Смесването.

Смесването на жените с мъжете е начина на неверниците и начин на живеене в техния живот. Относно Исляма, той е отредил за мъжете техният специфичен начин на живот, и за жените също, в който никой не може да влезе, освен на определени начини, а те са: възбраненото роднинство, или роднинството заради сключен брак, или женитбата. Всичко останало е възбранено от Исляма, освен в нужните граници и възпрепятствия. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«لا يخلون رجل بامرأة إلا مع ذي محرم»
رواه البخاري في صحيحه ومسلم

"Да не се усамотява мъж с жена, освен ако има близък роднина (мехрам)"¹

«ما خلا رجل بامرأة إلا كان الشيطان ثالثهما»

رواه الترمذي في سننه معلقا

"Винаги, когато един мъж се усамоти с една жена, сатаната е третия."²

Исляма е възбраниял смесването заради неговите многобройни опасности, като например:

1- Всемогъщия Аллах е възбраниял прелюбодеянието, и от мъдростта и от милосърдието е да се затворят вратите, довеждащи до него, а смесването е ясна причина за прелюбодеянието.

2- Смесването разрушава утвърдението домове, защото жената (заради смесването) може да си хареса мъж и той да я хареса, но когато е омъжена, тя ще се постарее да разруши дома си, докато не спечели човека, с който са се харесали. А ако не е омъжена, това ще я докара до прелюбодеяние, без съмнение, освен ако не се омъжи за този, с който са се харесали.

3- Смесването разпалва в мъжа и жената огнищата на страстта, кара мъжа да покаже своите отличителни черти и предимства пред жената, и жената се старее да покаже прелестите си и предизвикателствата си. Това разсейва много неща от умствените, работните и икономически способности на мъжа и жената. Прави всеки от двамата да е загрижен с

¹ Бухари с фетх – 9/330-331 №5233, Муслим – 2/978 №1342

² Тирмизи – 3/474 след хадис №1171

обръщане внимание на другия.

Списанието "Ал-Мусаввир" на 30.03.1956 г. разпространява запитване между студентите и студентките на египетските университети, и крайният резултат е, че 65 % от тях потвърждават, че тяхното мислене за другият пол по време на смесването влияе на тяхното обучение, като $\frac{3}{4}$ от тях през свободното време го прекарват в търсене на любов и пари.

Шесто: Лихвата

Лексикалното значение на лихвата е увеличаване и растеж. А като термин е: остатък от богатство, без замяна при размяна на богатство с богатство.

Лихвата е два вида:

~ Лихвата на остатъка, а тя е добавянето при покупко-продажба от един вид, като злато със злато, сребро със сребро, фурми с фурми и т.н.

~ Лихвата на забравата, а тя е: добавянето на взелия заем.

Тези два вида са най-известните видове на лихвата, а тя е възбранена и е строг харам. Всевишният казва:

(الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا

خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ {البقرة: 275}

"Които изяждат лихвата, не ще се изправят, освен както се изправя някой, когото сатаната поваля от лудост. Това е, защото казваха: "Търговията е като лихварството." А Аллах позволи търговията и забрани лихварството. При когото е дошло наставление от неговия Господар и е престанал, негово е онова, което е било дотогава и делото му е за пред Аллах. А които се върнат към това, тези са обитателите на Огъня, там ще пребивават вечно." (ал-Бакара 275)

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَإِن تُبْتِغُوا فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾)

(البقرة: 278-279)

"О, вярващи, бойте се от Аллах и се откажете от надбавеното чрез лихвата, ако наистина вярвате! А не го ли сторите, очаквайте война от Аллах и от Неговия Пратеник! А покаете ли се, ваша си е главницата на имотите ви. Не сте угнетители и не сте угнетени." (ал-Бакара 278-279)

Джабир ибн Абдуллах (Р.А.) казва:

«لعن رسول الله ﷺ أكل الربا وموكله وكاتبه وشاهديه وقال: هم

سواء» . رواه مسلم.

"Пратеника на Аллах (С.А.С.) е проклет ядящият лихвата, нейният поръчител, нейният писар и двамата ѝ свидетели. И рече: Всички са еднакви."¹

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«اجتنبوا السبع الموبقات قالوا: وما هنَّ يا رسول الله قال: الشرك بالله
والسحر وقتل النفس التي حرم الله إلا بالحق وأكل الربا»

. أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

¹ Муслим – 3/1219 №1598

"Отдалечете се от седемте смъртни грехове. Рекоха: А кои са те, о, Пратенико на Аллах? Отговори: Съдружаването с Аллах, магията, убийството на душата, която възбранил Аллах, освен с право, и изяждането на лихвата..."¹

Лихварството вече се е разпространило и е обхванало всички сделки - специално банковите, и всички банки се изграждат на принципа на лихвата. Дори световният банков ред се базира на това, и е одобрено от най-богатите държави. В това те са като богатият търговец в страната, и заради нуждата на хората от неговото богатство и имот, той си налага свой ред и закони, докато гарантира продължителността на нуждата на хората от него, да си увеличи богатството и в никакъв случай да бъде опропастен.

Това е настоящето, защото богатите еврейски и християнски държави са определили лихвения и икономически ред, за да продължават да стават все по-богати и силни, а другите - изпитващи нужда и бедност.

Аллах строго е възбранил лихварството и всички мюсюлмани са уверени в неговата възбрана. Всевишният Аллах не възбранява онова, което е вредно за човека, само че сатаната и притежателите на блага разкрасяват на хората лошото, и го представят в неистинския му вид и фалшификация, и твърдят, че то е ползотворно, както е продавача на алкохола и наркотиците, представя ги на тези, които ги използват и взимат, че са ползотворни и добри.

Вредите на лихварството:

1. Водене на война срещу Аллах и Неговия Пратеник. Ядящият лихвата е отворил за себе си фронт, за който няма възможности, а той е война срещу Аллах и Неговия Пратеник. Това означава, че той попада в гнева на Аллах, попада в това, което е вражда с Всемогъщия Аллах и с Неговия Пратеник (С.А.С.). А значението на това е, че ще го сполети беда, упреци и злоба, от където очаква и от където не очаква. Ако привидно се спаси в земния живот, то няма да му е от полза, ще се извинява, но няма да му се приеме съжалението, а това е Деня на възкресението.

¹ Бухари с фетх – 5/293 №2766 и Муслим – 1/92 №89

2. Лихварството има вреди, които са тясно свързани с обществото. От тях са:

А) Ядящият лихвата, когато се сработва с лихварството е от хората с най-студени сърца и прекалено алчните, и най-лошите хора, които се възползват, защото той се възползва от нуждата на вземащия заем, и от голямата му нужда от пари, за да запълни нуждите си, или да развие търговска дейност, за която да се грижи и да изкарва препитанието си. Това го завръзва със синджири на лихварството и смуче неговия труд, изяжда му печалбата, дори основното му богатство.

Б) Взелият дълг попада в грижи, притеснения и силен душевен натиск заради лихварството. Така е през деня и нощта му, отнема силите му, и ако това се увеличи, неговата загриженост и притеснение може да го убият.

В) Обществото, което се води от лихварството изгубва значението на загриженост, обич, взаимопомощ и взаимно съчувствие. В него се разпространява себелюбието, ненаситеност, възползване и разединяване, защото лихварството е възползване на богатия от нуждата на хората от пари, за да увеличи печалбата си, и да продължи своята ползотворност. А отсреща - опропастяването на обществото се увеличава, става все по-бедно.

Г) Събирането на богатството в ръката на една група от хората, а това са сработващите се с лихва. Богатството на човек сработващ се лихвата не се поддава на фалит - никога, защото той го дава като заем на друг, така гарантира печалбата си, а богатството постоянно се увеличава и се събира в ръката на определена група от хората. После се налагат в живота на хората и ги водят към своите блага. Това се прави от цели държави и от отделни личности. Виждаме държавите как им се налагат богатите, които се сработват с лихвата, и как богатите държави се налагат над бедните, дори във всичките й дела, защото те са длъжници и имат нужда от тях.

Д) Производството намалява заради лихварството, защото печалбата в него е без подлагане богатството на опропастяване посредством промишлеността или търговията, а хората внасят парите си в банките, за да получат лихва, без да влагат труд за да получат печалба.

Е) Лихварството е причина за увеличаване на цените на стоката, защото собственика на завода, който е взел заем за производството на стока, вдига цената на стоката, за да покрие цената на лихвената полза. А лихвената полза не спира, това е от което се оплакват западните държави и го наричат инфлация.

Ж) Лихварството е причина за фалита на големи фирми и заводи, защото тези фирми се базират на заем от банките с облагодетелстване, само че тези фирми нямат основно богатство, което да покрие тяхната дейност. Може да имат част от основното богатство, но останалото е от банката. И когато една фирма се подложи на загуба, заради някаква причина (а колко много са те), тогава тази фирма е пропаднала и обявява фалита си. Това е така, защото дълговете, които се увеличават - винаги щом закъснее погасяването - тази фирма спира в никакво състояние, не може да покрие загубите си и своите заеми и дългове. И това я кара да обяви фалита си, а може би банката да я вземе докато си възвърне ползите на богатството, което е дала.

З) Лихварството е причина за разрухата на държавите и за появата на огромните различия между тях. Държавите, които взимат заеми, и които се наричат икономически слаби в никакво състояние не могат да издигнат народа си, колкото и да е силно тяхното производство, защото то ще се раздели от две страни:

~ първата страна: покриване на първостепенните нужди към държавата и обществото.

~ втората страна: покриване на нейните дългове, които се увеличават още повече със закъсняването на погасяването им. Така държавата става постоянно издължаваща се. Това погасяване се прекъсва от големите ѝ нужди и се принуждава да намали валутата си и да увеличи данъците си, намаляват стоките си и увеличава цените си, докато не покрият тези заеми. Даващия заем е силен, твърд, със студено сърце, строг и с отворително отношение. И за това виждаме как бедните държави обедняват все повече и повече, а богатите стават все по-богати.

Заради тези вреди, които са очевидни за разрухата на промишлените фирми и техния фалит, и много от държавите да попаднат в центъра на бедността, заради всичко това Всемогъщия Аллах е забранил лихварството, и от всичко това човек разбира огромното милосърдие на Аллах към рабите Си, като забрани лихварството, заради злото му. Работещият с лихвата е смучещ кръвта на хората, която не утолява жаждата, и с алчност, която не се насища, с вкаменено сърце, което няма милост.

Така човек узнава, че забраната на лихварството е от прелестите на Исляма, и от неговото огромно милосърдие.

Седмо: Алкохола

Алкохола е всичко, което замъглява разума и го опиянява, все едно дали се пие, яде, пуши или се взима с инжекции като наркотиците. Алкохола е майката на всички злини. Всевишния Аллах го забранява със словата Си:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رَجَسٌ

مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾ (المائدة: 90)

“О, вярващи, виното, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от нея, за да сполучите!” (ал-Маиде 90)

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«ما أسكر كثيره فقليله حرام»

رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وابن ماجه، وهو حديث صحيح.

“Каквото опиянява голямото му количество, то и малкото му количество е харам.”¹

Алкохола е болест от опасните болести, които имат религиозни, икономически и здравословни вреди.

¹ Ебу Дауд – 4/87 №3681, Тирмизи – 4/258 №1865, Ибн Мадже – 2/1125 №3393 – (Сахих)

Първо: Религиозните вреди:

1. Употребяващият алкохол е отдалечен от Аллах и попада в гнева на Всемогъщия. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«لا يزني الزاني حين يزني وهو مؤمن، ولا يشرب الخمر حين يشربها

وهو مؤمن، ولا يسرق السارق حين يسرق وهو مؤمن» سبق تخريجه.

“Не прелюбодейства прелюбодеец и той да е вярващ, и не пие алкохол употребяващия го, и той да е вярващ, и не краде крадеца, и той да е вярващ.”

Когато човека умре и той е употребявал алкохол, то Всемогъщия Аллах му е обещал болезнено наказание. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«من مات وهو يشرب الخمر كان حقاً على الله أن يسقيه من طينة

الخبال عصارة أهل النار» رواه مسلم

“Който умре и е пил алкохол, право на Аллах е да му даде да пие от мръсотииите на разстройството, изцедени от обитателите на Огъня.”¹

2. Алкохола пречи на молитвата, защото който е пил алкохол, вече е загубил ума си, или е отслабнал усета му. Тогава молитвата не се приема от него, защото той дори не разбира как я отслужва. За това Всевишния Аллах е казал:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا

تَقُولُونَ) (النساء: 43)

“О, вярващи, не пристъпвайте към молитвата, когато сте пияни, додето вече знаете какво говорите.” (ан-Ниса 43)

Второ: Паричните вреди:

Алкохола не е от храните, от които има полза, нито от питиетата, от които има полза, а напротив е от вредните и мръсни питиета. За това всяко влагане на пари в него е загуба на богатствата, защото се влагат за нещо, което е вредно.

¹ Муслим – 3/1587 №2002

Трето: Душевните и здравословни вреди:

Алкохола, както вече изяснихме, е болест от болестите, отрова от отровите, и неговата употреба е причина за много здравословни, умствени и душевни болести. Ще споменем някои от тях:

1. Алкохола е причина за унищожаването на дробовете. При алкохолиците това се среща повече, отколкото при другите хора (6:1 или 8:1). Също така той е причина за артеросклероза, заради покачване на холестерола в кръвта.

А доколкото неговото влияние върху мозъка и нервите е ясно от състоянието на опиянения човек, той не мери словата си, нито делата си, нито движенията си. Който прекалява с употребата на алкохол, частите на тялото му се нестабилни, и това негово състояние остава продължително, губи равновесие и говори с трудности.

Някои проучвания потвърждават, че някои европейски държави в техните обществени болници всяко трето легло е заето от болен по причина на алкохола. Това означава, че 1/3 от болните са болни заради алкохола. А психическите помещения - половината места са за алкохолиците.

За общо знание - Кръжока за познания при Калифорнийския медицински университет счита алкохола за втория убиец след тютюнопушенето в САЩ. Опиатите са причина за смъртта на 100 хиляди души годишно. Също така, половината мъртви от катастрофите по пътищата са заради алкохола.

В едно английско списание се казва: "Наистина, 200 хиляди души в Англия умират годишно заради алкохолните напитки, а медицинските загуби, причинени от алкохола достигат 1 милион лири стерлинги годишно. А всички загуби от употребата на алкохола възлизат над 20 000 милиона лири стерлинги годишно.

Четвърто: Обществените вреди

Алкохола замъглява умът на човека, с който той разграничава. За това, когато умът бъде покрит с алкохол, тогава отношенията на човека, и неговите действия стават нестабилни, няма ум, няма и добросъвестност. За това алкохола е основна причина за разводите. Също така е основна причина за нанасяне на вреда на семейството и децата.

Пияният човек може да посегне да бие жена си и децата си, заради това, че няма способности да прецени истински нещата, и не може да въздържа чувствата си и действията си.

Алкохола е причина и за различни престъпления: убийството и кражбата, и в много случай - пияният да убие децата си и жената си. А може и да се самоубие под въздействието на алкохол.

Също така алкохола прави алкохолиците да са в лошо, тревожно и ужасно състояние. Така пияният човек може да направи извращения с децата си, заради душевната потиснатост, която среща в дома си при взаимоотношенията си, когато е пиян.

Следната книга "SAFE FOOD" казва: "Половината от престъпленията в Англия са извършени от пияни хора, а 1/3 от катастрофите са по причина на алкохола, и 1/5 от състоянията на сексуално посягане на деца, половината умрели при пожар, и 1/3 от сбиванията в домовете - всичко това е заради алкохола. Колко ли нещастия е докарал този проклет алкохол, и колко ли пари са погубени за него?!"

Пето: Икономическите вреди

Алкохолът нанася огромни вреди на икономиката. След като собствениците на винените заводи печелят от неговата продажба и потребление, то отговорниците за здравето и обществените и частни предприятия - все едно дали е държавата, застрахователни агенции или отделни личности, те губят огромни суми за отстраняване на вредите, възникнали заради алкохола. Също така и за вредите, възникнали от катастрофите на пияните шофьори, които вредят на себе си и на близките си. Английското списание за алкохолизъм казва:

"Наистина, огромните загуби от алкохолните проблеми в медицината достигат 640 милиона лири стерлинги годишно, а общите загуби, предизвикани от употребата на алкохол се оценяват на 20 000 милиона за една година."

В една книга за медицински изследвания в Америка се казва: «Общите загуби в Америка, причинени от проблемите на опиатите достигат до 36 милиона долара за една година. Загубите на Америка от намаляването на производството и загубата на работа заради употребата на алкохол, надвишава 71 милиона долара годишно.»

Това е действието на мръсния алкохол с хората и общностите, и от това разумния човек разбира, че Всемогъщия Аллах е Всезнаещия, Премъдрия, Милосърдния, възбранил е алкохола, смялявайки се над хората и отдалечавайки ги от пагубните деяния.

Осмо: Хазарта и комара

Хазарта е всяко наддаване в игра или състезание, което е забранено от Аллах. Всевишният казва:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ
مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩١﴾) إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ
أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ
اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩٢﴾) (المائدة: 90-91)

“О, вярващи, виното, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от нея, за да сполучите! Сатаната цели именно да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и играта на късмет, и да ви възпре от споменаването на Аллах, и от молитвата. Не ще ли престанете?” (ал-Маиде 90-91)

Вредите на хазарта са много, като например:

1. Хазарта възпира от споменаването на Аллах, както Всемогъщия Аллах е споменал по-горе в изложеното знамение. Това е така, защото комарджията дава пари и играе с тях. Тогава или ще спечели и сърцето му, и разума му, и всичките му чувства са заети с края на играта, която може да продължи дълго време и да изпуска молитва след молитва.

2. Хазарта всява вражда и омраза между хората, защото играещият, който влага пари в играта, когато загуби започва да завижда на спечелилия, да го мрази, а може и да се сбие с него, или да го убие. И когато се размисли за себе си ще види, че е погубил парите си в една обикновена игра, не е постигнал нищо освен загубата на парите си. Така завистта му и омразата му се увеличават към печелившия в играта. Хазарта разрушава оживените домове, унижава собствениците на огромни богатства и ги докарва до беднотия, а може би и до просия. Колко много богаташи се превърнаха в бедняци и загубиха богатствата си?! Напротив, дори остава длъжник на комарджиите, на които не се е издължил. За това ще видиш в техните новини как височайши особи заради комари са се превърнали в бедняци. А може да ги видим как просят и молят хората за милосърдие. Хвала на Аллах, Който ни е предпазил.

3. Жената на комарджията, неговите деца и семейства се намират в най-лошото състояние и са най-нещастните. Комарджията се разполага над всичките си богатства и възможности, може да ги пропиее или да ги заложи, като оставя семейството си в нещастие. Те гледат към него, а той задоволява най-дребните им нужди и ги оставя лишени (без нищо). Всичко това, заради една игра, която носи разруха.

4. Играещият комар, започва да променя кръвното си налягане, да страда от сърдечни проблеми, заради безсънието и умората. Когато започне играта, нервите му се опъват, страхувайки се за парите си, надявайки се да отнеме парите на другите играчи. И когато се осъществи неговата загуба и парите му се изпарят, и надеждите му изчезнат, тогава може да го сполети сърдечен удар или инфаркт. Много от възрастните комарджии водят със себе си личните си лекари, за да наблюдават тяхното здраве по време на играта, но въпреки това много от тях намират смъртта си на хазартната маса. Това е известно и се знае. А други се самоубиват след играта.

В Австралийският град Мелбърн (известен град на комара), в негова близост има огромен мост над морето. Мои близки приятели ме известиха, че много от загубилите в комара, веднага след загубата отиват на този мост и се хвърлят от него. Молим Аллах за спасение. Загубил е парите си, а след това ги последва с живота си. Тогава какво добро има в такова нещо, на което последиците са такива и крие огромни опасности.

5. Комарът разрушава икономиката и промишлеността, защото в него има печалби, в които няма никакво производство за държавата. Хазарта не е никаква промишленост, за това вреди на икономиката.

6. Хазартът е причина за привличането на играещия и не го оставя, докато не опропасти цялото си богатство, дори да спечели днес, утре със сигурност ще загуби. За това много европейски държави като Дания, одобриха отварянето на болница за лекуване на хазартната зараза.

Тези злини и забранени неща, които споменахме някои от техните вреди и поквара ни разясняват прелестите на тази религия и нейната съвършеност, която възбрани тези злини, и ги възбрани смялявайки се над хората, като осъществява тяхното щастие на земята. И така ги подготвя да спечелят уникалното и вечно щастие в отвъдното.

Всичко, което Всевишния Аллах е забранил, то е заради неговата мръсотия и вреда, но не можем да обхванем всичко сега. А това, което споменахме е достатъчно за разумните и разбиращи хора, и с него Аллах да напъти, когото пожелае.

Дял пети:

Прелестите на Исляма от постановленията, свързани с наказанията

Няма съмнение, че Ислямският шериат в своите повели и възбрани съдържа много ползи, мъдрости, блага и добро за хората, все едно дали ги узнава всеки човек, или само размишляващите. Всяко нещо, което Ислямският шериат е повелил, ако погледнем неговите последици и следи, със здрав разум и добро размисляне, ще открием в него мъдростта, благото и ползата - блестящи и ясни.

И във всяко нещо, което шериата е възбранил, ще видим лошото, покварата и вредата (ясни и осъществени), които ги разбира чистият и здрав разум, а не като сляпата пристрастеност.

От мъдрите шериатски предписания е наказанието **кисас** (разплата), и за разясняване на това ще кажем:

Първо: Наказанията и престъпленията като определени присъди с ясно доказателство от шериата, които се използват заради посягането над право от правата на Всевишния Аллах.

Престъпленията, които имат задължителни и определени наказания са: вероотстъпничеството, прелюбодеянието, публичното набеждаване на човек за прелюбодеяние, кражбата, употребата на алкохол и тероризма.

Второ: Споменаване на някои точки доказващи прелестите на Исляма, които са свързани с наказанията и разплатите.

Наказанията и разплатите са възмездие за престъпленията, и предпазваща стена от тяхното извършване. Тези наказания, и тези разплати са предписани като милост за хората, отстранявайки лошото и злините. Те са предизвикателство за престъпниците. Във всичко това има много мъдрости и съвършени прелести, от тях са:

1. Разплатата и наказанието, които Исляма е предписал не са плод на човешкия ум, а напротив, те са божествено милосърдие и дар, които се уважават и почитат в сърцата на вярващите. Всеки от тях (съдия или осъден) желае награда и плата при Всевишния Аллах, с тяхното прилагане и придържане към тях. Това ги прави да са най-използвания ред за премахване на престъпленията, съответно и наказанията.

Това показва, че които са заслужили тези наказания, много от техните извършители, идват сами да признаят престъплението си, искащи да се пречистят, чрез изпълнение на наказанието върху тях.

2. Те синхронизират с човешката природа, защото те са низпослани от Аллах, който е сътворил всички творения, а от тях е човека. Всевишния и Пречист Аллах знае какво е от полза за тях, и кое им вреди, кое ги отблъсква и кое ги прави силни, от какво могат да вземат поука и да се вразумят, и с какво могат да се възгордеят и да станат свирепи, какво могат да понасят, и за какво нямат сили. За това Премъдрия и Всезнаещ Творец е предписал за своите раби това, което е най-добро за тях, и най-подходящо за тяхната природа и морал.

3. Те са подходящи за всички човешки общества, за всяко място и време, не се променят с промяната на обществата и народите, или на местностите и териториите, защото те са от Аллах, Който знае истините и тънкостите, знае миналото и настоящето, знае бъдещето, и за това е предписал уникален шериат, който няма нужда от допълнение, нито усъвършенстване, нито подобряване. Това е обратно на измислените човешки закони, в които има недостатъци и трябва да се променят и усъвършенстват, следвайки тяхното недостатъчно знание и ограничен ум, и техните различни сладострастия. За това, справедливо и разумно е поставянето на твърди правила и закони за престъпността и възмездие, за да продължат хората да знаят за какво ще бъдат наказани и за какво не, защото няма мир и спокойствие след като отсъстват тези мъдри везни, и твърди и справедливи закони.

4. Те имат за и цел запазване на добрия морал и висши цели, към призоваваха всички пратеници на Аллах, които приканваха да се придържат хората към тях, да възпитават душите си, и според тях да творят идните поколения, обратно на измисляните човешки закони. В повечето случаи те не се занимават със запазването на добрите нрави, нито с възпитанието на другите и тяхното пречистяване, и създаването на идните поколения според тях, освен ако вредата се прехвърли към другите. Например употребата на алкохол, тези който го употребява не се наказва, докато вредата е само върху него, и не се прехвърля на другите.

Също и прелюбодеянието, практикуващият го не се наказва, ако се извършва със съгласието на двете страни, особено когато е пълнолетен.

5. Те са определени наказания, за тях не се питат освен техните извършители и едно отредено наказание за определена личност, не може да се прехвърли на друга личност. Всевишният казва:

{وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى} (الأنعام: 164).

“...Всяка душа придобива [греха] единствено за себе си никой съгрешил не ще носи греха на друг...” (ал-Ен`ам 164)

За това, наказанието е само за престъпника, на който е доказана вината, и не е свързано с друг от хората, въпреки че по някой път страдат невинни хора от близките на престъпника, като например лишаването на семейството от някой неин член, който е извършил престъпление, което се наказва с изселване (надалече). Само че тяхната болка и страдание не са целенасочени, а идват заради наказанието, което заслужава престъпника.

6. Те са еднакви за всички (високо стоящи, нискостоящи, богат, беден, бял, черен, съдия, осъден, лидер и обикновен човек). Всички те са равни в наказанието, когато е еднакво престъплението, без да се съобразяваме с тяхната степен и ранг в обществото. Това, което Премъдрия Аллах е предписал, като наказание не може да се прилага на един престъпник, а на друг не. Също така не може да бъде помилван или да се намали наказанието на престъпника, заради неговата високопостаненост в обществото.

Имам Бухари и Муслим предават, че майката на всички вярващи Айша (P.A.) е казала:

أن قريشا أهمهم شأن المرأة المخزومية التي سرقت، فقالوا: ومن يكلم فيها رسول الله ﷺ؟ فقالوا: ومن يجترئ عليه إلا أسامة بن زيد، حب رسول الله ﷺ؟ فكلّمه أسامة، فقال رسول الله ﷺ: «أتشفع في حد من حدود الله؟ ثم قام فاختطب ثم قال: أيها الناس إنما أهلك الذين قبلكم، أنهم كانوا إذا سرق فيهم الشريف تركوه، وإذا سرق فيهم الضعيف أقاموا عليه الحد، وأيم الله لو أن فاطمة بنت محمد سرقت لقطعت يدها».

“Курейш били загрижени за жената от племето Мехзум, която била откраднала. Казали: “Кой ще разговаря за нея с Пратеника на Аллах (С.А.С.)? “Отговориха: “Кой ще посмее освен Усама ибн Зейд – възлюбения на Пратеника на Аллах (С.А.С.)?” Тогава Усама разговарял с него, а Пратеника на Аллах (С.А.С.) казал: “Застъпващ се в наказание от наказанията на Аллах?!” След това се изправил като за хутбе и казал: “Ей, хора, тези преди вас бяха погубени, заради това, че когато височайша личност откраднеше го оставяха, а когато слабият от тях откраднеше изпълняваха наказанието му. Кълна се в Аллах, дори Фатима, дъщерята на Мухаммед (С.А.С.), ако открадне ще ѝ отреже ръката.”¹

7. Тези наказания се базират на справедливост и праведност. Нито престъпника, нито пострадалият от престъплението ще бъде ощетен. Деянието на престъпника не може да бъде преувеличено дотолкова, че и наказанието му да бъде увеличено, и така да бъде угнетен. Също така не може да бъде пренебрегнато деянието на престъпника и наказанието му да стане лесно и поносимо, и пострадалия от престъплението да попадне в положение на несправедливо отношение, гнет и извършване на още едно престъпление. А напротив, разглежда се вида на престъплението, преценява се много добре, разглежда се с най-малките подробности, и според вида и стойността на престъплението се присъжда наказанието на престъпника, от което и пострадалия ще е доволен. Когато престъпника посегне на живота на някой невинен човек и го лиши от това да се наслаждава на живота си, тогава и престъпника трябва да бъде лишен от живота му, за да бъде наказанието му от вида на делото му. Всевишния казва:

(وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيٍّهُ سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾)

(الإسراء: 33).

¹ Бухари с фетх – 6/513 №3475, и Муслим – 3/1315 №1688

“И не убивайте човек Аллах е възбранил това, освен по право! А който бъде убит с гнет, Ние даваме власт на неговия наследник, но да не прекалява в убиването! На него се дава подкрепа.” (ал-Исра 33)

8. Наказанията се базират на запазването на нужните и приети блага. Ислямският шериат е ограничил тези наказания и е предписал наказанията и разплатата да целят запазването на нужните и приети блага на хората. И когато поискаме да ограничим тези блага ще видим, че произлизат от пет основи: запазване на религията, запазване на душата, запазване на разума, запазване на семейството и рода, и запазване на имота.

Няма съмнение, че животът на човека и неговото преживяване се базират на запазване на тези блага. Не може да се осъществи значението на честития човешки живот, освен чрез тях. И посягането върху някое от тях е огромно престъпление. За това трябва да има преграждащо наказание, което да забранява на престъпника да продължи с греха си и престъпленията си.

Заради всичко това Исляма е предписал наказанията и разплатата, за да предпази и запази тези блага и да възбрани престъпниците да им посягат. Ислямът отреди смъртната присъда за вероотстъпника, защото той със своето вероотстъпничество възпира хората от Всемогъщия Аллах. Заради запазването на душата от нейното убийство и посягане е предписана разплатата, а за запазване на разума от болести и поквара са възбранени алкохола, опиатите и наркотиците, и отреди наказание за тяхната употреба. Заради запазването на семейството, рода и честта е забранено прелюбодеянието и посягането над чужди неща, и отреди наказание за прелюбодеянието и набеждаването на невинен човек за блудство. И заради запазването на имота се възбрани посягането върху него с кражба, заплашване и друго, и отреди наказание за кражбата, заплашването и отвличането.

Ислямската религия се грижи за запазването на тези нужни блага и с нейното предписване на наказанието и разплатата слага подходящи и възбраняващи наказания за всеки, който е посегнал върху някое от тях. Чрез тях се осъществяват тези блага, които са основа за хората, за техния живот, за тяхното щастие и спокойствие.

9. Тези наказания се съобразяват със състоянието на престъпника. Това се изяснява от различни страни, а те са:

А) От страна на потвърждаване на наказанието за престъпника и, че той го заслужава. Ще забележим, че Ислямският шериат има силни условия за доказване наказанието върху някой. За това се изисква следното условие: престъпника да бъде свободно извършващ, непринуден и да не е нуждаещ се, да бъде пълнолетен и нормален, и да знае, че това деяние е престъпление и заслужа наказание. Ако престъпника е бил принуден или нуждаещ се, или е малолетен, или е луд, или е невежа, и не е знаел, че това деяние е престъпление, което се наказва - като човек новоприел Исляма, или заради други уважителни причини - тогава извинението му се приема и наказанието не се изпълнява.

Б) От страна на ограничаване и определяне на наказанията ще забележим, че при наказанието за прелюбодеянието на човек, които е женен и е извършил прелюбодеяние, то неговото наказание е убийство чрез замерване с камъни. А ако е неженен, тогава наказанието му не е смърт. Също така при убийството, ако убиецът е целял убийство, то той подлежи на разплата (кисас) – смъртно наказание, но ако не е целял убийство, ако това е станало по грешка той не подлежи на разплата, и от смъртното наказание се прехвърля към плащането на кръвнина.

В) От страна на изпълнение на наказанието ще забележим, че Ислямският шериат се съобразява със състоянието на заслужаващия наказание, което не е смъртно. Ако той е болен, но има надежда да оздравее, или е бременна жена, или е родилка, и ако наказанието бъде изпълнено може да доведе до тяхната смърт, тогава наказанието се отлага, докато оздравее болния и бременната роди, и докато спре кръвотечението след раждането ѝ. А за който няма опасност от смърт наказанието се изпълнява, защото наказанието се изпълнява за предизвикателство, а не заради смърт.

Г) Съобразяване с честта на човека, върху който се изпълнява наказанието. Той не се псува и не се проклина по време на изпълнението на присъдата, нито след него, дори наказанието му да е смъртно. Кланя му се дженазе намаз, прави се дуа за него, и се иска милост за него.

10. Строго наказание за явното престъпление. Ислямският шериат не наказва в земния живот освен престъпленията, които са явни и може да се потвърдят. Наказанието става все по-строго според това дали наказанието е по-явно и известно, защото ако бъде оставен престъпника без строго наказание, злото и престъпленията ще станат явни, и така ще се развали обществото.

Престъпника, който бъде хванат може да е извършил много престъпления преди това – в повечето случаи -, тогава това наказание ще е достатъчно за извършеното от него в тъмнината, въпреки че не е достатъчно за него, защото извършените престъпления от него са много повече от престъплението, заради което е заловен. Нека да си представим един блудстващ човек, който е видян от четири свидетели как блудства. Това не е ли доказателство, че той е извършвал много пъти това деяние, докато е стигнал до явно извършване, и от неговата скрита природа е излязъл наяве? Затова строгото наказание за явния извършител на престъпление е отличителна черта, с която се характеризира Ислямският шериат. Който прекрачи границите и се открие пердето му, и деянието му стане явно, то наказанието му е според тази явност и според силата на мърсотията в душата му и нейното приемане от сърцето му. А този, който се скрие, той остава в скритото на Аллах в земния живот.

Това са някои отличителни черти, специфичности и прелести, с които Ислямският шериат се отличава. Що се отнася до наказателния ред (т.е. наказанията и разплатата) няма съмнения, че това, което Исляма е донесъл е от най-добрите закони и режими, които познава човечеството. Те са най-предпазващите за индивида и обществото, за отстраняване на престъплението и подобряване на престъпника.

Най-добър пример за това е състоянието на арабите преди Исляма, и след него. Преди Исляма са били общност на войната, престъпленията, гнетта, кражбите, отвличанията, враждата, убийствата, блудството, алкохола и др. Но след приемането на Исляма станаха общност на уважението, обичта, чистотата на сърцата, сближаване на хората, справедливостта, мира, реда, спокойствието и съдружието.

Няма нужда да отиваме далече. Който наблюдава света днес ще види, че много от държавите, които не присъждат с шериата на Исляма и не прилагат наказанията и разплатата, човешките души в тях са станали търговска стока – купуват се и се продават. Ще видим, че в тях има специални проблеми, свързани с престъпничеството и престъпленията, които са породени от убийство, отвлечения, атентати, пожари, проливания на кръв и прогонвания, които се извършват за пари, поръчани от онзи, който иска да си отмъсти на някой друг.

Няма ден, в който да няма такива престъпления, които са потресаващи за обществото, и всяват страх, ужас, хаос, неспокойствие и душевна нестабилност за всеки гражданин. Всичко това е така, защото съществуващото наказание не е възпиращо, достатъчно и подобряващо, така че да не се връщат отново към престъпния свят и техните престъпления. Ако погледнем в Кралство Саудитска Арабия - което присъжда според Ислямският шериат и прилага реда на наказанията и разплатата (кисас), както е дошъл справедливия и мъдър шериат на Аллах –ще видим, че в него няма нищо от тези ужасни престъпления, които търгуват с душите на хората и с техните имоти и богатства. А напротив, ще забележим мира и спокойствието във всички области на държавата. Това превъзходство идва от прилагането на справедливия шериат на Аллах.

Трето: Видовете наказания и доказателствата за тяхното предписване, и споменаване на отличителните черти на всяко наказание, които доказват прелестите на Ислямският шериат.

Първо: Наказанието за вероотстъпничеството (ал-ридде)

Вероотстъпничеството е отвъръщане от Ислямската религия към неверието, или извършване на дело изкарващо директно от религията - без шериатска причина. Наказанието за вероотстъпничеството е убийство. Това го доказват хадисите на Мухаммед (С.А.С.).От тях са :

От Ибн Аббас (Р.А.), който казва: Пратеника (С.А.С.) е казал:

«من بدل دينه فاقتلوه». أخرجه البخاري في صحيحه.

¹ “Който смени религията си убийте го.”

Ибн Месуд (Р.А.) казва: Пратеника (С.А.С) е казал:

«لا يحل دم امرئ مسلم، يشهد أن لا إله إلا الله وأني رسول الله، إلا بإحدى ثلاث: النفس بالنفس، والثيب الزاني، والمفارق لدينه التارك للجماعة». أخرجه البخاري في صحيحه و مسلم.

“Не е позволено проливането на кръвта на вярващ човек, свидетелстващ, че няма друг бог освен Аллах, и че аз съм Пратеник на Аллах освен с едно от три неща: душа за душа, и блудстващ оженен мъж, и оставащия религията си и оставащият съдружието.”²

Мъдростта от предписването на наказание за вероотстъпничеството.

1. Няма съмнение, че служенето на Аллах – Единственият - е уникалната мъдрост и благословена цел, заради която Всевишният Аллах е сътворил творенията, изпратил е пратениците, низпослал е Книгите и е предписал шериатите. Не може да е правилен ибадета и не може да се осъществи служенето на Аллах освен чрез изпълняване на всичко което Всевишният Аллах е предписал чрез казаното от последния от пророците и пратениците – Мухаммед (С.А.С).

За това трябва да се пазим и придържаме към това, с което е дошъл, то е основата на всички добрини и блага, както и излизането от него е основата на всички злини. За това тази изходна врата трябва да се затвори за всяко нещо, което поражда възпиращо наказание, за който е излязъл и е престъпил законите.

2. Ислямският шериат не е задължил никой от хората да приеме Ислям. Дори напротив, дал им е пълна свобода да се придържат към каквото искат и да са доволни от него – от религиите, шериатите и убежденията. Всевишният Аллах казва:

¹ Бухари с фетх-12/267 №6922

² Бухари с фетх- 12/201 №6878 и Муслим -3/1302 №1672

{وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مَن فِي الْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ
حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ} ﴿٩٩﴾ (يونس: 99)

“И ако твоят Господар пожелаеше, на земята щяха да повярват всички до един. Нима ти ще принудиш хората да повярват?” (Юнус 99)

{لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ} (البقرة: 256)

“Няма принуждение в религията” (ал-Бакара 256)

И когато човек приеме Исляма доброволно и самодоволен трябва да е съгласен с неговите предписания и да се подчинява на всички негови закони, а от тях е наказанието за вероотстъпничеството, което е доказано от шериата, и ще бъде съден за всяко неизпълнение. Така реда ще бъде единствен и ще има синхрон в живота на обществото, ще им се осъществят благата и ще се отстрани от тях неспокойствието и покварата.

3. Вероотстъпниците развалят религията и пречат на другите да я приемат. Също така тяхното злословие относно религията е влияещо и опасно, защото който ги слуша от немюсюлманите ще помисли, че това е вярно, и така ще се отвори от Исляма и мюсюлманите и ще бяга от тях. Те са препречваща яма по пътя на разпространяването на Исляма. След като тяхната опасност е толкова голяма, то тяхното наказание е според тяхното престъпление.

Наказанието за вероотстъпничеството е предписано за запазване на религията, гаранция за неговото продължаване, и препречване на онези, които приемат Ислям за да се осъществят определени цели, и след като ги осъществят да се върнат към тяхното неверие. Това наказание е за прочистване на обществото от тези лицемери и търговци с религиите. В това има мир и спокойствие за Ислямската държава, сигурност за нейното бъдеще и разпространяване на спокойствие в душите на отделните личности и мюсюлмански общества.

Второ: Наказанието за прелюбодеянието

Няма съмнение, че то е опасно престъпление и вредите му са много. И заради това Ислямския шериат е забранил прелюбодеянието, и е отредил за него възпиращо наказание. Всевишният Аллах казва:

(الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيَشْهَدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾) (النور: 2).

“На всяка прелюбодейка и всеки прелюбоделец ударете по сто бича и да не ви обземе състрадание към тях, като прилагате религията на Аллах, ако вярвате в Аллах и в Сетния ден! И да присъства на мъчението им група от вярващите!” (ан-Нур 2)

Ибн Месуд (Р.А.) казва: Пратеника (С.А.С) е казал:

«لا يحل دم امرئ مسلم، يشهد أن لا إله إلا الله وأني رسول الله، إلا بإحدى ثلاث: النفس بالنفس، والشيب الزاني، والمفارق لدينه التارك للجماعة».

أخرجه البخاري في صحيحه و مسلم.

“Не позволено проливането на кръвта на вярващ човек свидетелстващ, че няма друг Бог освен Аллах и, че аз съм Пратеник на Аллах, освен с едно от три неща: душа за душа, и блудстващ оженен мъж, и оставящия религията си, оставящия единството.”¹

Ебу Хурейра и Зейд ибн Халид Ал-Джухени казват:

إن رجلا من الأعراب أتى رسول الله ﷺ فقال: يا رسول الله! أنشدك الله إلا قضيت لي بكتاب الله. فقال الخصم الآخر - وهو أقره منه -: نعم، فاقض بيننا بكتاب الله، وائذن لي، فقال رسول الله ﷺ: «قل». قال: إن ابني كان عسيفا على

¹ Бухари и Муслим

هذا، فزني بامرأته، وإني أخبرت أن علي ابني الرجم، فافتديت منه بمائة شاة ووليدة، فسألت أهل العلم فأخبروني: إنما علي ابني جلد مائة وتغريب عام، وأن علي امرأة هذا الرجم. فقال رسول الله ﷺ: «والذي نفسي بيده لأقضين بينكما بكتاب الله، الوليدة والغنم رد، وعلى ابنك جلد مائة وتغريب عام، اغد يا أنيس إلى امرأة هذا، فإن اعترفت فارجمها». قال: فغدا عليها فاعترفت، فأمر بها رسول الله ﷺ فرجمت. أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Един човек от арабите дойде при Пратеника на Аллах (С.А.С.) и казал: Моля те заради Аллах да ми отсъдиш с Книгата на Аллах. А другият срещу него (а той бил разумен) рече: Да отсъди между нас с Книгата на Аллах, и ми позволи (да се изкажса). Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) рече: “Кажи”. И той рече: Наистина моят син беше работник на този и е прелюбодействал с жена му. Известиха ме, че сина ми заслужава раджм (убиване чрез замерване с камъни). На аз го откупих със сто овце и едно агне. После питах учениите и те ме известиха, че сина ми заслужава 100 бича и изселване за една година, а неговата жена заслужава раджм. А Пратеника на Аллах (С.А.С.) рече: “Кълна се в Онзи, в Чийто Ръце е моята душа, ще отсъдя между вас с Книгата на Аллах. Овцете и агнето да се върнат, а на сина ти 100 бича и изселване за една година. Ей, Унейс отиди при жената на този, и ако признае, убий я с камъни (раджм). Той отишъл при нея и тя си признала. Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) заповяда да се изпълни раджма.”¹

Мъдростта от предписването на наказанието за прелюбодеяние.

1. Вграденото чувство в човека го подтиква към извършване на полово сношение, и когато няма възпиращо наказание за който се отдава на страстите си и ги утолява на непозволен начин, тази поквара ще се разпространи и продължително зло ще обхване обществото, което ще последва

¹ Бухари с фетх – 5/323-324 №2724 и Муслим – 3/1324-1325 №1697

близките им, рода им и техните имоти, дори живота им и тяхното спокойствие. Заради тези неща и други е необходимо да има възпиращо и строго наказание.

2. Ислямският шериат със своето милосърдие и справедливост разграничава между двете състояния, и в двете се съобразява със състоянието на прелюбодееца. Ако е неженен, то и наказанието не е пагубно, като заслужава 100 бича, и се изселва за една година – при повечето фикски учени, за да почувства болката от бичовете, странството и раздялата с родния край, и отдалечаване от семейството и близките. Това го възпира от продължаване на деянието си.

Ако е женен, след извършването на това престъпление, той става развален член в обществото, недобър да живее в него, за това неговото наказание е смъртно (раджм).

Това наказание, въпреки, че се вижда строго но милосърдието се вижда в неговата сфера, тъй като е трудно четирима свидетели да свидетелстват, че са го видели с очите си, как той извършва деянието си. Исляма след като е строг в наказанието, изисква и строги условия позволяващи то да се изпълни, освен ако човек достигне степента на животните, и падне до границата да се вижда навсякъде. В това състояние неговото убийство е истинско задължение приемащо се от разума, и това е което шериата е отредил.

В наказанието за прелюбодеец, което Ислямският шериат е отредил има добро и благини за хората и обществото, защото всеки човек ще е спокоен за себе си, за семейството си и за близките си от игрите на заблудените. И така мръсотията ще бъде изчистена, и на нейно място ще бъде възстановено доброто, обичта ще се разпространи в обществото, и ще бъде водено от доброта и уважение.

Трето: Наказанието за набеждаване (казф)

Това е набеждаване за извършване на прелюбодеец, и е възбранено от Аллах.

Всевишният казва:

{وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ
ثَمَنِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥﴾
إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦﴾}

(النور: 4-5).

“А на онези, които набедят целомъдрени жени, после не доведат четирима свидетели, ударете осемдесет бича и не приемайте никога тяхно свидетелство! Тези са нечестивците, освен които след това се покаят и поправят. Аллах е опрощаващ, милосърден.” (ан-Нур 4-5)

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника (С.А.С.), че е казал:

«اجتنبوا السبع الموبقات». قالوا: يا رسول الله ما هن؟ قال: «الشرك بالله، والسحر، وقتل النفس التي حرم الله إلا بالحق، وأكل الربا، وأكل مال اليتيم، والتولي يوم الزحف، وقذف المحصنات المؤمنات الغافلات».

سبق ترجمه

“Странете от седем смъртни неща.” Рекоха: О, Пратенико на Аллах, кои са те? Той отговори: “Съдружаването с Аллах, магията, убиването на душа, която Аллах е забранил освен с право, яденето на лихвата, яденето имота на сирака, бягането в деня на войната, и набеждаването на невинните вярващи жени.”

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е приложил наказанието за набеждаване и е ударил бичовете на онези, които се занимаваха с лъжата за майката на вярващите Айша (Р.А.), както е в хадиса за тази лъжа.

След като набеждаването е причина езиците на хората да се занимават с невинните и чисти жени с подиграване и злословене, което им допринася огромна вреда, а за техните семейства (съпруги, бащи, деца, и родители) унижение и срам, а всъщност то е лъжа и измислица.

Заради тази отвратителна и лоша лъжа трябва да има подходящо наказание, което да възпира онези, които нямат

мярка за достойнство, и не се страхуват от мръсотията, излизаща от техните уста. Така ще си пречисти Ислямското общество от извършването на лошо, и говоренето на лошо, и ще станат взаимно обичащи се братя.

Четвърто: Наказанието за кражбата

Кражбата е присвояване на чужд имот – тайно - с гнет (от предпазено място). Аллах е отредил наказание за кражбата. Всевишният Аллах казва:

{وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءُ بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ

وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ (المائدة:38).

“А на крадеца, мъж или жена, отсичайте ръцете като наказание за онова, което са присвоили възмездие от Аллах. Аллах е всемогъщ, премъдър.” (ал-Маиде 38)

Майката на вярващите Айше (Р.А.) казва:

كان رسول الله ﷺ يقطع السارق في ربع دينار فصاعدا.

أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Пратеника на Аллах (С.А.С.) отсичаше ръката на крадеца за четвърт динар и нагоре.”¹

Мъдростта от предписването на наказание за кражбата

Няма съмнение, че вредата в кражбата е огромна, и опасността ѝ е велика, защото тя възпира крадеца от достойната работа и блокира разума му от позволено препитание, и го прави винаги да поставя душата си в местата на унижение и пренебрегване, колкото и да е взел, колкото и да е откраднал.

Когато крадеца знае, че като посегне на чужд имот ще бъде заловен и наказан за престъплението му, ще спре ръката си от кражбата, и от посягането на чуждите имоти, и ще потърси позволен начин да изкарва препитанието си, при който няма да се страхува то лоши последици.

¹ Бухари с фетх – 12/96 №6789 и Муслим – 3/1312 №1684

Ислямския шериат е предписал наказанието за кражба, за да възпре посягащата ръка, а имотите на хората да бъдат предпазени. Така ще има мир и спокойствие, и хората ще се стараят да работят добра работа, която ще им донесе щастие (за отделните личности и обществото). Всеки ще живее от заработеното от собствените си ръце, а краят от неговия труд ще е позволена и хубава прехрана.

Пето: Наказанието за употребата на алкохол

Ислямският шериат е забранил алкохола и е отредил наказание за неговия консуматор. Съществуват няколко хадиса за наказанието на човека, употребяващ алкохол. Всичките съвпадат в потвърждаването на телесно наказание за пиещия алкохол. Доколкото ограничаването на неговото количество и начина на употреба има няколко предания, а също така и прилагането на праведните халифи.

Енес ибн Малик (Р.А.) предава, че един човек, който пил алкохол бил доведен при Пратеника (С.А.С.). Тогава той го ударил с две пръчки около 40 пъти. Това го извършваше и Ебу Бекр (Р.А.) и Омер (Р.А.) го заповядваше.¹

А Али ибн Еби Талиб (Р.А.) е казал:

جلد النبي ٤ أربعين و جلد أبو بكر أربعين، وعمر ثمانين، وكل سنة.

أخرجه مسلم.

“Пророка (С.А.С.) удряше 40, и Ебу Бекр удряше 40, а Омер – 80, и всичко е суннет.”²

Мъдростта от предписването на наказание за употребата на алкохол

Наблюдаващият какво се случва от употребата на алкохол и опияняващи средства ще забележи, че вредите им обхващат хората и цялото общество, семействата и децата, и имат страшно влияние върху тях.

Заради тези вреди е необходимо да има възпиращо наказание. Колко мъдър е шериата на Аллах, който забранява

¹ Муслим – 3/1330 №1706

² Муслим – 3/1332 №1707

употребата на алкохол и наркотици, и за това отреди възпиращо наказание за осъществяване на сегашните и бъдещи блага на хората.

Шесто: Наказанието за всяването на страх и застрашаването на пътищата

“Ал-Хараба” е : Сеенето на поквара по земята, застрашаването на пътищата и заплашването на хората. Всевишният Аллах нарече хората, които застрашават пътя “воюващи срещу Аллах и Неговия Пратеник, и сеещи развала по земята”, и определи точно тяхното наказание. Всевишният казва:

{إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ

غَفُورٌ رَحِيمٌ { (المائدة: 33-34).

“Наказанието за онези, които воюват срещу Аллах и Неговия Пратеник, и се стремят към поквара по земята, е да бъдат убити или разпънати, или да се отсекаят ръцете и нозете им кръстом, или да бъдат прокудени от земята [им]. Това за тях е позор на този свят, а в отвъдния за тях има огромно мъчение освен които се покаят, преди да ги надвиете. И знайте, че Аллах е опрощаващ, милосърден!” (ал-Маиде 33-34)

Мъдростта от предписването на наказание за “тероризма”

Наистина това престъпление - застрашаването на пътищата - е от най-големите престъпления, които имат голяма опасност за обществото. Тайното присвояване на чужд имот е престъпление,

което се наказва, прелюбодеянието е престъпление, което също се наказва, убийството също е престъпление и за него има наказание – разплата (кисас), но вратата за опрощение е отворена. Обаче, когато престъпника отнеме чуждо богатство или изнасилва, или застрашава път, и убива, който среща пред себе си и заплашва явно хората с оръжие, и сее поквара по земята, то неговото престъпление и грях са по-силни, и по-отвратителни от всички предишни престъпления. За това е разумно неговото наказание да бъде по-тежко и по-възпиращо.

Случките на това престъпление са различни, за това шериата е отредил четири вида наказание за него, и е дал правото на изпълнение на имама, или неговия заместник, а наказанието да отговаря на греха, бъде справедливо и възпиращо. И така да се спре престъпността и да се прекъсне пътят на греховете, и всички хора да заживеят в мир и спокойствие.

Седмо: Разплатата (кисас)

Кисас в шериата означава равностойност между престъплението и наказанието. Всевишният Аллах казва:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ ۖ الْحَرُّ بِالْحَرِّ
وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ ۖ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ ۚ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ
بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَنٍ ۚ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ۚ فَمَنْ
أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾} (البقرة: 178-179).

“О, вярващи, вам е предписано възмездие за убитите, свободен за свободен и роб за роб, и жена за жена. А който получи опрощение от своя брат, да го получи според обичая, а той да му се издължи с добрина. Това е облекчение и милост от вашия Господар. А който след това престъпи, за

него има болезнено наказание. За вас във възмездието има живот, о, разумни хора, за да се побоите!” (ал-Бакара 178-179)

Ибн Месуд (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

“Не е позволено проливането на кръвта на вярващ човек, свидетелстващ че няма друг Бог освен Аллах, и че аз съм Пратеник на Аллах, освен с едно от три неща: душа за душа, блудствания оженен мъж и оставащия религията си и единството.”¹

Мъдростта от предписването на кисас

1. Ислямският шериат е дошъл за цялото човечество, за да предпазва хората едни от други, особено слабия от силния, и взема правото на угнетения от угнетителя... Той запазва достойнството на човека, за това забрани неговото убийство и посегателството върху него, освен с право. Всевишния казва:

{وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ} (الأنعام: 151)

“И не убивайте човек това Аллах е възбранил, освен по право!” (ал-Ен`ам 151)

И който го подтикне душата му, и посегне на друг човек, навреди му или го убие, то той заслужава болезнено наказание и в земния живот и в отвъдното. Всевишният казва:

{كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى....} (البقرة: 178)

“О, вярващи, вам е предписано възмездие за убитите, свободен за свободен, и роб за роб, и жена за жена. А който получи опрощение от своя брат, да го получи според обичая, а той да му се издължи с добрина. Това е облекчение и милост от вашия Господар. А който след това престъпи, за него има болезнено наказание.” (ал-Бакара 178)

¹ Бухари и Муслим

{وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ}

وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ {النساء: 93}.

“А за онзи, който умишлено убие вярващ, възмездиято му е Адът, там ще пребивава вечно. Аллах му се гневи и го проклина, и за него е приготвил огромно мъчение.” (ан-Ниса 93)

2. Ислямският шериат не е единственият с предписването на възмездие, а напротив, това е шериата и на предишните пратеници и пророци. След като споменава случката с двамата синове на Адем, че единият убива другият, Всевишния казва:

{مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِدْرِيْلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ

فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا

أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ

بَعَدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ {المائدة: 32}

“Заради това предписахме на синовете на Израил, че който убие човек не за човек или заради покварата му по земята, той сякаш е убил всички хора. А който спаси човек, той сякаш е спасил всички хора. Дойдоха при тях Нашите пратеници с ясните знаци. После мнозина от тях подир това престъпваха на земята.” (ал-Маиде 32)

Всевишният Аллах казва, като разяснява шериата на Тората:

{وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ

بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ ۚ فَمَنْ

تَصَدَّقَ بِهِ ۖ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ ۚ وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ

هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٥﴾ (المائدة: 45).

“И предписахме им в нея: душа за душа, око за око, нос за нос, ухо за ухо, зъб за зъб, и за раните същото възмездие. А който прости като милостиня, то е изкупление за него. А който не съди според онова, което Аллах е низпослал, тези са угнетителите.” (ал-Маиде 45)

3. Разплатата или възмездието навява старях в душата на престъпника при извършването на престъпление, че наказанието, което го чака е същото като делото, което е извършил. Това е сигурност за вкарване на ужас в сърцето му и неспокойствие в душата му, защото той чувства много добре, че ще го сполети наказанието и ще се изпълни без съмнение, и че справедливото възмездие го чака, колкото и да бяга, както и да се крие. Мъдрата присъда го следи, колкото и да се самозалъгва, а сабята чака неговата шия, колкото и да е дълго времето или късо. Когато това чувство се засили, то ще го възпре от извършване на престъплението и греха и така ще спаси себе си от възмездие. В това има живот за него и, за който желае убийството му.

4. Разплатата е подходящо наказание за убийството като престъпление, защото това е умишлено посягане на душата. Справедливо е да бъде наказан според неговото деяние, а не е разумно един баща да загуби детето си и да гледа неговият убиец да се разхожда по земята (живеещ между хората), а той да е лишен от виждането на детето си, което е част от неговия дроб. Също така не е разумно един човек да извади окото на друг и лишения от окото си да гледа как престъпника са разкарва между хората (гледащ с двете си очи).

5. Изпълняването на разплатата или възмездието (кисас) слага край изцяло на покварата и напълно премахване на престъпността, защото наказването на престъпника за неговото деяние е урок за него и за другите. То е възпиращо наказание за посягащите и враждебни хора. За това онези, които искат да убиват хората и да проливат тяхната кръв, и правят планове за него.

Когато видят изпълняването на смъртната присъда на възмездието върху престъпниците, ще се възпрат от извършването на желаното и планираното от тях, узнавайки, че техния край няма да е различен от края на тези престъпници, върху които се изпълнява кисаса.

6. Кисаса слага край на враждата и омразата, той е бърз и пълноценен лек за гнева на човека, върху който е извършено престъплението. Няма лек за лекуването на неговия гняв и за отстраняването на неговата омраза, освен справедливото възмездие. Няма да го излекува нито затвор, нито прокуда, нито пренебрегване, колкото и дълго време да е това, а ще го излекува извършването с престъпника това, което той е извършил, да бъде заловен убиеца – или да му се прости, или да бъде убит. Лекуването на гнева на угнетения човек е нещо необходимо, ако ли не, ще има дълга верига от отмъщения и заговори, защото гнева за кръвта е вродена природа в човека. Ислямът осъзнава това и утвърди отреждането на възмездие, за да се излее скритата ненавист и търсенето на мъдро отмъщение от хората. Така ще се изкоренят причините за нападение, престъпване, каране, враждуване от сърцата и ще предпази обществото от повтаряне на престъпленията на убийството и проливането на кръв.

7. Ползата от възмездието (кисас) не е само за угнетения човек, или за близките на убития, а обхваща всички хора, защото ако го няма възмездието ще се пролива невинна кръв, обществото ще бъде завладяно от лоши хора и поквара, силният ще изяде слабия, спокойствието и мира ще изчезнат, покварата и неспокойствието ще се разпространят, пътищата ще бъдат прекъснати, търговията ще отслабне, напредъка и производството ще спрат и разновидните блага на хората ще се погубят. Но когато престъпниците и всяващите поквара бъдат заловени и справедливото възмездие бъде приложено върху тях, и наказанието бъде от вида на престъплението, покварата ще изчезне, престъпничеството ще спре, и хората ще заживеят един щастлив, мирен и спокоен живот.

8. Ислямът е религия на справедливостта и милостта, той не иска кръвта на убития да се погуби без да бъде приложено наказанието за възмездие върху убиеца. Това го изисква

справедливостта. Също така не желае да продължава проливането на кръв и отнемането на души. Затова предписа откуп, за да предпази кръвта на престъпника, която щеше да се пролее. Това е истинско опрощение и милост, само че не се прибегва от възмездието към откуп, освен след съгласието на близките наследници на пролятата кръв. В това има мъдрости, които само Аллах знае техния брой. Някои от тях са:

А) Това успокоява душите на настойниците на кръвта, защото решението е в техните ръце след шериатската присъда за неговото деяние.

Б) Възмездието кара хората по недиректен начин към мястото на мира и подобряването, а това е същността на Исляма в повечето случаи от неговите предписания.

В) То подсилва пречупените желания и подготвя климата на избиране на по-доброто за всички значителни тирани. И така наказанието съвпада с общата багра на Ислямския шериат, а това е баграта на избирането.

Г) То осъществява най-съвършеното, към което се стремят настоящите режими за премахване на смъртното наказание или да го оставят, но да го прилагат само като имат лични и обществени облаги, или според това как ще се наложи променящото се настояще, на един умен начин, без да оставя вредни следи.

8. Ислямът дава право на угнетения или неговия настойник да избират между възмездието (кисас) и опрощаването с вземане на откуп, или напълно опрощаване. Това доказва лекотата на тази религия. В Тората се казва, че нейните привърженици не са имали право на избор, а само убийството, а на привържениците на Евангелието им е позволено опрощението, но без възмездие и без откуп. Но Всевишният Аллах е улеснил на тази общност, като позволи на угнетения да избира: ако иска да убие, ако иска да опрости убийството и да вземе откуп, а ако иска може да прости всичко без да взима нищо от откупа. Всевишният казва:

﴿فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ

ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ۖ﴾ (البقرة: 178).

“А който получи опрощение от своя брат, да го получи според обичая, а той да му се издължи с добрина. Това е облекчение и милост от вашия Господар.” (ал-Бакара, 178)

Дял шести:

Прелестите на Исляма изети от връзката между властващия и подвластния.

Застъпничеството на мюсюлманите се счита от най-великите задължения на религията и от нейните нужди. Затова мюсюлманите трябва да имат имам – водач, който да изпълнява задълженията на религията, да помага на угнетения и да изпълнява наказанията. Това го доказва Свещения Коран, Суннета, Иджма и шериятските правила.

Всевишният казва:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ}

(النساء: 59)

“О, вярващи, покорявайте се на Аллах и се покорявайте на Пратеника и на удостоените с власт сред вас!” (ан-Ниса, 59).

Пречистият Аллах е задължил мюсюлманите да се подчиняват на удостоените с власт, а това са имамите – водачи. Заповядването на покорност е доказателство за задължително избиране на властващ водач, защото Всевишният Аллах не заповядва покорност към който не съществува. Заповядването на покорност довежда до поставянето на имам-водач. Това е задължение (ваджип) на всички мюсюлмани.

В Суннета има много хадиси, доказващи поставянето на имам-водач. От тях са:

«لا يحل لثلاثة يكونون بفلاة من الأرض إلا أمروا أحدهم»

رواه الإمام أحمد في مسنده من حديث عبد الله بن عمرو - رضي الله عنهما - وله شاهد من حديث أبي سعيد الخدري ؓ , وحديث أبي هريرة ؓ , رواهما أبو داود في سننه.

“Не е позволено на трима, когато са на изоставено място на земята, освен да изберат един от тях за водач.”¹

Един от учените казва: “След като избирането на водач е задължително в най-малките групи и събирания, това е намек за задължителното избиране на водач, когато са повече от това.”

Иджма (единодушно мнение на учените) също потвърждава това. Един учен казва: “Учените са на едно становище, че е задължение на мюсюлманите да изберат халифа.”

А друг казва: “Избирането на имам-водач е задължение (ваджип), това задължение се знаеше в шериата от всички сехабета и табиини, защото сехабетата на Пратеника на Аллах (С.А.С) при смъртта му, побързаха да изберат Ебу Бекр (Р.А.) и му дадоха пълно право той да отговаря за тях. Това е така по всяко време от времената, и остава твърдо становище на всички учени, че избирането на имам-водач е задължение.”

Избирането на имам-водач се доказва и от следното шериатско правило: “Когато едно задължение (ваджип) не може да се осъществи, освен чрез нещо, то това нещо също е задължение (ваджип).”

В потвърждение на това Али ибн Ебу Талиб казва: “Задължително хората трябва да имат добър водач или лош водач. Рекоха: О, емире, добрия водач вече го знаем, но как ще стане с лошия? Той отговори: С него ще се изпълняват наказанията, пътищата ще са мирни, с него ще се воюва с врага и ще се разделя придобитото във войната, и плячката.”

Избирането на имам-водач се доказва също с това, че той отстранява вредите от хаоса и затваря вратата на покварата, защото когато няма определен имам, ще има вреди и развала, които само Аллах знае.

Запазването на петте задължителни нужди – религията, душата, семейството, имота и разума – е задължение от шериата и от целите на шериата е тяхното запазване. Това не може да се осъществи освен чрез избирането на имам-водач на мюсюлманите. Един учен казва: “Покварата е, когато няма имам-водач, който да решава проблемите на хората.”

А друг казва: “Ако нямаме водачи, няма да има спокойствие по пътищата и слабият от нас ще е жертва на силния от нас.”

¹ Ахмед – 2/177

Благините на общностите и обществата не могат да се осъществят нито подредят, освен с взаимопомощ между властващия, който заповядва и подвластния, който изпълнява и всеки от тях трябва да извършва задълженията, с които е натоварен, с честност и отговорност.

Имама- водач не е господар на неговите подвластни, та да се възползва от тях, нито е пратеник на Аллах, за да бъде посредник между тях и религията на Аллах, а напротив, и той и неговите подвластни са съдружници, взаимно си помагат за доброто на религията и земния живот. Трябва той да им помага и трябва те да му помагат, като водача на кервана, който пътува с тях на път, ако върви в правилна посока по пътя – следват го, а ако сгреши и обърка пътя, поправят го и го напътстват. И ако ги нападне разбойник, взаимно си помагат да го отстранят.

Базирайки се на всичко това, всеки от властващия и подвластния има задължения, които трябва да съблюдават.

Първо: Задълженията на имама-водач.

Водачеството има велики цели, някои от тях са:

1. Разпространяване на религията и призоваване към нея. Това е от най-важните цели на водачеството. Към осъществяването на тази цел се стараяше имама на мюсюлманите Мухаммед (С.А.С.). След като Аллах го почете с пратеничеството и му нареди да предава религията на хората, и му даде сила на земята, тогава той започна да изпраща пратеници към другите страни и места да призовават хората да приемат религията на Аллах, и да и разясняват Пътят на истината. Започна да пише писма на кралете и старейшините на племената, призовавайки ги към Ислям. Изпращаше войските, за да разпространяват тази религия, докато всемогъщия Аллах го прие при себе си. Този път и начин го следваха праведните халифи и кралете на мюсюлманите и техните емири с помощта на Аллах.
2. Отстраняване на съмненията, нововъведенията и измислиците и воюване с тях. И това е от целите на водачеството, които имама-водач трябва да извършва. Той е задължен да предпазва религията от всяко лошо, което ѝ вреди. Един учен казва: “Имама-водач е задължен да пази религията на нейните основи, които са приети единодушно от предците на тази общност. И ако се вкара съмнение от някой, той му разяснява доказателствата и правилното и изпълнява това, което му е задължение – от права и

наказания, за да бъде предпазана религията от поквара, а общността – предпазена от мръсотии.”

Също така воюването срещу нововъведенията и отстраняване на съмненията, лъжите и измислиците, които ги вкарват враговете на Исляма, и воюване срещу разрушаващите идеи с най-различни начини и средства за доброто на обществото.

И това се различава с различието на нововъведенията или разрушаващите идеи и призоваващия към тях, също така заобикалящата ги обстановка. Това може да стане с поучаване и напътване, а може с даване на доказателства и отстраняване на съмнението, както е правил Али (Р.А.) с хариджитите, като бе изпратил Абдуллах ибн Аббас (Р.А.). А може да бъде с наказване, прокуда и изселване, както е направил Омер (Р.А.) със Сабит, а може да бъде и с война, както воюваше Али (Р.А.) с хариджитите. Всяко нещо според неговата преценка и големината на неговата вреда върху общността и обществото.

3. Запазване на сигурността и предпазване на вражеските граници. Имама-водач и съдебната власт са задължени да осигурят мир за мюсюлманите. Това обхваща всички видове сигурност: умствената, културната и обществената сигурност, за да се осъществи спокойствие за хората и тяхната религия, душите им, семействата им, и имотите им. Един учен казва за отговорностите на имама-водач:

“Трето: запазване на сигурността и отстраняване на лошото от жените, за да се движат хората в живота и в пътуванията, спокойни от отнемане на душа или имот.”

4. Прилагане на шериатските закони и наказания и изпълняване на постановленията. Това е от личните задължения на имама-водач и съдебната власт или който ги замества. Един учен казва: “Прилагането на наказанията е задължение на властните лица и това става чрез наказване за изоставянето на задълженията и извършването на забраните.”

Затова властното лице е задължено да изпълнява наказанията и да ги прилага. В прилагането на шериатските закони и изпълняването на постановленията влиза събирането на зекята, разпределянето на придобитото от войната, поддръждането на борещите се войски за извисяването на Ислямското знаме, поучаването на хората да спрат при границите на Аллах, подчинение на Неговите заповеди и призоваване към това.

5. Справедливост и отстраняване на престъпничеството. Заповедта със справедливост и отстраняване на престъпничеството се изисква от всеки човек, а не само от властната личност. Доказателствата за това са много, но ние ще се спрем на някои от тях, като например:

- Хадиса за седмината, които Аллах ще скрие в сянка, в Деня, в който няма сянка, освен Неговата сянка. И от тях е споменат справедливият имам-водач.¹

- Хадиса:

«ليس من وال أمة قلت أو كثرت لا يعدل فيها إلا كبه الله تبارك وتعالى

على وجهه في النار» رواه الإمام أحمد في مسنده.

“Който има власт над една общност, малка или голяма, и не се отнася със справедливост в нея, Всевишният и Благословен Аллах ще го повлече по лице в Огъня”²

- Хадиса:

«المقسطون على منابر من نور عن يمين الرحمن وكلتا يديه يمين، هم

الذين يعدلون في حكمهم وأهلهم وما ولوا» رواه مسلم.

“Справедливите ще са на минбери от светлина от дясно на Всемилоствия, и двете Негови ръце са десни, те са онези, които са справедливи в техните присъди, в семействата им и в това, което са удостоени с власт”³

Аллах е предупредил от престъпничеството и е обещал наказание за угнетителите. Всевишният казва:

{فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمِ أَلِيمٍ} (الزخرف: 65)

“Горко на угнетителите от мъчение в болезнения Ден!” (аз-Зухруф -65)

Пратеникът (С.А.С.) е казал:

«إن الله ليملي للظالم حتى إذا أخذه لم يفلته»

رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

¹ Бухари с “Фетх” – 12/112 №6806 и Муслим – 2/715 №1031

² Ахмед – 5/25

³ Муслим – хадис №1827 – 3/1458

“Аллах ще удължи времето за угнетителя и когато го вземе няма да го избави.”¹

Престъпничеството е от най-важните причини за пагубата на общностите. Няма държава, в която да се разпространява престъпничеството и в нея да не се пролива кръв, но ще я връхлети наказание. Всевишният Аллах казва:

﴿وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ

شَدِيدٌ ﴿١٢﴾ (هود: 102)

“Така сграбчва твоят Господар, щом сграбчи селищата, когато угнетяват. Той сграбчва болезнено силно.” (Худ - 102)

Един учен казва: “Справедливостта е реда на всякото нещо, ако в земния живот се повелява справедливостта, той ще се подобри, дори нейният притежател да няма права в отвъдния свят. А ако не се повелява справедливостта, животът няма да се подобри, дори нейният притежател да има достатъчно вяра в отвъдния свят.”

Най-справедливата справедливост е прилагането на шериата на Аллах и изпълняване на неговите постановления и даване правата на техния собственик. А най-угнетителния гнет е занемаряване шериата на Аллах и неговото отстраняване от ежедневието. Всевишният Аллах казва:

﴿أَفَحُكْمَ الْجَهْلِيَّةِ يَبْغُونَ﴾ (المائدة: 50)

“Нима търсят съда от времената на невежеството?” (ал-Маиде - 50)

6. Единство и неразделение

От важностите на имама-водач и съдебната власт е обединяване словото на мюсюлманите и отстраняване на всяка причина, която довежда до разделение и разногласие, за да се осъществят благословените ислямски цели, които повеляват обединение и забраняват разделието и разногласието. Всевишният Аллах казва:

¹ Бухари с “Фетх” – 8/354 и Муслим – 4/1997 №383

{وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا} (آل عمران: 103)

“И се привържете всички към въжето на Аллах и не се разделяйте.” (ал-Имран - 103)

7. Милосърдие и състрадателност с подвластните и тяхното съветване.

От задълженията на имама-водач е милосърдие и нежност с подвластните и да ги съветва, с което има общо благо за властния и подвластните. В един хадис се казва:

«اللهم من ولي من أمر أمتي شيئاً فشق عليهم فأشقق عليه، ومن ولي

من أمر أمتي شيئاً فرفق بهم فأرفق به» رواه مسلم.

“О, Аллах, който бъде удостоен с власт над нещо над моята общност и им утежнява, утежни и на него. А който бъде удостоен с власт над нещо над моята общност и е нежен с тях, бъди нежен с него.”¹

Някои учени казват: “Това е най-възпиращия начин за утежняване върху хората, и най-великият апел със състрадателност към тях. А хадисите с това значение са много.

Пратеникът (С.А.С.) е казал:

«ما من عبد يسترعيه الله رعية من المسلمين فيموت وهو غاش لهم إلا

حرم الله عليه الجنة» رواه البخاري في صحيحه

“Всеки раб, който Аллах е удостоил с власт над група мюсюлмани и умре, но не е бил искрен с тях, Аллах ще му възбрани Дженнета.”²

Праведният водач, който отслужва молитвата и прилага наказанията и запазва правата на общността, с това той осъществява за обществото най-великите причини за доброто на държавата и хората. Когато водача се старее да подобри подвластните според неговите възможности, той е от най-добрите хора за неговото време, той е от най-добрите, борещи се по пътя на Аллах.

¹ Муслим – 3/1458 №1828

² Бухари с “Фетх” – 13/126

Това са най-важните задължения, които Исляма е утвърдил и с тях е задължил имама-водач спрямо неговите подвластни, и които показват прелестите на Исляма, свързани с властта и отговорността.

Второ: Задълженията на подвластните хора

За да се осъществи благо от водачеството и халифатството, подвластните хора трябва да изпълняват своите задължения спрямо техния властен водач, защото те са съдружници в това. Кеаб ал Ехбар е казал:

«Примера за Исляма, за удостоеният с власт и хората е като примера с военния лагер, стълба, палатките и войските. Военният лагер е Исляма, стълба е удостоеният с власт, а палатките и войските са хората, и не могат едни без други.»

От тези задължения, които разясняват връзката между удостоеният с власт и подвластния са:

1. Послушание и покорност

Послушанието е основа от основите на властта в Иляма и правило от правилата на неговия ред. Знае се, че ислямската религия няма единност, освен с водачеството, а няма водачество, освен с послушание и покорност.

Всевишният казва:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ}

(النساء: 59)

“О, вярващи, покорявайте се на Аллах и се покорявайте на Пратеника и на удостоените с власт сред вас!” (ан-Ниса – 59)

Това знамение съдържа задължително послушание и покорност на удостоените с власт. Това е обобщено и трябва да се конкретизира със Суннета, т.е., че подчинението трябва да бъде в непрегрешение.

Ибн Омер (Р.А.) предава от Пратеника (С.А.С.), че е казал:

«على المرء المسلم السمع والطاعة فيما أحب وكره إلا أن يؤمر بمعصية

فإن أمر بمعصية فلا سمع ولا طاعة»
رواه البخاري في صحيحه.

“На вярващият мюсюлманин е задължение послушанието и покорността, в каквото обича и не харесва, освен ако му бъде

заповядано прегрешение. Затова ако му бъде заповядано да прегреша, тогава няма послушание, нито покорност.”¹

Ебу Хурейра (Р.А.) предава от Пратеника на Аллах (С.А.С.), че е казал:

«من أطاعني فقد أطاع الله، ومن عصاني فقد عصى الله، ومن أطاع الأمير

فقد أطاعني، ومن يعص الأمير فقد عصاني» رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Който ми се покори, той се е покорил на Аллах, а който прегреша спрямо мен, той е прегрешил спрямо Аллах. А който се покори на водача (имама), той се е покорил на мен, а който прегреша спрямо водача, той е прегрешил спрямо мен.”²

Този хадис доказва задължителното послушание и покорност на удостоените с власт, докато не нареждат прегрешения, защото това е покорност на Аллах и на Неговия Пратеник. Това е единно становище при Ехли Суннет уель-Джемат. Това е основа от техните основи, с които се отличават от нововъвеждащите и отдалечени хора.

Един учен казва: “Хадиса съдържа задължително послушание и покорност на удостоените с власт, освен когато повеляват прегрешение. А мъдростта от повелята на подчинение към тях е запазване на единното слово, защото в разделението има поквара.”

2. Понасяне гнета на удостоените с власт и проява на търпение.

Ако удостоения с власт прояви гнет към подчинените си и им усложни техните дела в живота им или отнеме от правата им, или даде предимство на себе си над тях, или на някой от подвластните си за нещо, то на подвластните е задължение да понесат този гнет и вражда и да проявят търпение, и да очакват неговата равностметка при Всевишния Аллах.

Хузейфе ибн ал-Йеман (Р.А.) казва:

قلت: يا رسول الله إنا كنا بشرٌ فجاء الله بخير، فنحن فيه فهل من وراء هذا الخير

شرٌّ؟ قال: «نعم» قلت: هل وراء ذلك الشر خير؟ قال: «نعم» قلت: فهل وراء

¹ Бухари с “Фетх” – 13/121 №7144

² Бухари с “Фетх” – 13/111 №7137 и Муслим – 3/1466 №1835

ذلك الخير شر؟ قال: «نعم» قلت: كيف؟ قال: «يكون بعدي أئمة لا يهتدون بهدائي، ولا يستنون بسنتي، وسيقوم فيهم رجال قلوبهم قلوب الشياطين في جحيمان إنس»، قال: قلت: كيف أصنع يا رسول الله إن أدركت ذلك؟ قال: «تسمع وتطيع للأمر، وإن ضرب ظهرك، وأخذ مالك فاسمع وأطع» *رواه مسلم.*

“Рекох: О, Пратенико на Аллах, ние бяхме в лошо, но Аллах ни донесе добро, и сега ние сме в него, но дали ще дойде лошо след това добро? А той отговори: “Да.” Рекох: А след това лошо, има ли добро? Рече: “Да.” Рекох: А след това добро има ли лошо? Той рече: “Да.” А аз рекох: Как? Рече: “След мен ще има удостоени с власт, няма да напътстват с моето напътване и няма да се придържат към моя Суннет. Сред тях ще се появят мъже, техните сърца са сърца на сатани в човешки тела.” Рекох: О, Пратенико на Аллах, какво да правя ако ги заваря? Рече: “Ще слушаш и ще се покоряваш на удостоверения с власт, дори да си биен по гърба, и да ти се отнеме от имота. Слушай и се покорявай.”¹

Този хадис е от най-целомъдрените хадиси, които са в този дял. Пратеника (С.А.С.) е описал тези удостоени с власт, че те няма да напътстват с неговото напътване и няма да се придържат към неговия Суннет, а това е върха на заблудата и покварата, и края на изкривяването и ината. Те няма да напътстват с пророческото напътване самите себе си, нито своите семейства, нито техните подвластни. И въпреки това Пратеника (С.А.С.) повелява покорност към тях, но да не е в прегрешение спрямо Аллах, както се споменава в други хадиси, в които се казва: **“дори това да доведе да те бият и да отнемат имота ти.”** Нека това да не те подтиква към непокорност и непослушание на техните заповеди, защото това е престъпление към тях. Тяхната равностойност и награда ще бъде в Съдния ден. Ако твоите страсти те водят към противното на тази мъдра повеля и правилен шериат, не слушай и не се подчинявай на удостоверения с власт, ще те последва грях и ще попаднеш във възбраненото. Тази пророческа повеля е уникална справедливост, която е донесена от Исляма, защото този удрян човек, ако не е послушен и покорен, и другият удрян не е

¹ Муслим – 3/1476 №1847

послушен и покорен, това ще доведе до занемаряване на религиозните и земни блага, и греха ще обхване всички подвластни хора, или повечето от тях. С това справедливостта ще изчезне от държавата и ще се разпространи покварата, която ще обхване всички.

Но ако този човек бъде угнетен и прояви търпение, очаква наградата си и моли Аллах за избавление, послушен и покорен е, тогава ще са явни благините, и неговото право няма да бъде погубено при Всевишния Аллах, а може би да го замени с по-добро от него, а може да го запази за ахирета. Това е от прелестите на шериата, който изисква послушание и покорност заради справедливостта на удостоените с власт. Ако това бъде така, то земният живот ще бъде достоен и приятен. Затова хвала на Аллах за Неговата загриженост към рабите Му.

2. Уважение и почитане на удостоверения с власт.

3. Муавия ибн Ебу Суфян (Р.А.) е казал:

لما خرج أبو ذر إلى الربذة لقيه ركب من أهل العراق فقالوا: يا أبا ذر قد بلغنا الذي صنع بك فاعقد لواءً يأتيك رجال ما شئت، قال: مهلاً يا أهل الإسلام فإني سمعت رسول الله ﷺ يقول: «سيكون بعدي سلطان فأعزوه من التمس ذُلّه ثغر ثغرة في الإسلام ولم يقبل منه توبة حتى يعيدها كما

كانت» السنة لابن أبي عاصم وصححه الألباني في ظلال الجنة

“Когато Ебу Зерр отиде към Рабеза се среща с пътуваща група от жителите на Ирак. Те му казали: О, Ебу Зерр, достигна до нас това, което е направено с теб, затова вдигни знаме и при теб ще дойдат мъже, колкото пожелаеш. А той казал: Спокойно, о, привърженици на Исляма. Аз чух Пратеника на Алах (С.А.С.) да казва: След мен ще има султан, помогнете му от онзи, който търси неговото унижение, той прави бунт в Исляма, и няма да му се приеме покаянието, докато не го възвърне както е било.”¹

Ебу Бекра (Р.А.) казва: Чух Пратеника на Аллах (С.А.С.) да казва:

¹ Суннета на Ибн Ебу Асим – 2/499 и удостоверен от ал-Албани.

«من أكرم سلطان الله تبارك وتعالى في الدنيا أكرمه الله يوم القيامة، ومن أهان سلطان الله تبارك وتعالى في الدنيا أهانه الله يوم القيامة»

سنن الترمذي ومسنند الإمام أحمد وحسنه الألباني في سلسلة الأحاديث الصحيحة.

“Който почита султана на Всевишния и Благословен Аллах на земята, Аллах ще го почете в Деня на възкресението.”¹

Който разгледа доказателствата в този раздел ще узнае, че Аллах е повелил уважение и почитане на удостоените с власт, възбраният е ругането им и неуважението им, заради велика мъдрост и огромно благо, защото общите блага се осъществяват с уважение към удостоените с власт от обществото. И когато това изчезне и те бъдат унижени, тогава и благого ще бъде възпрепятствано.

Във връзка с това, един учен казва:

“Хората винаги ще са добре, докато зачитат удостоените с власт и учените. Ако зачитат тях, Аллах ще им подобри земния живот и отвъдния. Но ако ги пренебрегнат ще си развалят земния живот и отвъдния.”

А друг казва, като изрежда правата на удостоения с власт: “Четвърто право: да бъде уважавано неговото право както подобава на неговия ранг, да бъде почитан и уважаван както Всевишния Аллах е отредил. Затова известните велики учени от ислямските имами ги уважаваха и зачитаха, и се отзоваваха на техните покани, въпреки тяхната набожност, страхопочитание и безалчност към това, което те притежават. А това, което вършат някои, които си приписват набожност, но проявяват неуважение към тях, това не е от Суннета.”

4. Забраняване на ругането, лъженето и мразенето на удостоените с власт над мюсюлманите.

Енес (Р.А.) казва: “Великите сподвижници на Мухаммед (С.А.С.) ни забраняваха и казваха: Пратеникът на Аллах (С.А.С.) е казал:

«لا تسبوا أمراءكم ولا تغشوهم ولا تبغضوهم، واتقوا الله واصبروا فإن الأمر قريب».

¹ Тирмизи – 4/435 №2224, Ахмед – 5/42

“Не ругайте вашите водачи и не ги лъжете и не ги мразете. Бойте се от Аллах и търпете, защото повелята е близо.”

Тази възбрана означава харам, както е отредено в основите на фикх. Един учен казва:

“Не виждаме излизането срещу нашите водачи и удостоените с власт, дори и ако са угнетили, да не се молим против тях и да не избягваме от тяхното подчинение. Знаем, че покорността на водача е покорност на Аллах – задължително, стига да не повеляват прегрешение. Ще искаме за тях подобряване и прошка.”

В потвърждаване на това, друг учен казва:

“Когато видиш един човек да се моли против султана, знай, че той е празнословец. А когато друг човек се моли за султана с добро, знай, че той е привърженик на Суннета с позволенията на Всевишния Аллах.”

А друг учен казва:

“Ако притежавах дуа, щях да я отправя само за султана.”

Затова ни е повелено да се молим с добро за тях, а не ни е повелено да се молим срещу тях, дори те да са угнетили и престъпили някои повели, защото техният гнет и престъпничество е върху тях и мюсюлманите и тяхното добро е за тях и мюсюлманите.

Един учен бе запитан за човек, който не се моли за удостоените с власт и казал:

“Това е от неговото незнание и невежество. Дуата за удостоения с власт е от най-приближаващите неща и от най-благословените покорности, тя е от съветването за Аллах и за Неговите раби. Когато Пратеника на Аллах бе известен, че племето Деус са прегрешили и не се подчиняват, той каза:

«اللهم اهد دوساً وأت بهم، اللهم اهد دوساً وأت بهم».

“О, Аллах, напъти Деус и ги доведи.”

Иска добро за хората и се моли за тях, а удостоеният с власт е от най-нуждаещите се от дуа, защото неговото подобряване е подобряване на общността. Дуата за него е от най-важните дуи и от най-важните съвети.

Който си мисли, че злословенето за удостоените с власт, че тяхното ругаене и неуважение е от шериата на Всевишния Аллах или от възбраняване на порицаването и т.н., то този човек е заблуден и приписва на Аллах и на шериата Му неистината.

Напротив, дори това е противно на Свещения Коран и Суннета, и на изреченото от праведните предци.

Един учен казва: “А доколкото учените, религиозни и благословени хора, те не могат да позволяват на никой това, което Аллах е възбрал, като неподчинението на удостоените с власт, лъжата и излизането срещу тях – на какъвто и да е начин. Всичко това е добре познато от обичаите на привържениците на Суннета и религията - в миналото и сега, и от живота на другите.”

Злословенето за удостоените с власт, тяхното ругаене и споменаване на техните грешки е голяма грешка и отвратително престъпление, което чистият шериат е възбрал, и е порицал неговия извършител.

Това е ядрото на излизането срещу удостоените с власт, което е основа за покварата на религията и земния живот - заедно.

5. Съветването на удостоените с власт.

Пресъждащият с лошо го сполетява това, което сполетява и хората от слабост, грешка, забрава, гнет и други, и заради това е отредено неговото съветване, за да се усети и да му се изясни истината, и това, което може би той да не знае от нещата. Това е от задълженията на подвластните, тъй като съветването е велика основа от основите на Исляма, както се казва в хадиса на Пратеника (С.А.С.):

«الدين النصيحة.....» صحيح مسلم

“Религията е съветване...”¹

Съветването на удостоените с власт е от задълженията на религията и това е от отговорностите на учените, утвърдили се в знанието, защото това е по-добра причина за възприемане с показване на обич, уважение, покорност и застъпничество.

Заради това в хадиса на Пратеника на Аллах (С.А.С.) се казва:

«من أراد أن ينصح لذي سلطان فلا يبيده علانية، وليأخذ بيده فإن سمع منه فذاك وإلا كان أدى الذي عليه».

السنة لابن أبي عاصم ومسنند الإمام أحمد وصححه الألباني في ظلال الجنة.

¹ Муслим – 1/74 №55

“Който желае да съветва султана, нека да не го прави явно, а да го направи насаме. И ако приеме от него – добре, а ако ли не, той е изпълнил своето задължение.”¹

Този хадис доказва, че съветването на удостоените с власт е тайно, а не явно и гласовито, и да не се разгласява на минберите, събиранията, джамиите, вестниците, списанията и други. Това няма връзка с правилното съветване, затова не се подлъгвай с който прави това, дори той да е с добро намерение. Това е противно на Суннета.

Съветването на удостоените с власт трябва да бъде на необходимия начин, отговарящ на тях и да не предизвиква обществеността, или да отнема от авторитета им.

Зияд ибн Кусайб ал-Адеуи казва: (Бях с Ебу Бекра до минбера на Ибн Амир, а той отправяше проповед (хутбе) облечен с нежни дрехи. Тогава Ебу Билял – а той е един от хариджитите и се казваше Мирдас ибн Едих – каза: Погледнете нашия емир, облякъл е дрехите на лицемерите.

Тогава Ебу Бекра каза: Замълчи, аз съм чул Пратеника на Аллах (С.А.С.) да казва:

«من أهان سلطان الله في الأرض أهانه الله». سبق تخريجه

“Който унизи султана на Аллах на земята, Аллах ще унизи него.”

Един от учените е казал: (Трябва да се разговаря със султана насаме, а не пред всички хора, дори е желателно да се разговаря тайно с него и да го съветва скришом, без да има трето лице.)

Трябва да се избягва грубия и студен начин на говорене, това е напътването на Свещения Коран. Всевишния Аллах е казал на Муса и Харун (А.С.), когато се обръщат към най-невярващия човек:

{ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ تَحْشَىٰ } (طه: 44)

“И му говорете с благи слова, за да си припомни или да се побои!” (Та ха 44)

Един човек казал на някой от халифите:” Слушай ме, искам да ти кажа нещо.” Бил груб и той му отговорил: “Нямам нужда

¹ Суннета на Ибн Ебу Асим – 2/507 и Ахмед 3/403

от твоите слова, а и ти не си по-добър от Муса и Харун, а аз не съм по-невярващ от фараона. На тях двамата Аллах е казал:

{ فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ } (طہ: 44)

“И му говорете с благи слова, за да си припомни или да се побой!” (Та ха 44)

Един учен казва: (Обаче онзи, който забележи грешките на удостоения с власт в някои отношения, трябва да го посъветва без да показва грубост пред очите на хората. А напротив, както е в хадиса – да се приближи до него, да се усамоти с него, и тогава да го съветва, без да унижава удостоения с власт. И вече споменахме в началото на книгата “Сийер” , че не е позволено излизането срещу удостоените с власт, дори да са извършили някакъв гнет.)

А друг учен казва: (Разгласяването на грешките на удостоените с власт не е от начина на предците, и това да се споменават на минберите в джамиите, защото това довежда до преврати, непослушание и непокорност, довежда до излизането срещу тях, което вреди и няма полза от него. Обаче наследеният начин от праведните предци е съветване между тях и удостоените с власт, изпращане на писма до тях, или свързване с учените, които ще се свържат с тях, докато се напътят към доброто.)

А трети учен казва: (Много внимание трябва за разбиране начина на праведните предци за взаимоотношението със султана. Грешките на султана не трябва да се вземат за причина за бунтуване на хората и за отдалечаване на сърцата от удостоените с власт. Това е истинската поквара и е една от основите, с които се осъществява покварата между хората.)

Учените не са задължени да разгласяват на обществеността, че са ходили при удостоения с власт, и че са го съветвали. Това не е добре за двете страни – за удостоения с власт и за учения. На Усама ибн Зейд (Р.А.) му бе казано:

(أَلَا تَدْخُلُ عَلَىٰ عِثْمَانَ لَتَكَلِّمَهُ فَقَالَ: أَتُرُونَ أَنِي لَا أَكَلِّمُهُ إِلَّا أَسْمَعُكُمْ،

وَاللَّهِ لَقَدْ كَلَّمْتَهُ فِيمَا بَيْنِي وَبَيْنَهُ). رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

”Няма ли да отидеш при Осман, за да говориш с него? А той отговори: Мислите ли, че аз не съм говорил с него, и трябва ли да ви уведомя? Кълна са в Аллах, разговарях с него насаме, между мен и него.”¹

Един човек казал на някой от учените: (Ей, учен, Аллах е взел обет от учените – да казват истината и да я прилагат. Няма ли да отидете при тези, удостоените с власт, и да ги съветвате? А той му отговорил: Винаги ли когато ги съветваме трябва да ви известим?)

Трябва да се обърне внимание на едно нещо, а то е отдалечаване от примерния поглед и въображаеми предположения, като който сравнява удостоените с власт в наше време с удостоените с власт във времето на праведните халифи, или с емира на вярващите Муавийе, или Омер ибн Абдуль-Азиз, или Харун ал-Рашиид, или с който и да е от халифите, емирите или известни личности в ислямската история. За всяко време си има държава и мъже, и който направи това ще бъде споменат с неговата случка. Един човек казал на емира на вярващите Али ибн Ебу Талиб (Р.А.): “О, емир на вярващите, защо нещата бяха добре за Ебу Бекр и Омер, а не са добре за теб и за Осман?” А Али (Р.А.) му отговорил: “ Защото аз и Осман бяхме подвластни на Ебу Бекр и Омер, а ти и такива като теб са подвластни на мен и на Осман.”

Промяната не настъпва от страна на удостоените с власт и тяхното решение, а напротив, също и от подвластните. Затова, нека човек да бъде справедлив със себе си, нека да не търпи съвършеността от другия, а недостатъците да са скрити в него, и да бъде както е казано: вижда сламката в окоето на своя брат, а не вижда гредата в своето око. Съветването на удостоения с власт – тайно – с искрено възнамерение има ползотворни последици за Исляма и мюсюлманите. Съветването не е с бунт и подстрекаване, защото това служи на враговете на Исляма. Това предизвиква разпалване и бунт при подвластните, и разпалване на раздорите.

6. Неизлизане срещу удостоените с власт над мюсюлманите, ако те не се отзоват на съветите. Излизането срещу удостоените с власт над обществото, и срещу техните водачи, вдигането на

¹ - Бухари с Фетх – 6/331 №3267, Муслим – 4/2290 №2989

оръжие срещу тях, и спора за тяхната власт – това е от делата на заблудените и нововъвеждащите хора, като хариджитите, които си позволяват воюването срещу привържениците на Кибле, и други като тях, подражаващи на нововъвеждащите хора. Извършването на грехове от удостоените с власт и възбранени неща - без неверието, не оневинява излизането срещу тях. Разумният начин е придържане към покорността на удостоените с власт, борба с тях и търпение при техния гнет и престъпничество, тъй като няма по-голяма поквара от нетърпението, дори те да са развалени угнетители и го правят явно, стига те да отслужват молитвата и да изпълняват основите на религията. Това е от основите на Ехлис - Суннет вель-Джемаат, които мислят, че не е позволена непокорността на удостоения с власт – добър или лош, освен ако той не заповядва прегрешение спрямо Аллах.

Ибн Аббас (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«من رأى من أميره شيئاً يكرهه فليصبر عليه فإنه من فارق الجماعة

شبراً فمات إلا مات ميتة جاهلية». *رواه البخاري في صحيحه ومسلم.*

“Който забележи от своя емир нещо, което го отвращава, нека да търпи, защото който се отцепи от обществото една педя, и умре, ще умре невежеска смърт.”¹

Джунада ибн Ебу Умейе казва: “Влезнахме при Убаде ибн Ас-Самит (Р.А.), а той беше болен. Тогава му рекохме: Кажи ни –Аллах да те подобри – хадис от който да има полза за Аллах, и който си чул от Пратеника на Аллах (С.А.С.). А той рече: Пратеника на Аллах (С.А.С.) ни покани и взе обет от нас. Това, което взе от нас е, че обещахме послушание и покорност, когато сме здрави и болни, когато сме в тежкотия и лекота, и да не отнемаме властта от нейния притежател, и каза:

«إلا أن تروا كفراً بواحاً عندكم من الله فيه برهان».

رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“...освен, ако видите ясно неверие, и да имате от Аллах довод за това.”²

¹ - Бухари с Фетх – 13/5 №7054, Муслим – 3/1477 №1849

² - Бухари с Фетх – 13/192 №7199, Муслим – 3/1470 №1709

Един учен е казал: (Значението на хадиса е: Не се борете за властта, отнемайки я от удостоените с власт, и не се съпротивлявайте на тях, освен ако забележите осъществено зло от тях, което знаете от правилата на Исляма. И когато забележите това, порицайте го пред тях и кажете истината където и да сте. А доколкото излизането срещу тях, това е забранено единодушно от мюсюлманите, дори те да са развалени угнетители. Много хадиси доказват това, което споменах. Поддръжниците на Суннета смятат, че удостоеният с власт не се сваля заради дребна поквара.)

Ауф ибн Малик (Р.А.) казва: Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«ألا من ولي عليه وال فرآه يأتي شيئاً من معصية الله فليكره الذي يأتي من معصية الله ولا يتزع يداً من طاعة». رواه مسلم.

“Който има удостоен с власт над себе си и забележи, че той извършва прегрешение спрямо Аллах, нека се отвори от прегрешението, което върши спрямо Аллах, и нека да не излиза от покорност.”¹

Този хадис и други доказват задължителното послушание и покорност на удостоените с власт над мюсюлманите, и да не се излиза срещу тях, и да не се излиза от покорност, ако не се отзоват на съветите. А напротив, да се прояви търпение и да се понесе вредата от тях, защото това възпира по-големи вреди, които ще се появят заради нетърпението и излизането срещу тях. Това са неща, които развалят религията и земния живот.

Един учен е казал: (Не е позволено обявяването на война срещу властващия, и излизането срещу него, дори той да е прегрешил.)

А друг е казал: (Трябва да им се подчинява, дори ако извършат престъпления, защото излизането от тяхното подчинение довежда до много по-голяма поквара от техните престъпления. Дори проявата на търпение при тяхната гнет е опрощаване на грешките и увеличаване на наградите. Всевишния Аллах ги е удостоил над нас заради нашите покварени дела, а наградата е от вида на деянието. Затова трябва да се стремим в искане на прошка, покаяние и подобряване на делата. Всевишния казва:

¹ - Муслим – 3/1482 №1855

{وَمَا أَصْبَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾}

(الشورى: 30)

“Каквато и беда да ви сполети, тя е заради онова, което са извършили вашите ръце. А и много Той извинява.”

(Аш-Шура 30)

{وَكَذَلِكَ نُوَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾}

(الأنعام: 129)

“Така възлагаме едни на други угнетителите заради онова, което са придобили.” (ал-Ен`ам 129)

Затова, когато подвластните искат да се освободят от гнетта на удостоените с власт, нека да изоставят престъпленията.)

Един учен е казал: (Наистина, Хаджадж е мъчението на Аллах, затова не отстранявайте мъчението на Аллах с вашите ръце, а с покорност и подчинение. Всевишния Аллах казва:

{وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾}

(المؤمنون: 76).

“И ги сграбчихме с мъчението, ала те нито се покориха на своя Господар, нито Го умоляваха.” (ал-Му`минун 76)

В потвърждаване на това, един учен казва: (Всичко това е от, което Пратеника (С.А.С.) е повелил, като проявата на търпение при гнетта на водачите, да не се воюва и излиза срещу тях, се изяснява че това е най-благоприятно за рабите в земния и отвъден живот. Затова Пратеника (С.А.С.) е похвалил Хасен със словата си:

«إن ابني هذا سيد، وسيصلح الله به بين فئتين عظيمتين من المسلمين»

“Наистина, този мой син е истински водител, с него Аллах ще помири между две огромни тълпи от мюсюлманите.”

А не е похвалил никой воюващ със заблуда, нито с излизане срещу удостоените с власт, нито с неподчинение или с разделяне на обществото. Хадисите на Пратеника (С.А.С.) са достоверни и всички доказват всичко това.)

Някои учени казват: (Когато възбраняването на порицаваното предизвиква нещо, което е по-лошо от него, и по-мразено от Аллах и от Неговия Пратеник, тогава не е желателно неговото

възбраняване, като възбраняването на кралете и удостоените с власт чрез излизане срещу тях. Това е основата на всяко зло и заблуда до края на човечеството. Който наблюдава какво се случва на Исляма от голяма и малка заблуда, ще забележи че това погубва тази основа, и нетърпението при извършване на лошо довежда до нещо по-голямо и огромно.)

Знае се, че отстраняването на зло с нещо по-лошо от него е забранено.

Излизането срещу удостоените с власт е зло, няма добро в него, заради това че довежда до по-голяма поквара като разделянето на мюсюлманското общество, проливането на тяхната кръв и разпространяването на поквара и хаос между тях.

Разумните хора са казали: (60 години с лош водител са по-добри от една нощ без водител.)

От дългата продължителност на Ислямската история виждаме, че заговорите срещу удостоените с власт са довели до всяване на омраза и допълнителни видове престъпност, и отдалечаване на общността от борбата и следването на враговете, неверниците и лицемерите, а заедно с това – унищожаване на възможностите и благата на общността и парализиране на нейната производствена дейност във всички клонове на живота. Щастлив е който приема съветите на другите, а нещастен е който приема само от себе си.

В потвърждаване на тази истина един учен казва: (Много малко са тези, които излизат срещу удостоените с власт да са довели до добро. Повечето от тях са довели до по-огромно зло.)

Затова послушанието и покорността са задължение на мюсюлманина, стига да не е в прегрешение към Аллах. И нека да се знае, че търпението при лошите деяния на удостоените с власт е от приглашенията на религията, и от заветите на съветващите имами. Трябва да се подсещаме, че покорността на удостоените с власт е от най-съвършената покорност и благословени приближавания – все едно дали тези водители са праведни и угнетители, стига да не са излезли от кръга на Исляма. Покорността на тях в това, което заповядват и забраняват е покорност на Аллах, да се подчиним на Неговата повеля, да се надяваме на Неговата награда, и да се предпазим от Неговото наказание.

И на края ще кажа, че връзката между властващия и подвластния е взаимна връзка, и промяната и подобряването се изискват от всички. Всевишния Аллах казва:

{إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ} (الرعد: 11)

“Аллах не променя хората, докато те не променят себе си.”

(ар-Ра`ад 11)

Хората са два вида: властващи и подвластни. И правата на властващите е да бъдат съветвани, а правата на подвластните е да се придържат към тяхното обществено единство. Тяхното добро не се осъществява освен с тяхното обединение, а те не се обединяват на заблуда. А напротив, дори доброто на религията им и на живота им е в обединението им, и в тяхната привързаност към въжето на Аллах – всички.

Дял седми:

Прелестите на Исляма иззети от неговото призоваване към превъзходните нрави

От прелестите на тази благословена религия е, че тя съдържа призоваване към честитите нрави и придържане към висшите възпитания, и предупреждава от лошите нрави и качества. Това е пълноценна религия и съдържа всяка добро за шериата и разума, и всяко благо, добрина и полза за хората и обществото. Тази религия обхваща всичко, което гарантира хубав живот за който е уварвал в нея и се придържа към нейните предписания. Всевишния казва:

{مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً

طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ} (النحل: 97)

“На всеки вярващ, мъж или жена, който извършва праведно дело, Ние ще отредим прелестен живот. И ще им въздадем награда по-хубава от онова, което са вършили.” (ан-Нехль 97)

В това знамение Всевишния Аллах е обещал на който се придържа към тази религия, било мъж или жена, да живее хубав

живот на земята, и да го награди за най-хубавото, което е вършил – в отвъдния свят. Хубавият живот обхваща всеки вид спокойствие, а условието за щастлив живот е придържане към благословените нрави. Мъдрите хора знаят, че колкото по-пълноценен и добър е морала на един човек, толкова по-лек и пълноценен ще е неговия живот.

Този велик шериат дойде с възпитание на мюсюлманското общество на обич и взаимно милосърдие, уважение едни към други, и че те са като едно тяло, когато една част от него почувства болка, то цялото тяло чувства същата болка. Те са като една сграда, която взаимно се подсилва и подкрепя. В потвърждение на това Всевишния и Пречист Аллах казва:

{إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوِيكُمْ^ج وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ (الحجرات: من الآية 10)

“Вярващите са братя, затова помирявайте своите братя и бойте се от Аллах, за да бъдете помилвани.” (ал-Худжурат 10)

Също така, тази свещена религия дойде с милосърдие към слабите, бедните, нуждаещите се, сираците и възпрепятстваните, удостоените с превъзходство и учените хора – съвършен ред, който се грижи за правата на всяка личност в обществото, и му повелява да изпълнява своите задължения, за да живее Ислямското общество един хубав и щастлив живот.

Аллах е изпратил Своя Пратеник Мухаммед (С.А.С.) към хората от невежеството - а те бяха хора на величието, гордостта, гнетта и враждата – и им възбрани тези и други лоши качества, и ги замени с висши качества и съвършен морал. Той усъвършенства добрите нрави при тях като ревност, предпазливост и отговорност, и им ги утвърди. Пратеника (С.А.С.) бе изпратен с велика религия, като отреди добрия морал от най-великите важности и най-важни цели, тъй като вярата на човека се увеличава според добротата на неговия морал. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا».

رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وقال: هذا حديث حسن صحيح.

“Най-пълноценна вяра от вярващите има онзи, който има най-добър характер от тях.”¹

Той (С.А.С.) беше с най-съвършена вяра и с най-добър характер, и беше похвален от неговия Господар за това, Който казва:

{وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾} (القلم:4)

“Ти наистина имаш велик нрав.” (ал-Калем 4)

И това беше така, защото той изпълни всичко, което му бе повелил Всемогъщия Аллах в Свещения Коран от качества, черти и превъзходства, и се отдалечи от това, което му бе възбранено от лоши нрави и качества. Заради това Аише (Р.А.) – а тя е от най-приближените хора при него, и най-добре го познаваше – , когато беше питана за неговия нрав, тя го описва така, казвайки:

(كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ). رواه مسلم ضمن حديث طويل .

“Неговия нрав беше Корана.”²

Тоест, че той се придържаше към неговите възпитания, повели и възбрани, и го разяснява това, че всичко, което Всевишния Аллах е разказал в Неговата Книга – Корана, за добрите нрави на някой пратеник, или призовава към тях, то Пратеника (С.А.С.) ги притежаваше всички. И всичко, което Аллах е възбранил, то той (С.А.С.) беше далече от него.

С това, което се отличава ислямският морален ред е умереност и справедливост в нравите. Той повелява милост и милосърдие когато е нужно, и забранява милостта в места, в които е нужно да има сила, като при изпълняването на наказанията, и при борбата по пътя на Аллах. Той повелява кроткост и смирение, и отдалечаване от яда, когато е свързано с правото на душата, и повелява яда по пътя на Аллах, при наблюдаването на лошотиите. Така е с всички качества, които Пречистия Аллах е повелил в Неговата Книга, а на нас ни ги предаде Неговия Пратеник (С.А.С.) в Суннета му. Всевишния казва:

¹ - Ебу Дауд –5/60 №4682, Тирмизи – 3/446 №1162

² - Муслим – 1/513 №746

{إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ} (الإسراء: 9)

“Този Коран напътва към най-правото.” (ал-Исра 9)

Така Пречистия Аллах е известил, че Неговата Книга – Корана – напътва към най-добрия, най-правилния и най-справедливия път. Това е във всички неща в ибадетите, взаимоотношенията, нравите и възпитанието.

Тази религия напътва към най-добрия нрав. Няма съвършено качество, нито част от доброто, и да не призовава към него. И няма лошо качество и да не е предупредил от него. Дори счита добрия нрав от най-важните основи на вярата, с които вярващия усъвършенства вярата си и става по-добър от другите, както Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا».

رواه أبو داود في سننه والترمذي في سننه وقال: هذا حديث حسن صحيح

“Най-пълноценна вяра от вярващите има онзи, който има най-добър характер от тях.”

Сега ще споменем някои от тези честити качества и висши образци, които е донесъл този пречистващ шериат, и призовава към тях:

- **Правдивост.**

От прелестите на тази религия е нейната повеля с правдивост, нейното призоваване към правдивост и похвалата ѝ за нейните притежатели на които е обещала хубава награда. Всевишния Аллах казва:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ} (التوبة: 119)

“О, вярващи, бойте се от Аллах и бъдете с правдивите!”

(ат-Теубе 119)

Пратеника (С.А.С.) е казал:

«عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ؛ فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا، وَإِيَّاكُمْ

وَالْكَذِبُ؛ فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا».

رواه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Придържайте се към правдивостта, защото правдивостта напътва към доброто, а доброто напътва към Дженнета. Човек не престава да бъде правдив и търси правдивостта, докато бъде записан правдив при Аллах. И избягвайте лъжата, защото лъжата напътва към лошото, а лошото напътва към Огъня. Човек не престава да лъже и да търси лъжата, докато бъде записан лъжец при Аллах.”¹

От следите на придържането на хората и обществата към качеството **правдивост** е: разпространяването на спокойствие между отделните личности на обществото, защото хората имат доверие на правдивия човек и му се доверяват в останалите отношения.

Правдивия човек го обичат хората и приемат неговите слова, а и той влияе на техните сърца. Правдивостта унаследява самочувствие и доверие в душата, извисения и добро разгласяване между хората в обществото. Правдивостта в отношенията е ключ за постигане на препитание, берекет и напредък. А лъжата обратно.

- Милосърдие.

От най-специалните качества на тази религия е че тя е религия на милосърдието, тя е милост за който е увярявал в нея, защото тя го прави щастлив на земята и ахирета. Тя е милост за цялото човечество, защото повелява милосърдие към слабия, нуждаещият се, възпрепятствания и малолетния. Тя е милост за всички създания, тъй като тази религия съдържа възбрана за претоварването на животните с нещо, което не могат да понесат, да не се наказват, и тяхното колене да бъде улеснено.

Тази религия е религия на милосърдието, което Пречистия Аллах е предписал, а и от Неговите качества е милостта, затова Той е Всемилолюбивия, Милосърдния. И Неговия Пратеник, който ни предаде религията е описан с качествата милост и милосърдие. Всевишния казва:

¹ - Бухари с Фетх – 10/507 №6094, Муслим – 4/2012 №2607

{لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ
حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ} (التوبة: 128)

“Дойде вече Пратеник при вас измежду вас самите. Тежко е за него вашето затруднение, загрижен е за вас, към вярващите е състрадателен, милосърден.” (ат-Теубе 128)

От качествата на вярващите раби на Аллах е милосърдието. Всевишния казва:

{مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ}

(الفتح: 29)

“Мухаммед е Пратеника на Аллах. А онези, коти са заедно с него, са строги към неверниците, милостиви помежду си.” (ал-Фетх 29)

Те взаимно се наставляват с това качество. Всевишния казва:

{ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ}

{أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ} (البلد: 17-18)

“И е от онези, които вярват и взаимно са наставляват за състрадание. Тези са хората на десницата.” (ал-Белед 17-18)

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал в описване на вярващите:

«مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى».

أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Примера с вярващите в тяхната взаимна обич, състрадателност и милосърдие, е като примера с тялото, когато една част от него чувства болка, тя се предава на цялото тяло с безсъние и висока температура.”¹

Също е казал:

¹ - Бухари с Фетх – 10/438 №6011, Муслим – 4/1999-2000 №2586

«لَا يَرْحَمُ اللَّهُ مَنْ لَا يَرْحَمُ النَّاسَ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Аллах не се смилва над който не се смилва над хората.”¹

Исляма е отредил милосърдието да е път довеждащ да Дженнета, дори това милосърдие да е към животните и тварите. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْعَطَشُ فَوَجَدَ بئْرًا فَنَزَلَ فِيهَا فَشَرِبَ ثُمَّ خَرَجَ فَإِذَا كَلْبٌ يَلْهَثٌ يَأْكُلُ التُّرَى مِنَ الْعَطَشِ، فَقَالَ الرَّجُلُ: لَقَدْ بَلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ الْعَطَشِ مِثْلُ الَّذِي كَانَ بَلَغَ مِنِّي فَنَزَلَ الْبئْرَ فَمَلَأَ خُفَّهُ مَاءً ثُمَّ أَمْسَكَهُ بِفِيهِ حَتَّى رَقِيَ فَسَقَى الْكَلْبَ فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ فَعَفَرَ لَهُ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَإِنَّا لَنَا فِي هَذِهِ الْبَهَائِمِ لِأَجْرًا فَقَالَ فِي كُلِّ كَبِدٍ رَطْبَةٌ أَجْرٌ».

أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Един човек както си ходел по пътя и жаждата му се увеличавала, изведнъж намерил бунар (с вода), спуснал се в него и се напил. После излязъл и видял едно куче с изплезен език да яде пясъка от жажда. Тогава си рекъл: Това куче изпитва жаждата, която изпитвах и аз. Спуснал се в бунара и напълнил обувката си с вода, след това я задържал с устата си, докато се изкачил, и напоил кучето. Тогава Аллах му благодарил и му опростил. Рекли: О, Пратенико на Аллах, имаме награда дори за тези животни? А той отговорил: За всяка дишаща твар има награда.”²

Последиците от разпространяването на това качество между мюсюлманите са: взаимното общуване в мюсюлманското общество, взаимно свързаност, помощ и състрадателност едни към други, разпространяването на обич и любов между отделните личности и осъществяването на помощник за всеки, който го сполетят беди и несгоди, защото мюсюлманите са милосърдни между тях. Също така разпространяването на мир в обществото, защото взаимното милосърдие в обществото предпазва човека, който е сполетян от бедност, нужда и беда от извършване на престъпление.

¹ - Бухари с Фетх – 13/358 №7376, Муслим – 4/1809 №2319

² - Бухари с Фетх – 1/278 №17, Муслим – 4/1761 №2244

- **Търпение.**

Този благословен шериат призовава към качеството **търпение**, защото цялата религия е наука за Истината, и извършване на дела с нея, а това е немислимо без търпение, дори желанието за дела изисква търпение, и понеже човека не осъществява своите желания освен с търпение. Извършването на ибадетите се нуждае от търпение, изоставянето на лошото се нуждае от търпение, отношенията с хората се нуждаят от търпение, и бедите на земята и изненадите на времето се нуждаят от търпение.

Всемогъщия Аллах е споменал търпението в Свещения Коран в над 90 места, което доказва превъзходството на това качество и неговото огромно влияние, и нуждата на хората от него. Всевишния Аллах казва:

{يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ

تُفْلِحُونَ} (آل عمران: 200)

“О, вярващи, бъдете търпеливи и надвивайте с търпение, и бъдете твърди, и се бойте от Аллах, за да се спасите!”

(Али Имран -200)

{إِنَّمَا يُؤَقِّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ} (الزمر: 10).

“Наистина на търпеливите ще се изплати безмерна награда.”

(аз-Зумер -10)

И в Суннета на Пратеника (С.А.С.) има много хадиси за превъзходството на търпението и за тези, които го притежават. Той е казал:

« مَنْ يَصْبِرْ يُصْبِرْهُ اللَّهُ، وَمَا أُعْطِيَ أَحَدٌ مِنْ عَطَاءٍ خَيْرٌ وَأَوْسَعُ مِنْ

الصَّبْرِ ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Който търпи, Аллах ще го възнагради с търпение, и никой няма да получи по-добра и по-голяма награда от търпението.”¹

¹ - Бухари с Фетх – 11/303 №6470, Муслим – 2/729 №1053

«الْمُؤْمِنُ الَّذِي يُخَالِطُ النَّاسَ وَيَصْبِرُ عَلَى أَذَاهُمْ أَعْظَمُ أَجْرًا مِنَ الْمُؤْمِنِ
الَّذِي لَا يُخَالِطُ النَّاسَ وَلَا يَصْبِرُ عَلَى أَذَاهُمْ».

أخرجه الترمذي في سننه وابن ماجه، وإسناده صحيح.

“Вярващият, който общува с хората и търпи техния ущърб, има по-велика награда от вярващия, който не общува с хората и не търпи техния ущърб.”¹

Човек притежаващ търпение достига до следните плодове на търпението: продължителност на раба в извършване на добри дела и избягване на скуката и отчаяността. Той осъществява това, което иска и желае от земния и отвъден живот. Нищо от това не може да се постигне освен с търпение, затова вторият халифа Омер ибн ал-Хаттаб е казал: “Най-добрият живот който постигнахме беше с търпение.”

От плодовете на търпението също е въздържането на душата от ярост, безрассъдици и глупости, и предпазването ѝ от попадане в съмнения и възбранени неща, и усещане на задоволство и спокойствие при беди и тежкотии.

- Смиреност.

Качеството **смиреност** е от великите качества, с които се отличават мюсюлманите, и правят много хора да приемат тази религия, когато виждат смиреността в нейните привърженици. Няма съмнение, че Пратеника (С.А.С.) е бил най-смирения от всички хора, въпреки че той е водителя на пратениците, и че той е най-честития от всички създания, дотолкова че робинята от робините на жителите на Медина хващаше ръката на Пратеника (С.А.С.) и отиваше с него, където искаше. Тоест, докато изпълни нейните нужди.²

Пратеника (С.А.С.) казваше:

«ابْعُونِي فِي ضِعْفَاءِكُمْ فَإِنَّمَا تُرْزَقُونَ وَتُنْصَرُونَ بِضِعْفَائِكُمْ».

أخرجه الترمذي في سننه وأبو داود في سننه والنسائي في سننه، وإسناده صحيح.

¹ - Тирмизи – 4/572 №2507, Ибн Мадже – 2/1338 №4032 (сахих)

² - Бухари с Фетх – 10/489 №6072

“Желайте ме в слабите от вас, защото препитанието ви се дава и ви се помага заради слабите от вас.”¹

Това качество у него (С.А.С.) беше причина хората да се обединяват с религията и да го обичат. Всевишния казва:

{فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّواْ}

{مِّنْ حَوْلِكَ} (آل عمران: 159)

“По милост от Аллах ти се смекчи спрямо тях. А ако беше груб, с жестоко сърце, щяха да се разотидат от теб.”

(Али Имран 159)

{وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ} (الشعراء: 215).

“И спусни крилото си над вярващите, които те последват.”

(аш-Шуара 215)

Исляма възпитава мюсюлманина на смиреност и да не оскърява своя брат или да му посяга. Мюсюлманина е приятен и нежен, неговите братя го обичат, защото той е смирен с тях и не се възгордява над тях. Той се придържа към това, което Аллах му е повелил на езика на Неговия Пратеник (С.А.С.) който е казал:

«إِنَّ اللَّهَ أَوْحَى إِلَيَّ أَنْ تَوَاضَعُوا حَتَّى لَا يَفْخَرَ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ وَلَا يَبْغِ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ». أخرجه مسلم.

“Аллах ми е вдъхновил да бъдете смирени и никой да не се възгордява над друг, и никой да не посяга на друг.”²

Исляма воюва строго срещу възгордяването, защото горделивия човек е мразен от хората, и заблуден от истината когато тя достигне до него. И затова е обещал на горделивеца да не влезе в Дженнета. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ».

أخرجه مسلم.

¹ - Тирмизи – 4/179 №1702, Ебу Дауд – 3/73 №2594, Несаи – 6/352-353 №3179 (сахих)

² - Муслим – 4/2199 №2865

“Няма да влезе в Дженнета, който име в сърцето си горделивост колкото синапено зърно.”¹

От добрите следи на смиреността е че тя напътва нейните притежатели към истината, и го кара да се придържа към нея, обратно на самонадеяният горделивец с неговите дела и речи. Също така хората обичат и уважават смирения човек, както мразят горделивеца.

От нейните благословени следи е извисяването на степената между хората. Затова Пратеника (С.А.С.) е казал:

«وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ» أخرجه مسلم.

“Всеки който е смирен на Аллах, Аллах го извисява.”²

В това значение един учен казва: (Бъди смирен и ще бъдеш като светеща звезда за гледащия върху ширината на водата, въпреки че тя е далече. А не бъди като димът, който се издига от само себе си във висините на небето, въпреки че той е зависим.)

- Разпространяването на селям.

Този благословен шериат е донесъл всяко нещо, което поражда обич и любов между хората както е неговата повеля за разпространяването на селям между мюсюлманите. Разпространяването на селям в мюсюлманското общество има чудно влияние върху взаимната обич и общуване, и всеки да чувства обич от своя брат. То отстранява от сърцата взаимната омраза и ненавист. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا أَوْ لَا أَدْرِكُكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ». أخرجه مسلم.

“Няма да влезете в Дженнета докато не увяръвате, и няма да увяръвате докато не се обичате взаимно. Искате ли да ви насоча към нещо, когато го извършите ще се обичате: разпространявайте селям между вас.”³

¹ - Муслим – 1/93 №91

² - Муслим – 4/2001 №2588

³ - Муслим – 1/74 №54

Когато вярващия поздрави със селям своя брат, то неговия брат е задължен да му отговори, за да се изпълни връзката и да се получи взаимна обич от двете страни. Всевишния казва:

{وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ

شَيْءٍ حَسِيبًا} (النساء: 86).

“И щом ви поздравят с поздрав, поздравете с по-хубав от него или отвърнете със същия! Аллах за всяко нещо държи сметка.” (ан-Ниса 86)

Заради тези плодове на поздравяването със селям, които споменахме, на мюсюлманина му е повелено да поздравява всеки който срещне, а не само който познава, за да се опознава мюсюлманското общество и взаимно да се обичат.

Един човек попитал Пратеника на Аллах (С.А.С.): Кое от Исляма е най-добро? А той отговорил:

«تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ». أخرجه

البخاري في صحيحه ومسلم.

“Да раздаваш храна, и да поздравяваш със селям който познаваш и който не познаваш.”¹

Селяма е знака на вярващия човек, поздравява възрастния и малолетния, поздравява който познава и който не познава, поздравява своя приятел и враг. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«لَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ يَلْتَقِيَانِ فَيَصُدُّ هَذَا وَيَصُدُّ

هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ» أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Не е позволено на мюсюлманина да отбягва своя брат повече от три (дни) – когато се срещнат този да страни, и този да страни. А по-добрият от двамата е който пръв започне със селям.”²

Така той приканва скараните към поздравяването, защото той е от най-важните начини за подобряване и за отстраняване на раздора.

¹ - Бухари с Фетх – 1/55 №12, Муслим – 1/65 №39

² - Бухари с Фетх – 11/21 №6273, Муслим – 4/1984 №2560

- **Добросъседство.**

След като мюсюлманина не може да се отдели от дом, в който живее и от съседи, които му помагат, Аллах е отредил тази връзка между мюсюлманина и неговите съседи. Те са които живеят в близост до него, и затова е повелил доброто отношение към тях. Всевишния Аллах казва:

{وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۚ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنْبِ وَالصَّاحِبِ
بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ
مُخْتَلًا ۚ فَخُورًا} (النساء: 36).

“И служете единствено на Аллах, и нищо не съдружавайте с Него! И към родителите – добрина, и към близкия, и сираците, и нуждаещите се, и към близкия съсед, и към далечния съсед, и към другаря редом, и към пътника, и към владенията от вашата десница! Аллах не обича горделивия, самохвалеца!” (ан-Ниса 36)

В това знамение Всемогъщия Аллах повелява добрина към съседа, все едно дали той е роднина или не. Той е свързал тази повеля с повелята за служене на Него – Пречистия, обръщайки внимание на важността на това, и е разяснено от хадиса на Пратеника (С.А.С.):

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُحْسِنِ إِلَى جَارِهِ».

أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Който вярва в Аллах и в Съдния ден нека да почита съседа си.”¹

Исляма обръща огромно внимание на съседа и му отдава голяма важност. Това ясно се вижда от словата на Пратеника (С.А.С.):

¹ - Бухари с Фетх – 10/445 №6019, Муслим – 1/69 №48

«مَا زَالَ جَبْرِيلُ يُوصِينِي بِالْجَارِ حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورِثُهُ».

أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Джебраилъ не преставаше да ме съветва за съседа, докато помислих, че той ще го отреди да взима от наследството.”¹

Тези хадиси не се спират само при доброто отношение към съседа, а напротив – други хадиси подчертават различни начини за доброто отношение, и ще спомена някои примери от тях:

Пратеника (С.А.С.) е казал:

«لَيْسَ الْمُؤْمِنُ الَّذِي يَشْبَعُ وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ»

والطبراني في الكبير من حديث ابن عباس رضي الله عنهما، وصححه الألباني بشواهده في السلسلة الصحيحة.

“Не е вярващ който е сит, а съседа му до него да е гладен.”²

Така той забранява на богатия съсед да остави съседите си гладни, а той да е сит. От това се вижда, че той е задължен да наблюдава състоянието на своите съседи.

Също така, Пратеника (С.А.С.) е казал:

«لَا يَمْنَعُ أَحَدُكُمْ جَارَهُ أَنْ يَغْرِزَ خَشَبَةً فِي جِدَارِهِ».

أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Никой от вас да не забранява на своя съсед да забива пръчка в неговата стена.”³

В това има приканване на съседа да позволи на своя съсед да се възползва от неговата стена, ако има нужда от това, защото техните домове в Ислям са като един дом.

Също така е казал:

«يَا أَبَا ذَرٍّ إِذَا طَبَخْتَ مَرْقَةً فَأَكْثِرْ مَاءَهَا وَتَعَاهَدْ جِيرَانَكَ»

أخرجه مسلم.

“Ей, Ебу Зерр, когато готвиш манджа сипи повече вода и уважи твоите съседи.”⁴

Ислямските учени споменават много от правата, които трябва да се изпълняват към съседа. От тях са: ако те помоли за помощ – помогни му,, ако ти поиска заем – дай му, и когато обеднее да му дадеш и да се отнесеш с добро към него. И когато му се случи

¹ - Бухари с Фетх – 10/441 №6015, Муслим – 4/2025 №2625

² - Бухари в Едеб ал-Муфред - №112, Таберани в Кебир – 3/175

³ - Бухари с Фетх – 5/110 №2463, Муслим – 3/1230 №1609

⁴ - Муслим – 4/2025 №2625

нещо щастливо – поздрави го, а когато го сполети беда – изкажи му съболезнованията си, и когато умре – следвай неговото дженазе. Не построявай висока къща за да не го лишиш от въздуха, освен с неговото позволение. Не го дразни с мириса от твоята кухня, освен ако му занесеш от сготвеното, а ако си купиш плодове – дай му от тях, ако ли не, тогава ги внеси скришом, и да не излизат децата ти, за да предизвикват децата му.

Обърни внимание на тези възпитания и задължения, които изпълнява съседа мюсюлманин, за да осъзнаеш че най-щастливия от хората е който има съсед мюсюлманин, придържащ се към предписанията на религията си.

Тази огромна загриженост за съседа в Исляма е ясен пример за доброто на обществото. Може да си представиш едно общество, в което всеки съсед се отнася с добро към съседа си, наблюдава неговото състояние, отстранява неговите нужди и му помага, когато нещо му пречи. Винаги щом някой го сполети беда, веднага неговите съседи се притичат на помощ за да му помогнат и улеснят. Това общество ще е за пример и няма да има като него в света.

- Добрина към родителите и поддържане на роднинските връзки.

Тази велика религия се отличава с нейното подкреждане на семейните и обществени връзки, и нейната загриженост за семейното свързване, а после и за обществото. Тази религия повелява на мюсюлманина да се отнася с добро към близките роднини и да поддържа роднинските си връзки – всеки според неговата роднинска близост. Всевишния казва:

{فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ

يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ} (الرّوم: 38)

“И отдавай на роднината правото му, и на нуждаещия се, и на пътника (в неволя)! Това е най-доброто за онези, които искат да видят Лица на Аллах. Те са сполучилите.”

(ар-Рум 38)

Пратеника (С.А.С.) е казал:

Това е най-великото, което отличава роднинската връзка в Исляма, обратно на невярващите общества, в които човек не протяга ръка за помощ на друг, освен за лична облага или парично облагоденстване. Но когато то изчезне, тази връзка прекъсва и омразата се възвръща. Исляма величае правото на родителите и ни задължава с добрина към тях, тъй като те са най-близките ни роднини, и задълженията към тях идват веднага след задълженията към Аллах. Всевишния казва:

{وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۚ إِنَّمَا يَبْغُ عَنْكَ
الْكِبَرُ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا
قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ
أَرْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾}

(الإسراء: 23-24)

“И повели твоят Господар да не служите другиму освен Нему, и към родителите – добрина! Ако единият от тях или и двамата достигнат старостта при теб, не им казвай: “Уф!” и не ги наказвай, а им казвай ласкави слова! И от милосърдие спусни за тях крилото на смирението и кажи:”Господарю мой, помилвай ги, както и те ме отгледаха от малък!”

(ал-Исра 23-24)

Всевишния Аллах е повелил да се отнасяме с уважение и добрини към тях, особено когато те отслабват заради възрастта им, или болест. Тогава детето се подсеца за тяхната минала добрина и моли Аллах да се смили над тях – като награда за неговото възпитание, когато е бил малък. Аллах е повелил да сме мили и състрадателни към тях, да им сме покорни и да не се ядосваме от техните заповеди. Дори е възбранил на детето да стене, когато му заповядат нещо, дори да е извършил това, което те са желали.

Суннета на Претеника (С.А.С.) съдържа предупреждение от неподчинението на родителите, а на тези които се отнасят с лошо към тях е обещал бързо наказание. Пратеника (С.А.С.) е казал:

¹ - Муслим – 4/1982 №2558

«مَا مِنْ ذَنْبٍ أَجْدَرُ أَنْ يُعَجِّلَ اللَّهُ لِصَاحِبِهِ الْعُقُوبَةَ فِي الدُّنْيَا مَعَ مَا يَدَّخِرُ لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْبَغْيِ وَقَطِيعَةِ الرَّحِمِ».

أُخْرِجَهُ التِّرْمِذِيُّ فِي سُنَنِهِ وَأَبُو دَاوُدَ فِي سُنَنِهِ وَابْنُ مَاجَةَ فِي سُنَنِهِ، وَهُوَ حَدِيثٌ صَحِيحٌ.

“Няма по-заслужаващ грях, за който Аллах да избързва да накаже неговия извършител в земния живот, и отделно това, което му е приготвил в ахирета, от посягането и прекъсването на роднинската връзка.”¹

От чудните неща, които Исляма е повелил е, че детето е задължено да продължава да се отнася с добро към родителите си, дори след тяхната смърт. А това става с молене за тях (дуа) и изпълняване на тяхното завещание, и уважение на техните приятели. Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«إِنَّ أَكْبَرَ الْبِرِّ صَلََةُ الْوَلَدِ أَهْلَ وَدِّ أَبِيهِ». أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ

“Най-доброто добро е детето да поддържа връзка с обичаните хора от баща му.”²

Ползите от свързването на близките и отнасянето с добро към роднините е: взаимното уважение в мюсюлманското общество, сплотеност и сила.

- Благоразумие и отстраняване на гнева.

От съвършеността на тази религия е нейната повеля за благоразумие, тъй като основата на добрия нрав е изоставянето на гнева. Затова който се гневи бързо не може да понася вреди, и не може да се въздържа когато му се случи нещо лошо, и няма надежда той да подобри нрава си и отношенията си. Затова Исляма е повелил благоразумието и потискане на гнева. Всевишния казва:

¹ - Тирмизи – 4/573 №2511, Ебу Дауд – 5/208 №4902, Ибн Мадже – 2/1408

№4211 (сахих)

² - Муслим – 4/1979 №2552

{وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ
 أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَبِيمِ
 الْغِيظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾}

(آل عمران: 133-134).

“И се надпреварвайте към опрощение от своя Господар и към Градината с ширината на небесата и на земята, приготвена за богобоязливите, които раздават и в радост, и в беда, и за сдържащите гнева си, и за извиняващите хората – Аллах обича благодетелните.” (Али Имран 133-134)

Пратеника (С.А.С.) е известил, че благоразумието е качество, което Аллах обича. Той казал на Ешедж Абдулкайс – а той е един от сподвижниците -:

«إِنَّ فِيكَ خَصْلَتَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ الْحِلْمُ وَالْأَنَاءُ». أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

“В теб има две качества, Аллах ги обича и двете – благоразумието и търпението.”¹

Гнева събира всичко зло, дори честития и разумен човек може да извърши най-лошите деяния и най-огромните престъпления в мига на гняв. Един човек дошъл при Пратеника (С.А.С.) и казал: (Посъветвай ме.) А той му казал:

”Не се ядосвай.” Той повторил няколко пъти, а той му казал:

«لَا تَغْضَبْ»

“Не се ядосвай.”²

Исляма възпитава вярващия на благоразумие, и да бъде с широко отворени гърди, и да понася неприятното, защото в това първо се крие спокойствието на душата, защото гневящия не престава да е в неспокойствие и опечаленост, и второ – това качество привлича сърцата към него и хората го обичат. Наистина, който извърши лошо деяние към някой, и той понесе

¹ - Муслим – 1/48 №17

² - Бухари с Фетх – 10/519 №6116

това и не му обърне внимание, това ще накара грешника да се унизи и да съжалява за това, което е извършил.

И понеже Ислямския шериат е универсален шериат, той напътва вярващия към всяко нещо от което има нужда. Затова шериатските повели не спират при повелята на благоразумието и избягването на гнева, а напротив той е предписал на вярващия неща, които ще му помагат да премахне гнева и да намали влиянието му. Затова повели на гневящия се да търси прикритие от Аллах от проклетия сатана (т.е. да казва: **(Еузу билляхи минеш - шейтанир - раджим)**¹, защото това е един вид от злото на сатаната. Шериата е повелил на гневния да вземе абдест, защото водата охлажда горещината на гнева. Също така му е повелил да седне, ако е бил прав, и ако гнева не изчезне от него, тогава нека да легне, защото правостоящия е готов за действие и нападане, а седналия по-малко, а легналия няма възможност. Затова е повелено сядането и лягането, за да не извърши нещо за което да съжалява.

И тъй като гнева е желан в някои случаи, а това е гнева за Пречистия Аллах, когато се пренебрегват Неговите възбрани, или се извършват прегрешения спрямо него. Това е позволен с условие – да се придържа към другите шериатски предписания, като предпазването на езика от изричане на лошо и грубост, и да отстрани това, заради което се е разгневил, а всъщност – пренебрегване възбраната на Аллах. Честития Пратеник (С.А.С.) никога не е отмъщавал за себе си, освен когато се пренебрегне възбраната на Всемогъщия Аллах, както ни е известила майката на вярващите Айше (Р.А.)².

- **Признателност.**

От красотата на тази религия е, че тя възпитава вярващия на признателност и да признава благодатта на който го дава, и да отвърне с хубаво на добродетелите. Това е от благословените качества и красиви описания. А най-лошите качества са непризнателността, отричането и лошото отношение към добродетелите, защото тези качества спускат техния притежател под степената на животните, в които се е запазила добрината.

¹- В хадиса на Сулейман ибн Сурад – Бухари с Фетх – 10/465 №6048, Муслим – 4/2015 №2610

²- Бухари с Фетх – 6/566 №3560, Муслим – 4/1830 №2327

Исляма възпитава вярващия на едно общо правило за запазване на доброто отношение и признателност. Всевишния казва:

{ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ } (الرحمن: 60)

“Нима въздаянието за добрината е друго освен добрина?”
(ар-Рахман 60)

Затова който се отнася с добро, и към него ще се отнасят с добро. Пречистия Аллах е обещал на онзи, който извършва праведни дела в земния живот, да се отнесе с добро към него в ахирета и да го награди с Дженнет. Всевишния казва:

{ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً

طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ } (النحل: 97).

“На всеки вярващ, мъж или жена, който извършва праведно дело, Ние ще отредим прелестен живот. И ще им въздадем награда по-хубава от онова, което са вършили.”

(ан-Нехль 97)

За да се приложи това велико и морално правило, Пречистия Аллах е повелил на рабите Си да Му бъдат признателни, защото Той е благочестивия над тях, Който им дава пълноценни блага. Всевишния казва:

{ يٰۤأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن

كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ } (البقرة: 172).

“О, вярващи, яжте от благата, които Ние ви дарихме, и бъдете признателни на Аллах, ако на Него служите!”

(ал-Бакара 172)

Повелил е на раба да бъде признателен към родителите си, защото те са причината за неговото съществуване, и за тяхната минала добрина: бременността на майка му, възпитанието му и грижата за препитанието му, и отнасянето им с добро към него. Всевишния казва:

{وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي
عَامَيْنِ أَنْ أَشْكُرَ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَى الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾} (لقمان:14).

“И повелихме на човека да се отнася добре с родителите си...Носи го майка му в слабост връз слабост и го отбива в две години. Бъди признателен на Мен и на родителите си! Завръщането е при Мен.” (Лукман 14)

Аллах е повелил на всички хора да бъдат признателни едни на други, и доброто да се връща към неговия извършител с два за него и с добро отношение. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«مَنْ لَا يَشْكُرُ النَّاسَ لَا يَشْكُرُ اللَّهَ»

أخرجه أبو داود في سننه والترمذي في سنن، وإسناده صحيح.

“Който не благодари на хората, той не благодари на Аллах.”¹

«مَنْ صَنَعَ إِلَيْكُمْ مَعْرُوفًا فَكَافَتْهُ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا مَا تُكَافِئُونَهُ فَادْعُوا لَهُ

حَتَّى تَرَوْا أَنَّكُمْ قَدْ كَفَّيْتُمُوهُ». أخرجه أبو داود في سننه والنسائي في سننه، وإسناده صحيح.

“Който ви направи добро, издължете му се за него, а ако не намерите с какво, тогава се молете за него докато се уверите, че сте се издължили.”²

Мюсюлманското общество, което се придържа към предписанията на религията си, е едно щастливо и мирно общество, защото който от тях извърши добро ще получи благодарност, а който извърши лошо – приема се и му се опрощава. Това засилва желанието за извършване на добро у хората, тъй като разпространяването на непризнателността и лошото сторва хората да спрат извършването на добрини.

Вярващия човек чувства щастие, което не го чувстват другите, защото когато бъде удостоен с благо – благодари на Пречистия Аллах, и това благо не престава да се увеличава. А ако го сполети беда проявява търпение и очаква награда, така че бедата не му вреди, нито му влияе. Пратеника (С.А.С.) е казал:

¹ - Ебу Дауд – 5/157-158 №4811, Тирмизи – 4/298-299 №1934 (сахих)

² - Ебу Дауд – 2/310 №1672, Несаи – 5/87 №2567(сахих)

«عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ
إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءٌ شَكَرَ فَكَانَ خَيْرًا لَهُ وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَاءٌ صَبَرَ فَكَانَ خَيْرًا
لَهُ». أخرجه مسلم.

“Чудно нещо е делото на вярващия, всяко негово дело е добро, и това не е за никой освен за вярващия. Ако го сполети щастие – благодари и е добро за него, а ако го сполети беда – търпи и е добро за него.”¹

- Срамежливост.

От нещата, които поясняват величието на тази религия е нейната повеля за срамежливост. И ако всяка религия си има морал, то морала на Исляма е срамежливостта.

Чувството за срам винаги допринася добро, както Пратеника (С.А.С.) е казал². Свенливият нрав е от най-благословените и велики нрави, и е на най-висока степен и най-ползотворен. Той е особеността на човешината, затова който няма срам, то при него не е останало нищо освен кръв и плът, и неговия външен вид. Също така този човек не притежава никакво добро. Ако го нямаше този нрав, нямаше да се приема госта, нямаше да се изпълнява обета, нямаше да се предаде повереното, и на никой нямаше да се изпълни нуждата му, и човека нямаше да осъзнае хубавото, за да го приеме, и лошото – за да го избегне, нямаше да се прикрие срамното, и нямаше да се възбрани злото. Ако го нямаше срама много от хората нямаше да си изпълнят задълженията, и нямаше да се обръща внимание на правата на създанията, нямаше да се поддържат роднинските връзки, и нямаше да я има добрината към родителите. Подтикващата причина към тези действия или е религиозна – а това е надежда за благословени последици, или висша и морална, като срама който има огромно влияние на морала.

Пратеника (С.А.С.) поминал покрай един от енсариите, когато той съветвал свой брат да бъде свенлив. Тогава Пратеника на Аллах (С.А.С.) казал:

¹- Муслим – 4/2295 №2999

²- Бухари с Фетх – 10/521 №6117, Муслим – 1/64 №37

«دَعَاهُ فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ»، أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Остави го, защото срамежливостта а от вярата.”¹

Казал е също:

«إِنَّ مِمَّا أَدْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلَامِ النَّبِيِّ إِذَا لَمْ تَسْتَحْيِ فَأَفْعَلْ مَا شِئْتَ»

أخرجه البخاري في صحيحه.

“Това от което хората са наследили от речта на пророчеството: Ако не се срамуваш, прави каквото искаш.”²

Тоест: който няма чувство за срам, той не обръща внимание на това, което върши – добро или лошо.

- Целомъдреност и предпазване от прелюбодеяние.

С това, което се отличава тази низпослана религия от Господаря на световите е, че тя изгражда едно висше общество, изградено на честност, целомъдреност и висши цели. Това е основата на съвременното на обществото, и основа на тяхното извисяване, а Исляма се грижи страшно много за това, и е отредил един уравновесен и единствен ред, който изпълнява вградените желания и страсти в човека, и го предпазва от попадане в лошотии и злини. Това не е чудно, защото който е низпослал тази религия е Пречистия Създател, Който знае от какво се нуждаят Неговите създания, и кое е добро за тях. Всевишния казва:

{أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ} (الملك: 14).

“Нима онзи, който е сътворил, не знае? Той е Всепроникващия, Сведущия.” (ал-Мульк 14)

Говоренето за поуки и основите, които Исляма е донесъл в тази тема обхваща много неща, но аз ще се спра на някои примери, които ще ти разяснят Ислямската програма за възпитанието на личността и обществото на целомъдрие и честност, като например:

Аллах е повелил на Своите вярващи раби да се предпазват от прелюбодеяние, и ако се предпазят – обещал им е Дженнета. Всевишния казва:

¹ - Бухари с Фетх – 1/74 №24, Муслим – 1/63 №36

² - Бухари с Фетх – 6/515 №3483

{قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ

هُم ۖ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾} (النور: 30)

“Кажи на вярващите мъже да свеждат погледите си и да пазят целомъдрието си! За тях това е най-чистото. Сведущ е Аллах за техните дела.” (ан-Нур 30)

Така Пречистия Аллах е повелил да се предпазваме от прелюбодеяние, и де свеждаме погледите си, а това помага за запазване на целомъдрието, и ни призовава да се придържаме към това, защото то е най-чистото за нашите сърца, и най-богобоязливо за нашата вяра.

Човека, който се е предпазил от този харам в земния живот, Аллах е обещал да го награди с райските моми (ал-хуруль-ийн) в Дженнета. Те са най-красивите жени. Това е разликата между Исляма и другите религии. В човешките закони човек може да изостави прелюбодеянието, страхувайки се от наказанието на закона, или от неговото разгласяване и срам. Но ако му се отдаде шанс да го извърши скришом – ще го извърши. А в Исляма не е така, вярващия изоставя това надявайки се да спечели задоволството на своя Господар, и това което му е обещал. Вярващият не престава да се отдалечава от това деяние, дори никой от хората да не го наблюдава. Той се стреми към Господаря на създанията, защото Той го наблюдава във всички състояния.

За да се осъществи целомъдрието, Исляма е повелил на жените да се покрият с хиджаб и да не показват прелестите си, освен на ближните (мехрамите), и така няма да са предизвикателство за мъжете. Всевишния казва:

{وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا

يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا} (النور: 31).

“И кажи на вярващите жени да свеждат поглед и да пазят целомъдрието си, и да не показват своите украшения освен видното от тях.” (ан-Нур 31)

За да се осъществи целомъдрието, Исляма е повелил на младежите да се оженят рано, за да укротят страстите си, и за не се подхлъзнат в харама. А който няма възможност да се ожени, нека да говее, тоест да се въздържа от яденето и пиенето в продължителността на деня – служейки на Аллах – и това ще укроти страстите му. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ فَإِنَّهُ أَغْضُّ لِلْبَصَرِ وَأَحْصَنُ لِلْفَرْجِ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ».

أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Ей, младежи, който от вас има възможност нека да се ожени, защото това помага за свеждането на погледа, и е по-предпазващо за половия орган. А който няма възможност нека да говее, това е лек за него.”¹

От плодовете на земното целомъдрие е здравето на тялото и спасяването на обществото от болести. Лекарите са на едно мнение, че най-голямата причина за разпространяването на болести в обществото е престъпването към прелюбодеяния. А от последиците на разпространяването на прелюбодеяния и загубата на целомъдрие е разпространяването на престъпления и намаляване на раждаемостта. Обществото, което изгуби целомъдрието е покварено и болно общество, отдалечено от доброто, и изпаднало до нищожното, тъй като това с което човек се отличава от животните е целомъдрието.

- Прикриване тайните на вярващите.

Тази велика религия е религия на милостта, състраданието и лекотата, а не на утежнението. Вярващият, който изпълнява шериата на Аллах, но извърши грешка и грях, той трябва да се покае. А ако се покае, то Аллах ще му приеме покаянието и ще му опрости греха. А този който го е видял от вярващите е длъжен да го приеме и да не го разгласява между хората, като го съжалява и му улесни да се покае. Прикриването на вярващия е от правата на мюсюлманина към неговия брат. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«مَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

¹ - Бухари с Фетх – 4/119 №1905, Муслим – 2/1018-1019 №1400

“Който прикрие един вярващ, Аллах ще прикрие него в Съдния ден.”¹

Затова отделните личности в мюсюлманското общество живеят в мир и спокойствие, и смирена умисъл, техните грехове не се преувеличават както е в другите общества. Когато се извърши грешка, та остава прикрита и нейният извършител не се разгласява. Всеки човек е прикрит в своя дом, затова не е позволено да бъде шпиониран, или да се следят неговите срамни деяния. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«يَا مَعْشَرَ مَنْ آمَنَ بَلِسَانِهِ وَلَمْ يَدْخُلْ الْإِيمَانُ قَلْبَهُ لَا تَعْتَابُوا الْمُسْلِمِينَ وَلَا تَتَّبِعُوا عَوْرَاتِهِمْ فَإِنَّهُ مَنْ اتَّبَعَ عَوْرَاتِهِمْ يَتَّبِعِ اللَّهُ عَوْرَتَهُ وَمَنْ يَتَّبِعِ اللَّهُ عَوْرَتَهُ يَفْضَحْهُ فِي بَيْتِهِ». أخرجه أبو داود في سننه وأحمد في مسنده، وسنده حسن.

“Ей вие, които сте уявявали с езика си, но вярата не е влязла в сърцата ви. Не злословете за мюсюлманите и не следвайте техните грешки, защото който следва грешките им, Аллах следва неговите, а който Аллах следва грешките му, Той ще го разкрие в дома му.”²

Дори е повелено на раба сам да прикрива това, от което се срамува, и да не го разгласява пред хората, и да открива покривалото на Аллах върху него. Това е най-доброто за него да се покае, защото разгласяването довежда до пренебрегване на греха, и така да не се покае. С това се обръща внимание на чувствата на другите мюсюлмани живеещи около него, като не им вреди със своя грях. В това има спасение за него от грешката, защото грешките подхлъзват техните извършители. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«كُلُّ أُمَّتِي مُعَافَى إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ وَإِنَّ مِنَ الْمُجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا ثُمَّ يُصْبِحَ وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فَيَقُولَ: يَا فَلَانُ عَمِلْتُ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا وَقَدْ بَاتَ يَسْتُرُهُ رَبُّهُ وَيُصْبِحُ يَكْشِفُ سِتْرَ اللَّهِ عَنْهُ».

أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

¹ - Бухари с Фетх – 5/97 №2442, Муслим – 4/1996 №2580

² - Ебу Дауд – 5/194 №4880, Ахмед – 4/421 (хасен)

“На всеки от моята общност му е опростено, освен на разгласяващите греховете си. А разгласяването е човек да извърши деяние през нощта, а когато осъмне – а Аллах вече го е прикрил – той казва: Ей човек, нощес направих това и това, а е прекарал нощта прикрит от неговия Господар, и на сутринта става откривайки от него пердето на Аллах.”¹

Този ислямски начин за лекуване на грешките е чуден начин, който има огромно влияние за подобряване на онези, които са се подхлъзнали от правия път. Този начин ги спасява от продължаването по пътя на загубата, и предпазва тяхната чест от езиците на хората. Той също е обществен цяр, който скрива под себе си много от болестите на обществото, да не се разпространяват и да бъдат общо поведение. Прикриването също предизвиква хората взаимно да се обичат, тъй както разгласяването и изказването но показ греховете, и разпространяването е причина за всяване на омраза, отвращение и разделение на обществото.

- Наставляване.

От нещата, които разясняват величието на тази религия и извисеност е нейната повеля на вярващите взаимно да се наставляват – всеки вярващ да съветва своя брат, да го призовава към доброто и да го отдалечава от лошото. Наставляването е от качествата на вярващите. Всевишния казва:

{وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾} (العصر: 1-3).

“Кълна се във времето. Наистина човека е в загуба, освен онези, които вярват и вършат праведни дела, и взаимно се наставляват за истината, и взаимно се наставляват за търпението.” (ал-Аср 1-3)

Пречистия Аллах в тези знамения е известил, че всички хора са в загуба, освен който притежава вяра и извършва праведни дела, съветване и взаимно наставляване за истината и търпението.

¹ - Бухари с Фетх – 10/486 №6069, Муслим – 4/2291 №2990

Исляма е отредил наставляването от задълженията на вярващия към неговия брат, съветва го и разяснява грешките му със състрадание и нежност, и не го разгласява пред хората. С това наставляване се цели подобряване на грешката, защото човек много пъти не обръща внимание на грешките си, и затова вярващия е задължен да съветва брат си. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ سِتٌّ، قِيلَ: مَا هُنَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: إِذَا لَقَيْتَهُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ، وَإِذَا دَعَاكَ فَأَجِبْهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَحَكَ فَانْصَحْ لَهُ، وَإِذَا عَطَسَ فَحَمِدَ اللَّهَ فَشَمِّتْهُ، وَإِذَا مَرِضَ فَعُدَّهُ، وَإِذَا مَاتَ فَاتَّبِعْهُ».

أُخْرِجَهُ مُسْلِمٌ.

“Задълженията на вярващия към вярващия са шест. Рекоха: А кои са те, о, Пратенико на Аллах? А той отговорил: ”Когато го срещнеш – поздрави го, когато те покани – отзови се, когато ти поиска съвет – посъветвай го, когато кихни и каже (Ель-хамду лиллях), кажи му:(Йерхамукеллах), когато се поболее – посети го, и когато умре – следвай (дженазето му).”¹

Няма съмнение, че наставляването е от най-важните начини за подобряване на обществото. С него се поправят грешките, доброто се разпространява, напътва заблудения и невнимателния ще се усети.

- **Мълчаливост и предпазване на езика.**

От съвършеността на тази религия е нейната загриженост за предпазването на езика на човека, да не говори отвратителни и празни приказки, защото езика е малък на размер, но много голям по престъпления. Исляма е повелил на вярващия да изрича добро, а ако няма добро, което да говори, тогава да мълчи. Мълчанието не може да се сравни с нищо. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ».

أُخْرِجَهُ الْبَيْهَقِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

¹ - Муслим – 4/1705 №2162

“Който вярва в Аллах и в Съдния ден, нека да говори добро или нека да мълчи.”¹

Свещения Коран ни известява за всяка реч, която човек изрича, и че всичко е записано и запазено, и ще бъде съден за него. Всевишния Аллах казва:

{ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ } (Ф: 18).

“И не изрича и една дума, без да има готов надзорник при него.” (Каф 18)

Тази Ислямска програма е велика програма, която предупреждава от опасността на езика. Колко много раздори и вражди, омраза и ненавист, дори битки в които се пролива кръв, и всичко това е породено от лоша дума, изказана не на място. Затова тази програма спасява имота, честта и душата.

Исляма предупреждава от изпускането на езика в каквото не трябва, като:

г Забраната на лъжата, а вече говорихме за това при качеството “правдивост”.

г Забраната на злословенето, което представлява лошо говорене за вярващия в негово отсъствие, защото това прекъсва връзките на обичта между вярващите, и предизвиква раздори и разединяване между тях. Това доказва унижението на злословещия и мръсотията в душата му. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«أَتَذَرُونَ مَا الْغِيَّةُ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «ذَكَرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ» قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟. قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ بَهْتَهُ».

أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

“Знаете ли какво е злословене?” Рекоха: Аллах и Неговия Пратеник знаят най-добре. А той казал:”Да споменаващ своя брат с това, което той се отвращава.” А някой рече: А как е, ако това, което казвам го има в моя брат? А той отговори:”Ако го има това, което казваш в него, тогава

¹ - Бухари с Фетх – 10/445 №6018, Муслим – 1/68 №47

злословиш за него, а ако няма в него това, което казваш, тогава си го наклеветил.”¹

г Забраната на клюкарството, а то е пренасяне приказките на хората от едни на други за всяване на раздор. Това разпалва огъня на враждата между взаимно обичащите се хора, и премахва всяка обич и любов. Клюкарството показва мръсната душа на който го извършва, затова Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал:

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ نَمَّامٌ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Клюкаря няма да влезе в Дженнета.”²

г Забраната на унижението и подиграването, защото това пренебрегва правата на човека, разпокъсва обществените връзки и прави подигравания човек да е отмъстителен към подиграващият го, да го следи за да си отмъсти за себе си. Всевишния казва:

{ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّنْ نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْإِسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾ } (الحجرات: 11).

“О, вярващи, да не се присмиват едни мъже от вас на други! Може да са по-добри от тях. Нито жени – на жени... Може да се по-добри от тях. И не се хулете, и не се назовавайте с оскърбителни прякори! Колко лошо е името нечестивост подир вярата! А които не се покаят – тези са угнетителите.”

(ал-Худжурат 11)

г Забраната на лъжесвидетелството, а то е да свидетелстваш с лъжа, която довежда до поквара, като погубването на душа или отнемане на имот. Това погубва правата на хората и извършване на гнет срещу тях, и заличаване на справедливостта и правдата.

¹ - Муслим – 4/2001 №2589

² - Бухари с Фетх – 10/472 №6056, Муслим – 1/101 №105

Лъжесвидетелството поражда обширен, обществен раздор, който притиска обществото и го разрушава. То е разруха за основите на мира и сътресение за спокойствието. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«أَلَا أُنبِئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكَبَائِرِ» ثَلَاثًا ؟ قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ:
«الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ» - وَجَلَسَ وَكَانَ مُتَكِنًا - فَقَالَ: «أَلَا
وَقَوْلُ الزُّورِ» قَالَ الرَّاوي: (فَمَا زَالَ يُكْرِّرُهَا حَتَّى قُلْنَا لَيْتَهُ سَكَتَ)

أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Да ви известя ли кои са най-големите грехове?” Рекоха: Да, о, Пратенико на Аллах. И той казал:”Съдружаването с Аллах, и непокорността към родителите” – бил облегнат и се изправил да седне – и казал:” и лъжесвидетелството.”

А сподвижника чул хадиса казва: (И не преставаше да го повтаря, докато си рекохме: дано замълчи.)¹

Г Забраната на безполезния спор, пререкуването и враждуването. Това е път към омразата, и в много случаи напътва към истината, който постоянно използва спора. Всевишния казва:

{وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا
مِنْهُمْ وَقُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَأُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَإِلَهُنَا وَإِلَهُكُمْ
وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾}

(العنكبوت: 46)

“И спорете с хората на Писанието само по най-хубавия начин, но не и с онези от тях, които угнетяват, и кажете: ”Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашия Бог и вашия Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени.” (ал-Анкебут 46)

- **Изпълняване на обета.**

От прелестите на тази религия е нейната повеля за изпълняване на обещанието. Всевишния казва:

¹ - Бухари с Фетх – 5/261 №2654, Муслим – 1/91 №87

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوفُوا بِالْعُقُودِ} (المائدة: 1)

“О, вярващи, изпълнявайте обетите!” (ал-Маиде 1)

{وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا} (الإسراء: 34).

“И изпълнявайте обета! За обета се носи отговорност.”

(ал-Исра 34)

Изпълняването на обета е основно качество в изграждането на Ислямското общество, като обхваща всички взаимоотношения, тъй като всички отношения и обществени връзки, обещания и обети спират при неизпълнението. Затова когато изчезне изпълнението, изчезва и доверието, взаимоотношенията се влошават и разделението започва да води. Пратеника (С.А.С.) е известил, че качеството да избягваш от обещанието, изневерялата и неизпълнението, не е от качествата на вярващите, а напротив – от качествата на лицемерите. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْ الْتِفَاقٍ حَتَّى يَدْعَهَا إِذَا أُوثِمَ خَانَ وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ».

أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Четири (неща) който ги притежава е истински лицемер, а който притежава една част от тях, то той притежава част от лицемерието, докато не я изостави: когато му се довери – изневерява, и когато говори – лъже, и когато обещае – избягва, и когато спори – избухва.”¹

Няма съмнение, че качеството “избягване на обета”, което Исляма е възбрания е качество, което доказва мръсната душа и нейната низост, а човека който притежава това качество е пренебрегнат човек в обществото, и хората странят от него, и не се сработват с него.

Обществото, което е изградено на качеството “изпълняване на обета” е силно общество, отделните личности в него си имат доверие, и враговете се страхуват в него, защото обещаващия когато каже нещо го извършва.

¹ - Бухари с Фетх – 1/89 №34, Муслим – 1/78 №58

- **Застъпване за сирака.**

Ислямския шериата е донесъл свършен ред, който се грижи за всеки човек от обществото, и гарантира правата на всеки. От този ред е грижата му за правото на сирака, който е загубил родителя си. Това малко дете е лишено от родителска грижа и е възпрепятствано от получаване на благата си. Няма кой да му помогне освен Пречистия Аллах. Исляма е донесъл благословен благодат за онзи, който се грижи за сирака, отнася се с добро към него и се грижи за възпитанието му. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«كَافِلُ الْيَتِيمِ لَهُ أَوْ لِغَيْرِهِ أَنَا وَهُوَ كَهَاتَيْنِ فِي الْجَنَّةِ»، وَأَشَارَ رَأْيِهِ
مَالِكٌ: بِالسَّبَابَةِ وَالْوُسْطَى. أخرجه مسلم.

“Настойника на сирака, аз и той сме като тези два (пръста) в Дженнета.” И сподвижника пренасящ хадиса – Малик – посочил с показалеца и средния пръст.¹

Има и предупреждение от лошото отношение към сирака в много знамения в Книгата на Аллах. Всевишния казва:

{ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿٩﴾ } (الضحى: 9)

“А доколкото сирака, не го огорчавай!” (ад-Духа- 9)

{ أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْإِيمَانِ ﴿١٠﴾ فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ

{ ﴿٢﴾ } (الماعون: 1-2)

“Видя ли ти онзи, който взима за лъжа Възмездие? Това е онзи, който пъди сирака.” (ал-Маун 1-2)

Тоест, който унижава сирака и го лишава от неговото право, не го храни, и не се отнася с добро към него. Всевишния казва:

{ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ

نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ } (النساء: 10).

“Които поглъщат имотите на сираците несправедливо, те поглъщат в stomасите си огън и ще горят в пламъци.”

¹ - Муслим – 4/2287 №2983

Няма съмнение, че грижата на хората в обществото за отглеждането на сирака довежда до изграждането на едно свързано и сплотено общество, в което се разпространява обич и любов.

Също така, пренебрегването на сираците в обществото довежда до огромна поквара. Ако сирака няма настойник, който да го напътва и подобрява, ще се загуби в примамките на заблудата, и призоваващите към злото веднага ще го дръпнат. Затова Исляма обръща огромно внимание и грижи за сирака.

- Умереност в разходите.

От прелестите на тази религия е нейната повеля към вярващия да бъде умерен в разходите си и де не преминава границата, като разпилява много пари за яденето си, пиенето, дрехите и жилището си, тоест да не прекалява над нуждите си. И да не преминава над нуждите си, защото това е загуба на имуществото без полза. Всевишния казва:

{يَبْنَىءَ آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا

تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ} (الأعراف: 31)

“О, синове на Адем, обличайте се подходящо при всяка молитва! И яжте, и пийте, ала не разхищавайте! Той не обича разхищаващите.” (ал-Е`араф 31)

Пратеника (С.А.С.) е казал:

«كُلُوا وَتَصَدَّقُوا وَابْسُوا فِي غَيْرِ إِسْرَافٍ وَلَا مَخِيلَةٍ».

أخرجه النسائي في سننه وابن ماجه في سننه، وهو حديث حسن.

“Яжте и раздавайте милостиня, и се обличайте без разхищаване и високомерие.”¹

Исляма, както забранява разхищаването, прекаляването и погубването на имота, също така забранява и обратното на това – скъперничеството. Всевишния казва:

¹ - Несаи – 5/83 №2558, Ибн Мадже – 2/1192 №3605 (хасен)

{وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ
بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۗ وَاللَّهُ مِيرَاثُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾} (آل عمران: 180).

“И да не смятат скъперниците, че благодатта, която Аллах им е дал, е добро за тях! Не, тя е зло за тях. В Деня на възкресението ще им бъде надяната на врата онова, за което се скъпяха. На Аллах е наследството на небесата и на земята. сведущ е Аллах за вашите дела.” (Али Имран 180)

Ислямската програма за разходите е умерена програма между разхищаването и скъперничеството. Човек използва толкова, колкото му е нужно за неговите нужди, и за семейството му. А лишаването от това е скъперничество. Всемогъщия Аллах разяснява Ислямската програма, казвайки:

{وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا

{ الفرقان: 67 }.

“И които харчат, нито прахосват, нито скъперничат, а са по средата на това.” (ал-Фуркан 67)

От плодовете на тази програма е предпазване на Ислямското общество от погубване на имота, и предпазване на неговата икономика от фалиране, тъй като разхищаването довежда до беднотия.

От плодовете също е, че хората в обществото изпълняват задълженията си, защото който е възпитан на скъперничество, той не изпълнява своите задължения, като грижата му за препитанието на семейството си и децата си, и помагане на бедните и нуждаещите се.

Говоренето за благословения нрав, който е донесен от този велик шериат, няма край. Няма благословено качество, което да го няма в Исляма, да не го повелява или да не призовава към него. А и няма лош нрав, който Исляма да не е възбранил или предупредил от него. Ако искаме да проследим това, книгата ни

няма да свърши. Затова, както се казва: за огърлицата е достатъчно толкова, колкото да обвие шията.

И на края ще завърши книгата си с обръщане внимание на някои възпитания и нрави, които нашия пречистващ шериат е донесъл, и които заздравяват връзките между вярващите, и обичта и любовта ще се разпространят между хората. С тях едно общество може да се извиси или унизи. Така се запазват правата на всяка личност от обществото.

В Суннета се разясняват задълженията на вярващия към неговия брат. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ سِتٌّ، قِيلَ: مَا هُنَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: إِذَا لَقَيْتَهُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ، وَإِذَا دَعَاكَ فَأَجِبْهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَحَكَ فَانْصَحْ لَهُ، وَإِذَا عَطَسَ فَحَمِدَ اللَّهَ فَشَمِّتْهُ، وَإِذَا مَرِضَ فَعُدَّهُ، وَإِذَا مَاتَ فَاتَّبِعْهُ».

أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

“Задълженията на мюсюлманина към мюсюлманина са шест.” Рекоха: А кои са те, о, Пратенико на Аллах? А той казал:”Когато го срещнеш – поздрави го, когато те покани – отзови се, когато ти поиска съвет – посъветвай го, когато кихне и каже:(Елъхамдулиллях) – кажи му:(Йерхамукеллах), когато се поболее – посети го, и когато умре – следвай (дженазето му).”¹

Благочестивия сподвижник – Бера ибн Азиб (Р.А.) казва:

«أَمَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِسَبْعٍ وَنَهَانَا عَنْ سَبْعٍ: أَمَرَنَا بِعِيَادَةِ الْمَرِيضِ وَاتِّبَاعِ الْجَنَازَةِ وَتَشْمِيتِ الْعَاطِسِ وَإِجَابَةِ الدَّاعِي وَإِفْشَاءِ السَّلَامِ وَنَصْرِ الْمَظْلُومِ وَإِبْرَارِ الْمُقْسِمِ، وَنَهَانَا عَنْ خَوَاتِيمِ الذَّهَبِ وَعَنْ الشُّرْبِ فِي الْفِضَّةِ أَوْ قَالَ آنِيَةِ الْفِضَّةِ وَعَنْ الْمَيَاثِرِ وَالْقَسِيِّ وَعَنْ لُبْسِ الْحَرِيرِ وَالذَّبْيَاجِ وَالْإِسْتَبْرَقِ».

أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ فِي صَحِيحِهِ وَمُسْلِمٌ.

“Пратеника (С.А.С.) ни повели седем и ни възбрани седем. Повели ни посещаването на болния, и следването на дженазе, и казването (Йерхамукеллах) на кихащия, и отзоваването на който те покани, е разпространяването на селям, и

¹ - Муслим – 4/1705 №2162

помагането на угнетения, и помагането на който се е зарекъл. А ни възбрани златните пръстени, и пиенето в сребърни прибори, и меясир¹, и киссий², и обличането на коприна, дибадж³ и брокат.”⁴

Казал е също:

«لَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَنَاجَشُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا يَبِيعُ بَعْضُكُمْ عَلَى بَيْعِ بَعْضٍ، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا، الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ، وَلَا يَخْذُلُهُ، وَلَا يَحْقِرُهُ، التَّقْوَى هَاهُنَا - وَيُشِيرُ إِلَى صَدْرِهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، بِحَسَبِ امْرِئٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ، كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ دَمُهُ وَمَالُهُ وَعَرْضُهُ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Не си завиждайте, и не се подстрекавайте, и не се мразете, и не се отбягвайте, и никой да не продава над продажбата на друг, и бъдете, о, раби на Аллах – истински братя. Вярващия е брат на вярващия, не го угнетява, не го унижава, и не го подценява. Богобоязливостта е ето тук, и посочил към гърдите си - три пъти. Достатъчно зло за човек е да унизи своя вярващ брат. На всеки мюсюлманин е възбранена кръвта, имота и честта на другия мюсюлманин.”⁵

Също така от Суннета е разясняване правото на пътя, за който е стои на него, тъй като Пратеника (С.А.С.) е предупредил неговите сподвижници от стоенето на пътя, освен ако изпълнят неговите права. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«إِيَّاكُمْ وَالْجُلُوسَ فِي الطَّرِيقَاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا لَنَا بُدٌّ مِنْ مَجَالِسِنَا نَتَحَدَّثُ فِيهَا، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «فَإِذَا أَيْتُمُ إِلَّا الْمَجْلِسَ

¹ - Позлатени възглавници

² - Дреха изработена от памук и коприна

³ - Дреха с вградени скъпоценни камъни

⁴ - Бухари с Фетх – 10/96 № 5635, Муслим – 3/1635 №2066

⁵ - Бухари с Фетх – 10/484 №6066, Муслим – 4/1986 №2564

فَاعْطُوا الطَّرِيقَ حَقَّهُ» قَالُوا: وَمَا حَقُّهُ؟ قَالَ: «غَضُّ الْبَصَرِ وَكَفُّ الْأَذَى وَرَدُّ السَّلَامِ وَالْأَمْرُ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيُ عَنِ الْمُنْكَرِ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Пазете се от стоенето по пътищата.” Рекоха: О, Пратенико на Аллах, какво има в това, ние само си говорим? А Пратеника (С.А.С.) казал:”Ако не сте съгласни и настоявате да стоите, тогава дайте правото на пътя.” А те попитали: А какво е неговото право? Той отговорил:”Свеждането на поглед, отстраняването на пречка, отговарянето на поздрава, повеляване на доброто и забраняване на порицаваното.”¹

Пратеника на Аллах (С.А.С.) е казал също:

«اضْمَنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ: اصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ، وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ، وَأَدُّوا إِذَا أَوْثَمْتُمْ، وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ، وَغَضُّوا أَبْصَارَكُمْ، وَكَفُّوا أَيْدِيَكُمْ». أخرجه أحمد في مسنده وقال محققوه: حسن الغيرة.

“Гарантирайте ми шест неща от самите вас, а аз ще ви гарантирам Дженнета: бъдете праведни когато говорите, и изпълнявайте, когато обещаете, и връщайте повереното, когато ви се доверят, пазете се от прелюбодеяние, свеждайте погледите си и възпирайте ръцете си.”²

Също така, Суннета съдържа възпитанието на вярващия на добро отношение, и това да бъде неговото ежедневие. Не трябва да си отиде ден, в който да не е извършил някакво добро. Във връзка с това Пратеника (С.А.С.) е казал:

«كُلُّ سَلَامَةٍ مِنَ النَّاسِ عَلَيْهِ صَدَقَةٌ كُلَّ يَوْمٍ تَطْلُعُ فِيهِ الشَّمْسُ، قَالَ: تَعْدِلُ بَيْنَ الْاِثْنَيْنِ صَدَقَةٌ، وَتُعِينُ الرَّجُلَ فِي دَابَّتِهِ فَتَحْمِلُهُ عَلَيْهَا أَوْ تَرْفَعُ لَهُ عَلَيْهَا مَتَاعَهُ صَدَقَةٌ، قَالَ: وَالْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ خُطْوَةٍ تَمْشِيهَا إِلَى الصَّلَاةِ صَدَقَةٌ، وَتُمِيطُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ صَدَقَةٌ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“За всяка част (от телата) на хората има милостиня във всеки ден, в който изгрива слънцето. Да подобриш между

¹ - Бухари с Фетх – 5/112 №2465, Муслим – 3/1675 №2121

² - Ахмед – 5/323 (хасен лигайрихи)

двама е милостиня, да помогнеш на човек да се качи на превозното си средство, или да повдигнеш багажа му е милостиня. После казал: И добрата дума е милостиня, и всяка извървяна крачка към молитвата е милостиня, и да отстраниш пречка от пътя е милостиня.”¹

Това са разновидни начини за извършване на добро, затова е повелено на вярващия да не свършва деня му, и той да не е извършил нещо от тях.

Един от сподвижниците попитал Пратеника на Аллах (С.А.С.) – в друг хадис – ако не може да извърши нищо от горе споменатите добрини, а той му казал:

«يُمْسِكُ عَنِ الشَّرِّ فَإِنَّهَا صَدَقَةٌ». أخرجه البخاري في صحيحه ومسلم.

“Да не извършваш злини и това е милостиня.”²

И за насърчаване на вярващия към извършване на добрини, Аллах е обещал да му помага, докато той помага на своя брат. Пратеника (С.А.С.) е казал:

«مَنْ نَفَسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا نَفَسَ اللَّهُ عَنْهُ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَمَنْ يَسِّرْ عَلَى مُعْسِرٍ يَسِّرَ اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ فِي عَوْنِ الْعَبْدِ مَا كَانَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ». أخرجه مسلم.

“Който отстрани от вярващия тежест от тежестите на земния живот, Аллах ще отстрани от него тежест от тежестите на Съдния ден. А който улесни на човек в тежкотия, Аллах ще улесни на него в земния и отвъдния живот, а който прикрие мюсюлманин, Аллах ще го прикрие в земния и отвъдния живот. Аллах помага на раба докато той помага на своя брат.”³

¹ - Бухари с Фетх – 6/85 №2891, Муслим – 2/699 №1009

² - Бухари с Фетх – 3/307-308 №1445, Муслим – 2/699 №1008

³ - Муслим – 4/2074 №2699

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Хвала на Аллах, Който с Неговите благодати се осъществяват добрините, с Неговата благочестивост вярващия се издига до най-високите степени, и с Неговата милост спечелва чести достойнство в земния и отвъден живот.

И мира и спасението на Аллах да са върху нашия Пратеник Мухаммед (С.А.С.), неговото семейство и неговите сподвижници.

След като се разгледахме в най-богатите шериатски градини и обърнахме внимание на една част от привлекателните прелести на шериата, ще споменем че тази велика религия е предписана от Всевишния Аллах, за да постигне вярващия Неговото задоволство в отвъдния свят, и за да живее щастливо в този земен живот. Човечеството не е приемало по-добра религия от Исляма, нито по-съвършена програма от неговата, нито шериат, който да е по-състрадателен, по-милостив и по-милосърден към хората от него. Исляма със своята състрадателност и доброта е обхванал всеки вярващ – малолетен и възрастен, мъж и жена, властващ и подвластен, господар и роб.

Как не, като е дошъл да запази петте нужди на хората: религията им, душите им, имотите им, честта им, и разума им. Аллах им е предписал различни предписания, с които да осъществят служенето им на техния Господар, и придържането им към тяхната религия. Всичко това Той е обхванал с всички повели, забрани и знания, които да им помогнат за изпълняването на религията и правилното изпълнение. Няма човек или група хора, които да се придържат към тези знания и да не усещат, че религията им е предпазена, а сатаната отдалечен, а гърдите им широко разтворени за покорност на техния Господар.

Също така, шериата обръща внимание на предпазването на хората от пагуба, тъй като здравето на телата а от нещата, които гарантират щастлив живот. И затова е отредил яденето на хубавите неща, и е възбранил яденето на вредните неща, както е възбранил посягането върху тялото с вреда – от самия човек или от някой друг. Всичко това е обхванато с предписания и наказания, за да се осъществи запазването на човешките души и тела, които им са нужни за служенето на техния Господар.

Шериата обръща внимание и на предпазването на имуществата, защото те са нервите на живота. Исляма е позволил хубавата прехрана и е възбранил лошата и вредната, както е възбранил и посягането върху имотите на какъвто и начин да е – било с кражба, фалшификация, отвличане, с лъжа или комар и други начини, които заблудените хора използват за изкарване на прехраната си, чрез отнемане имотите на хората.

А що се отнася до честта, то Исляма я предпазва и я е отредил неприкосновена. Не е позволено посягането върху честта на някой от вярващите, все едно дали е с лошо деяние или с лоши слова. Исляма строго е възбранил деянието на клеветника, грубияна, злословещия и клюкаря, за да са спокойни вярващите за честта си от опозоряване със слова или деяние. Затова, Всевишния Аллах е отредил за тези неща възпиращи и отблъскващи наказания в земния живот. А който не го достигне земното наказание, то отвъдното наказание е по-строго и болезнено.

Също така Исляма се грижи за запазването на разума, с който човека се отличава от животните. Разума има огромна важност, тъй като той е основата на пълнолетието, на него се базира извършването на делата или тяхното изоставяне, напредък и упадък. Премъдрия Аллах е отредил той да бъде запазен здрав от всичко му вреди, унищожава или замъглява. И заради това е възбранил алкохола и всяко упойващо питие, ядене, инжектиране или пушене. За употребяващия алкохол или наркотици, Всевишния Аллах е отредил строго и възпиращо наказание в земния и отвъден живот.

Тези нужди, които са основата на човешкия религиозен и земен живот са донесени от Исляма, и върху тях се върти неговия дух, защото Исляма е низпослана религия от Аллах, за да бъде улесняващ начин, благороден път и ясна програма за постигане на най-далечните степени на земното щастие, а после спечелване на задоволството на Всемилостивия и Милосърдния в отвъдния живот.

От това, което споменах – от прелестите на Исляма – всъщност го споменах за да бъде напомняне за размишляващите, и стремеж за извършващите праведни дела, и подсещане за самозабравилите се, и довод за отричащите.

Аллах е Напътващия към правия път, и мира и спасението да са върху нашия водител и пратеник Мухаммед (С.А.С.) и върху неговите сподвижници.

Съдържание

1- Увод

2- Предговор в отличителните черти на Ислямския шериат

-Божественост

-Съвършеност и всеобхватност

-Властност над предишните религии

-Умереност

-Предпочитане на благата и избягване на вредите

-Улесняване и отстраняване на трудностите

3- **ДЯЛ ПЪРВИ:** Прелестите на Исляма иззети от основите на вярата

Първата основа: Вярa в Аллах

Първо: Вярa в господарството на Аллах

Второ: Вярa в имената на Аллах и Неговите качества

Трето: Вярa в божествеността на Всевишния Аллах

Втората основа: Вярa в Мелайкетата

Третата основа: Вярa в Книгите

Четвъртата основа: Вярa в Пратениците

Петата основа: Вярa в Съдния ден

Шестата основа: Вярa в Съдбата

4- **ДЯЛ ВТОРИ:** Прелестите на Исляма иззети от ибадетите...

Раздел първи: **Молитвата**

Раздел втори: **Зекята**

Раздел трети: **Говеенето**

Раздел четвърти: **Поклонението хадж**

Раздел пети: **Джихада и неговите прелести**

5- **ДЯЛ ТРЕТИ:** Прелестите на Исляма иззети от предписанията свързани със семейството

първо: Женитбата

второ: Многоженството

трето: Развода

четвърто: Наследството

пето: Правата на родителите

шесто: Правата на децата

седмо: Правата на жената в Ислям

6- ДЯЛ ЧЕТВЪРТИ: Някои прелести от възбраната на магията, прелюбодеянието, гей-обществото, разголването, смесването, лихвата, алкохола и хазарта

първо: Магията

второ: Прелюбодеянието

трето: Хомосексуализмът

четвърто: Разголването

пето: Смесването

шесто: Лихвата

седмо: Алкохола

осмо: Хазарта и комара

7- ДЯЛ ПЕТИ: Прелестите на Исляма от постановленията свързани с наказанията

първо: Наказанието за вероотсъпничеството

второ: Наказанието за прелюбодеянието

трето: Наказанието за набеждаване

четвърто: Наказанието за кражбата

пето: Наказанието за употребата на алкохол

шесто: Наказанието за всяване на страх и застрашаване на пътищата

седмо: Разплатата

8- ДЯЛ ШЕСТИ: Прелестите на Исляма иззети от връзката между властващия и подвластния

първо: Задълженията на имама-водач

второ: Задълженията на подвластните хора

9- ДЯЛ СЕДМИ: Прелестите на Исляма иззети от неговото призоваване към превъзходните нрави

- Правдивост

- Милосърдие

- Търпение

- Смиреност

- Разпространяването на селям

- Добросъседство

- Добрината към родителите и поддържане на роднинските връзки

- Благоразумие и отстраняване на гнева

- Признателност

- Срамежливост
- Целомъдреност и предпазване от прелюбодеяние
- Прикриване тайните на вярващите
- Наставляване
- Мълчаливост и предпазване на езика
- Изпълняване на обета
- Застъпване за сирака
- Умереност в разходите